

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Ladislav Mrena	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2023)	Ladislav Mrena

O knihe

Potom, čo Cannymu zomrel otec, sa rozhodol, že zostane bývať v rodičovskom dome úplne sám, len so svojím najbližším priateľom, psom Charlieom. Samota je nepríjemná vec a to Canny zisťuje každým dňom. Obklopuje ho a mátie jeho utrpenú detskú myseľ. No až do dňa, kým nestretnie niekoho s podobným osudom, niekoho, kto mu vstúpi do života a prinesie svetlo. Chlapca menom Darren. No len dovtedy, kým sa nezačnú diať čudné veci.

1. kapitola

Otvoríš oči, no hneď ich aj zavrieš, pretože sa ti ešte nechce vstávať. Hlavou ti prebehnú všetky veci, ktoré musíš v tento deň spraviť. Tak radšej zostaneš ešte ležať a pokúsiš sa zaspieť. Prizmúriš oči čo najsilnejšie, aby ti cez ne neprenikalo ranné svetlo. Začuješ brechot psa, ktorý čaká na svoje raňajky. Počuješ ako trhá reťazou, ktorou je priviazaný k búde. No ešte stále sa ti nechce vstať. Máš ešte kopu času, tak na čo by si vstával.

Otočil som sa k stene a cez hlavu si prehodil prikrývku, aby sa mi ľahšie zaspávalo. No veľmi to nepomohlo a skôr ma to ešte viac prebralo, tak som si povedal, že vstanem. Zhodil som zo seba prikrývku a posadil sa na posteli, ktorá pri tomto pohybe zavrzgala. Zahľad som sa na dlážku. Do očí mi padla popraskaná doska na dlážke pod mojou. Spod nej vytrčala čierna zem, na ktorej táto chalupa stála. Pripomenulo mi to, že by som ju mal opraviť. Ale nejako sa mi do toho nechcelo. Ak by som ju opravil, musel by som opraviť aj to rozbité okno na záchode. A keď by som začal opravovať to okno, už by som sa mohol pustiť aj do pántov na dverách, streche, na psej búde a taktiež kurín aj s rebríkom. A nech nezabudnem na plot okolo chalupy. Všetky tieto veci mi pripomínajú otca, môjho drahého otca. Keby tu tak mohol byť. Keď na neho myslím, musím sa usmievať. Sedel by tamto na tej jeho starej drevenej stoličke a bafkal by svoju fajku. Nohy by mal vyložené na stole a s jeho typickým zamračeným čelom by hľadel do prázdna a nad niečím dumal. Okrúhle fliachy dymu by pomaly stúpali nahor a on by len sedel a sedel. Strašne mal rád tú svoju fajku. Dokázal by presediť aj celé hodiny, ak by nemusel chodiť do roboty. Vždy mi vravieval: „Človek nemá to, na čo si nezarobí a keď to dosiahne, cení si to len vtedy, keď si to zarobil tvrdou poctivou prácou.“

Niečo na tom pravdy je, pomyslel som si. Vtedy boli úplne iné rána, keď tu bol. Slnko ináč svítalo a mesiac ináč zapadal. Vôňa trávy bola intenzívnejšia a šum lístia vo vetre

lahodil ušiam. Ako uspávanka na dobrú noc. Obloha bola čistejšia a hviezdy jasnejšie. Všetko bolo iné a lepšie. Vtedy sa aj do roboty chodievalo veselo a s úsmevom na tvári. No teraz je to úplne naopak. Nič nie je také krásne ako to bolo vtedy. Slnko už nesvieti tak jasne. Nočná obloha je každý večer zatiahnutá mrakmi a hviezdy skoro nevidieť. Tráva zožltla a vzduch ochladol. Lístie opadlo zo stromov. Vtom som si spomenul, že musím nakrmiť psa, ktorý ešte stále brechal pred domom. Takže som zobral zvyšky večernej večere, ktoré som nechal na stole a vyšiel pred dom. Slnko bolo ešte len tesne nad obzorom a nestihlo zohriať zem. Pobral som sa za dom. Prešiel som popri kuríne, kde sliepky ešte spali a zastal pri rohu. Charlie skákal ako pojašený a tešil sa, že ma vidí.

JA: „Charlie, kľud.“

Skríkol som na neho a ukázal na budú. Upokojil sa, prestal skákať a ľahol si. V jeho očiach mu bolo vidieť nevýslovnú radosť. Kľakol som si pred neho a pohladil ho na hlavu. Jeho tmavé oči sa zaleskli a zavrtel chvostom na znak vďaky. Položil som mu tanier s jedlom na zem a ešte raz ho pohladil po jeho jemnej srsti. Vrhol sa na jedlo a začal ho hltáť. Sledoval som ho, ako sa kŕmi. Potom som otočil zrak na obrovskú lúku pred domom. Bola posiatá drobnými kvietkami bielej farby. Tráva bola z časti zožltnutá a už v nej nehýril život ako kedysi. Za lúkou, kde stúpa slnko, ležali dva veľké kopce. Sčasti kamenisté so strmou stenou otočenou na juh. Hneď za kopcom tečie rieka, ktorú stadiaľto nevidieť. Ale v noci, keď slnko zapadne a naokolo je úplné ticho, počuť tiché žblnkotanie vody, ktorá sa šíri ako ozvena. Ostatnú časť tohto kraja pokrýva les, ktorý rastie všade navôkol. Je hustejší ako obyčajný les a mnoho ľudí sa v ňom už stratilo. Aspoň podľa starých historiek, ktoré mi môj drahý otec zvykol rozprávať pred spaním. Ako o zatúlanom dievčatku, obesenom tulákoví, či bezrukcom horároví. Ale najviac sa mi páčila strašidelná historka o starkej. No nebola to obyčajná starká. Bola prekliata. Žila osamote v lese. Na mieste, ktoré nikto nikdy nehľadal. Žila sama so svojimi zdochlinami. Zdochnuté psy a mačky. Zdochnuté veвериčky, ježkovia a srnky, porozkladané po dome. Smrad a zápach sa šíril na míle ďaleko. Občas tá starká vyšla z domu a pobrala sa do lesa. Vybrala sa pohľadať ďalšie zdochnuté zvieratá, aby doplnila svoju zbierku. No keď žiadne nenašla, tak si zdochnutinu urobila. Chladnokrvne, holými rukami, udušila prvé zviera, na ktoré naďabila. Z tej historky som mával hrôzu. Mnoho nocí som prebdel, lebo sa mi prisnila. Vždy, pred tým ako začal rozprávať, si zapálil fajku. Potiahol si z nej a spolu z vyfúknutým dymom spustil rozprávanie. Ja som si ľahol na posteľ. Hlavu som si oprel o ruku a dychtivo som ho

počúval, pričom som hltal každé jedno slovo. Pred koncom príbehu som vždy zaspal.

Charlie už dojedol a uprene na mňa hľadel akoby počúval moje myšlienky. Pohladil som ho a vzal prázdny tanier. Šiel som späť do domu. Zobral som sekeru, čo visela na stene a poťažkal si ju v rukách. Ako som ju držal, spomenul som si na prvý dotyk s ňou. Bol som ešte strašne malý a ledva som kráčal na nohách. Otec ma chytil za ruku a podal mi ju. Držal som ju najpevnejšie ako som vládol. Samozrejme, že ostrie ležalo na zemi a skôr to vyzeralo tak, že sa o ňu opieram. No i napriek tomu som bol na seba hrdý a tváril som sa veľmi vážne. Ako pravý drevorubač. To boli časy! Pomyslel som si a vyšiel som von. Odviazal som Charlieho z reťaze a spolu sme sa vybrali do lesa. Ja som kráčal po vyšliapanej cestičke, zatiaľ čo Charlie behal po lúke. Les bol neďaleko. Vzduch je ešte chladný a v lese bude ešte viac. Na rukách mi vybehla husia koža, čo je dosť nepríjemné a nemám to rád. Vietor chvalabohu nefúka. Na tráve okolo mňa boli kvapky rosy, ktoré sa trblietali v slnečných lúčoch. Zostal som a kľakol si do trávy, aby som si umyl tvár v rose. Pohladil som trávu a navlhčil si ruky. Tvár som si následne zaboril do dlaní a celú ju poumýval. Musím sa pohnúť ďalej, povedal som si sám pre seba a zase sa postavil. Vchod do lesa bol už blízko. Pár krokov a som tam. Pri prvých stromoch som zastal a hľadal som Charlieho. Zazrel som ho ako sa váľa v tráve.

JA: „Charlie!“ zavola som.

Postavil sa, zavetrl ušami a rozbehol sa ku mne, pričom skákal ako srnec.

JA: „Do lesa!“ zavelil som a vkročil dnu.

Stromy navôkol boli menšieho vzrastu a nedosahovali výšku tých stromov, ktoré rastú hlbšie. Ich koruny neboli ešte tak košaté, aby sa dokázali navzájom prekryť, čoho dôkazom bolo aj množstvo svetla pod stromami. Tieto mladé stromy toho nemajú veľa za sebou, ale stromy staršie by mohli rozprávať mnoho príbehov.

Lesnú cestičku lemujú stromy listnaté, ktoré tvoria väčšinu týchto stromov. Hlavne duby, javory a agátové stromy. No na niektorých častiach lesa rastú aj ihličnaté stromy, ktoré poskytujú vzácnu miazgu. Tá je pre lesných obyvateľov dôležitá ako pre medveďa. Cez deň tu človek ťažko narazí na väčšie zviera, ale v noci je prechádzka lesom dosť nebezpečná.

JA: „Všakže Charlie?“

Povedal som mu, no on sa ani len nezastavil a prebehol okolo mňa ako vietor a stratil sa medzi stromami. Ja som veselo kráčal ďalej a obdivoval tú kraju okolo seba. Zakaždým, keď vstúpim do lesa, ma ohúri svojou krásou a cítim voči nemu rešpekt. Momentálne som jediný tvor v lese, ktorý sem nepatrí a tie stromy to vedia.

Cestička sa po chvíli začala zužovať. Vedel som, že je to preto, lebo kráčam stále hlbšie. Z pravej cestičky sa stala ílovitá, plná živín,

pokrytá vrstvou zožltnutého listia. Pri každom mojom kroku sa konáriky lámali a listie šušťalo. Pri takomto hluku vyplaším aj najmenšieho lesného tvora, pomyslel som si a snažil sa kráčať opatrnejšie. Nech nezbudzujem priveľké podozrenie. Nikdy nevieš, aké zviera číha za stromom, vravieval môj otec, keď som s ním chodieval do lesa. Konáre stromov zhustli a tu pod nimi bolo čoraz väčšie šero. Stromy narástli na objeme i na výške, no ešte stále nedosahovali výšku najstarších stromov. Vtom som sa dostal na rázcestie, kde sa cesta rozdeľovala do ľavej a pravej strany. Bez zastávky a bez premýšľania som sa stočil doľava. Presne viem, kade treba ísť na moje miesto. Tam zvyknem rúbať drevo. Ak by som šiel doprava, dostal by som sa hlbšie do lesa. Ešte neprišiel čas, povedal hlas v mojej hlave. Kráčal som ďalej, až kým som v diaľke nezazrel suché popadané stromy, ktoré križovali cestu. Pár som ich preliezol a bol som na mieste. Charlie ma tu už poslušne vyčkával. Ležal na suchom listí, akoby bol doma. Presne vedel kam sme mali namierené.

JA: „Múdry pes.“

Povedal som nahlas a pohladil som ho na chrbte. Začal som prezeráť priestor naokolo. Hľadal som zoschnuté stromy popadané na zem, vhodné na rúbanie. Ani hrubé, ani veľmi práchnivé. Také akurát. Zazrel som jeden, ktorý mi vyhovoval a tak som k nemu pristúpil bližšie. Ľavou nohou som sa zaprel a sekeru som pevne uchopil do rúk. Napriahol som sa a z celej sily zaťal. Hlasný rachot preťal ticho ako blesk. Niektoré vtáky v korunách stromov sa rozleteli vzduchom pre prípad hroziaceho sa nebezpečenstva. Potom nastalo ticho. V okruhu jednej míle sa už nenachádza žiadna divá zver, pomyslel som si. Znova som sa napriahol a zaťal po druhý raz. Takmer na to isté miesto. Bezmyšlienkovite som rúbal do dreva a snažil sa vydať zo seba maximum. Zo začiatku mi to išlo, no postupom času mi síl začalo ubúdať. Po niekoľkých polenách som si už necítil ruky. Nehovoriac o únave, ktorú som pociťoval. Pot zo mňa stekal cícerkom. Z posledných síl som narúbal ešte dve polená. Po obrovskej drine som pocítil úľavu a s radosťou som odhodil sekeru na zem. Utriel si tvár od potu a sadol si na peň. Charlie ležal neďaleko a zo zavretými očami a hlasným dýchaním ma strážil. To je jeho typická poloha. Potichu, aby som ho nezobudil, som si ľahol do listia vedľa neho. Ruku si položil pod hlavu a zahľadel som sa do korun stromov. Listy sa v slabom vetre trepotali ako malé tanečnice z východu. Ako som ich sledoval, prichádzala na mňa silná únava. Oči sa mi začali zatvárať a pripadali mi čoraz ťažšie. Ešte sa mi ich párkrát podarilo otvoriť, no únava ma premohla. Posledné, čo som počul, bol hlas v mojej hlave, ktorý mi vravel: „Nadišiel môj čas...“ a zaspal som.

Na nejakú dlhšiu dobu som zadriemal. Zobudil som sa až na hlasné praskanie konárov v korunách stromov. Otvoril som oči a sadol som si. Po chvíli mlčania a rozmýšľania som si uvedomil, kde som a hneď som sa postavil. Pri vstávaní ma prekvapila bolesť, ktorú som zacítil v nohách. Ako by som prešliapal mnohé míle, pomyslel

so mňa. Trochu som si ich premasíroval, aby bolesť ustúpila a nebránila mi v pohybe. Vtom mi pohľad padol na prázdne miesto. Na tom mieste ležali narúbané polená.

JA: „Kde mám polená?“

Povedal som nahlas s nahnevaným hlasom. Nervózne som prehľadával každú piad' zeme, no nezostalo po nich nič.

JA: „A kde mám sekeru?!“

Vykrikol som už dosť znervóznený z celej tejto situácie, do ktorej som sa dostal. Chytil som sa za hlavu a začal som si hrýzť spodnú peru. Robievam to v situáciách, keď som nervózny, vytočený, podráždený a nenachádzam z nej východisko. Bezhlavo som sa obzeral stále dookola, no riešenie a odpoveď na otázku som nikde nevidel. Vtom ma napadlo!

JA: „... Charlie ...!“

Predbehol som myšlienku a vykrikol meno svojho psa. Zahľadel som sa medzi stromy a čakal, že každú chvíľu vybehne. No nestalo sa tak. Nezačul som ani len jeho brechot.

JA: „Žeby odbehol spať domov?“

Položil som si otázku. Môžem len hádať, dedukovať.

JA: „Čo sa mohlo stať? Kam sa to všetko podelo aj s mojím psom?“

Napadali ma stovky otázok, no odpoveď žiadna. Neustále som sa obzeral, či nezazriem niečo podozrivé. Nejaké stopy, ktoré by mi mohli pomôcť. Avšak naokolo nebolo nič.

JA: „Charlie ! Charlie !“

Znova som vykrikol s malou nádejou v srdci.

JA: „Čo mám teraz robiť?“

Musel som si sadnúť, aby sa môj žalúdok trochu uvoľnil z kĺču, ktorý ho zovrel ako kliešte. Hlavu som si položil do dlaní a zo zavretými očami som premýšľal o situácii, ktorú som pravdepodobne prespal. Jedna myšlienka striedala druhú. Keď tu zrazu ma napadla tá jedna, ktorá sa usadila v mojej hlave ako chrobák. Bleskovo som sa postavil a s vyplašeným výrazom na tvári som povedal strašnú vetu. Chlapcovi ako som ja dala zabráť.

JA: „Nieko tu bol !“

Tie slová zazneli ako ozvena a počul som ich znova a znova. Zase som si začal hrýzť spodnú peru ešte drsnejšie ako predtým. Ale ak by tu niekto bol, musel by zanechať stopy. Kľakol som si a začal prehľadávať každú piad' zeme. Listy síce boli viacej rozdupané a roztrúsené ako vtedy, ale to ešte nie je dôkaz. To by dokázal spraviť aj silnejší vietor. Lenže ak by sme prišiel cudzí človek, Charlie by určite začal štekať a to by ma zobudilo. Nezobudil som sa, čo znamená, že neštekal. Musel by prísť úplne potichu aby nezobudil Charlieho, čo nie je také jednoduché, pretože je zem posypaná množstvom zoschnutého listia a konárikov. To dá dosť veľkú námahu priblížiť sa.

JA: „Lenže čo potom? Čo by malo nasledovať?“

Položil som si otázku a vzápätí ma napadla odpoveď. Pravdepodobne musel použiť vreca, alebo niečo jemu podobné. Na to, aby odstránil Charlieho. Strčil ho do vreca aby ma štekotom nezobudil. Musel byť naozaj rýchly. Potom vzal sekeru pre prípad, že sa zobudím a budem chcieť zaútočiť. Vzal si ju,

aby predišiel zraneniam. Možno ma plánoval najprv zabíť? Pri tejto myšlienke mi nabehla husia koža. Ale neurobil to! Povedal som si. Napriahol sa, zaťal zuby, ale v poslednej chvíli si to rozmyslel a pustil sekeru pomaly nadol.

JA: „Ale prečo by ma zabíjal??“

Kvôli psovi a pár kúskom dreva?

JA: „To je absurdné.“

Povedal som si a rýchlo som túto myšlienku striasol. Ale prečo by vzal polená? Kládol som si túto otázku a hľadal na ňu nejakú reálnu odpoveď, po ktorej by mi nebehala husia koža. Vtom ma jedna odpoveď napadla.

JA: „Aby po mne vymazal stopy!“

Čo spravíte, ak chcete po niekom zahľadiť stopy? Odstránite všetky veci, s ktorými bol v kontakte v čase jeho života. Predmety, zvieratá a aj ľudí. Potom nikto nezistí, že ste v tom danom čase vôbec existovali. Prípadne poľahky odstránite aj danú osobu bez väčších komplikácií. A zabudne sa na ňu. V tomto prípade na mňa. Neexistoval som, nežil som. Nie je žiadny dokument o tom, že som bol. Bol som a som iba prázdny miestom v knihe, ktoré nikto nehľadá. Nastane časový paradox. Lenže ak by mal dotýčný toto v úmysle... Znova sa mi vrátila späť tá absurdná myšlienka, na ktorú som už skoro zabudol. Zase je tu a teraz sa jej už nedokážem zbaviť. Myšlienka smrti! Ale žijem a nie som ani poranený, čo by poukazovalo na túto skutočnosť. To znamená, že mal v úmysle niečo úplne iné a na túto myšlienku môžem zabudnúť. Prišiel potichučky, aby som sa nezobudil. Ani ja ani Charlie. Rýchlym pohybom ho strčil do vreca. Zobral sekeru a ... polená! Bol to ako preklep v knihe, keď sa musím vrátiť späť na to miesto, kde som skončil a znova ho prepísať. Túto chvíľu mlčania. Ako gramofón, ktorý púšťa hudbu z platne. Ihlica je s ňou stále v kontakte. No zrazu nabehne na drážku a nastane ticho. Potrvá to len krátku chvíľu a platňa beží zase ďalej. No bolo to tam a vy to viete. Počuli ste to! Chvíľkový výpadok!

JA: „Polená! Prečo by ich bral? K čomu mu poslúžia?“

Kládol som si túto otázku už dlhší čas. Ale musím niečo urobiť a nemôžem tu len tak stáť a premýšľať, povedal som si. Znelo to ako slová do bitky.

JA: „Aký dlhý čas som vlastne prespal?“

Položil som si otázku z iného konca. Pozrel som sa na oblohu vyčnievajúcu medzi korunami stromov. Bolo krátko popoludní a slnko stálo v strede oblohy ako svieca. To znamená, že sa to muselo stať prednedávnom. Možno dotýčného ešte dobehnem, možno ešte nie je neskoro. Blyslo mi myslou a vykročil som z miesta ako srnka, keď začuje výstrel. Rozbehol som sa späť po cestičke. Preskočil som pár pováľaných stromov, ktoré mi blokovali cestu a uháňal som ako vietor. Posledným pohľadom som sa pozrel na miesto odpočinku, keď som sa strhol. Napadla ma myšlienka, na ktorú som pred tým ani nepomyslel. To miesto nie je vidieť. Z cesty nevidieť to miesto. Čo znamená, že sa ten človek musel priblížiť potichu už od cesty, i keď ma nevidel. Inak by ho Charlie počul a

začal by štekať. Vedel, že sa tam nachádzam. Čo znamená, že ma musel sledovať. Celý čas od vstupu do lesa. Ale kto by toho bol schopný? Vziať mi Charlie, sekeru, polená a odísť potichu preč? Nikoho takého nepoznám a dedina je od lúky vzdialená niekoľko dní cesty.

JA: „Kto ...?“

Vítalo mi v hlave počas behu. Bežal som ako som vládol, ale bolesť v nohách, ktorá sa postupne zväčšovala, mi v tom bránila. Snažil som sa robiť čo najväčšie kroky a dýchať pravidelne, aby som nevyčerpал všetky moje zásoby energie. No uvedomil som si, že spomaľujem. Už som zanechal rýchlú cestu za sebou a bol som na priamej ceste. Občas som sa obzrel či nezazriem dáku podozrivú vec, ktorá by mi v tejto situácii pomohla. Po chvíli som bežal tak pomaly, že som skoro kráčal.

JA: „Už nevládzem!“

Povedal som dychtiac po vzduchu a zastal som. Oprel som sa o kolená a zhlboka som vdychoval studený vzduch. Nohy ma strašne páliť a bolesť bola na roztrhanie. Cítil som ako rýchlo mi prúdi krv v žilách. Rôzne myšlienky mi behali hlavou. No teraz som nevedel myslieť na nič iné ako na vzduch, ktorý mi rozpaľuje pľúca a dáva mi možnosť žiť. Bolesť v nohách bola strašná. Prekvapilo ma, akú slabú mám výdrž a ako málo znesiem. Žily na nohách mi vystúpili cez kožu. Bolesť prechádzala z končekov prstov cez lýtka a kolená k svalom pod bruchom. No i napriek tejto bolesti som sa pohol vpred. S veľkými ťažkosťami som kráčal po ceste a snažil sa nemyslieť na tú bolesť. Lavá noha mi stuhla od kŕčů, takže som vyzeral ako zranený vojak. Nemal som toho už veľa pred sebou. Stromy zredli a stratili na objeme, čo ma potešilo. No koniec lesa som ešte nevidel. Z lesnej cesty sa stratili listy a pokrýval ju jemný prach.

Vtedy som si všimol stopu. Stopu otlačenú na tom jemnom povrchu cesty. Pristúpil som k nej bližšie a všimol si druhú a za ňou ďalšiu. Stopy, ktoré patrili jednoznačne človeku. Viedli po ceste až do miest, kde ich tieň stromov zakrýval pred bystrým zrakom. Predtým som si ich nemohol všimnúť, pretože cestu pokrývali listy. Veľkosť stopy bola presne rovnaká ako moja, povedal som si sám pre seba, keď som porovnal svoju nohu so stopou na zemi. Je to ešte dieťa! Dieťa také ako ja. Hlúpe a drzé dieťa, ktoré sa opovážilo utiecť s Charlieom. Tieto myšlienky ma uvádzali do rozpaku. Taký hnev, ako vo mne teraz vyvieral, som ešte necítil. Rýchlo som sa pohol vpred s úmyslom prenasledovania stôp. Kráčal som najrýchlejšie ako som vládol. Až teraz som si uvedomil, že napriek veľkej bolesti a únave vôbec nepociťujem hlad. Dnes som ešte nejedol a pri tom mám v žalúdku naozaj zvláštny tlak. Tlak, ktorý vyvoláva plný žalúdok. Vôbec som nezastavoval a neustále kráčal ďalej. Hlavu som mal sklonenú a oči zapichnuté do stôp predou mnou. So zaťatými zubami som ich stále sledoval. Myslel som pri tom na Charlieho. Mój druhý najlepší kamarát, pomyslel som si. Dúfam, že je v poriadku. Nahlas som si vzdychol. Myslel som mi behali rôzne myšlienky. Dobré aj zlé. No vtom som si spomenul na jeden krásny deň v

mojom živote. Nálada sa mi trochu zlepšila a ja som si ten deň začal premietáť v hlave od začiatku. Stalo sa to v časech mojej mladosti. Vtedy som mal ešte kučeravé vlasy ako baránok. Obrovské oči a nevinný pohľad, ktorý môj otec miloval.

Toho dňa strašne pršalo a ja som bol zavretý doma. Otec odišiel do roboty, tak som zostal sám. Zakúril som v krbe a sadol si. Prehodil som si cez seba kožuuch z hnedého medveďa a zohrieval sa. Vonku neustále lialo. Začalo sa stmievať a zaspal som. Zaspal som len na krátku chvíľu, keď som sa zrazu zobudil na psie zavýjanie. Najprv som si nebol istý, či to nebol sen. Keď sa to ozvalo zase. Znelo to ako volanie o pomoc. Prichádzalo to zvonka, spreď lúky. Tak som otvoril dvere a vykukol von. Otec mi vždy vravel, že nesmiem chodiť po vonku sám, keď sa zotmie.

OTEC: „V tomto kraji je to veľmi nebezpečné!“ zdôrazňoval.

No bol som malý a zvedavosť ma premohla. Vykročil som z domu do tmy a s malou dušičkou sa vybral za zvukom Zavýjanie každým krokom silnelo. Znelo strašne krčovitě. Vzdialil som sa od domu do miest, kde mi tráva siahala až po kolená. Tam v tráve som zazrel stvorenie, čo zavýjalo. Sklonil som sa a odhrnul trávu. Na studenej zemi ležalo malé šteniatko psa. Pozrelo sa na mňa so smutnými čiernymi očami podliatými slzami. Prišlo mi ho strašne ľúto. Všimol som si jeho zranenú zadnú nohu, z ktorej tiekla krv. Pohladil som ho po malej ľavičke, aby z neho upadol strach. Vyzliekol som si tričko a zabalil ho doň, aby na neho nepršalo. Zodvihol ho zo zeme a šiel späť. Šteniatko slabo zavýjalo a upokojilo sa. Cítil som, ako sa trasie. Buď od bolesti alebo od zimy. Pritisol som si ho viac k hrudi a rukami ho chránil. Srdce mu strašne búšilo. Mal som strach, že to neprežije. Tak som sa ponáhľal späť do domu. Keď vtom sa ozvalo iné zavýtie. Zavýtie, čo nevydalo šteniatko. Toto prišlo z lesa a ozývalo sa všade navôkol. Po chrpte mi prebehla husia koža. Pozrel som sa k lesu a pohľad mi padol do žltých nenávisťných očí. V tme svietili ako petrolejka. Rozbehol som sa najkratšou cestou nazad do domu. Bežal som ako mladý jeleň pred predátorom. Jeleň, čo sa môže stať ľahkou korisťou alebo dokonca žrádľom. Rýchlymi krokmi som sa blížil k cieľu. Vtom som začul za sebou beh a dych. Vlk sa z lesa rozbehol za mnou. Mal som byť pre neho ľahkou korisťou. S otvorenou papuľou za mnou bežal a snažil sa ma dolapiť. Bežal som o život a vôbec to vlkovi neľahčovalo. Mal som náskok, ktorý mi dával nádej na prežitie. Báľ som sa čo i len obzrieť a znova sa pozrieť do tých strašných očí. Vlk sa strašne rýchlo blížil a už ma skoro mal, keď som ako prvý dosiahol cieľ.

Vbehol som do domu a zabuchol za sebou dvere. Pocítil som už len tlak vyvolaný nárazom dverí. Pevne som ich držal, aby sa nedostal dnu. Pár krát ešte rozzúrený skočil po dverách, no za krátku chvíľu búchanie prestalo. Zazrel som na závoru a pozrel som cez okno. Sivý vlk už v pokojnom stave odchádzal cez lúku do lesa. V tme pod konármi stromov sa potom stratil. Vydýchol

som si a snažil sa upokojiť. Srdce mi ešte stále búšilo a nejakú chvíľu trvalo, kým sa upokojilo. Zobral som šteniatko ku krbu, aby sa zohrialo a ošetřil mu poranenú nohu. Až teraz vo svetle ohňa som si všimol jeho sfarbenie. Mal dubovú farbu so zlatým leskom. Presnú rasu som určiť nevedel. No mal podlhovastejši ňufák a dlhé ovisajúce ušiská. Telo pokryté jemnou krátkou srstou pripomínalo mladú srnku. Pritúlil sa ku mne a ja som ho celú noc po nej hladkal. To bol môj najšťastnejší deň a vtedy sa z nás stali skutoční kamaráti.

Kým som vypustil poslednú myšlienku z hlavy, stál som už na konci lesa. Na rozhraní lúky a stromov. Upriamil som pohľad na dom a zazrel hustú masu dymu vychádzajúcu z komína. Tak trochu vyplašený som si čupol a zahľadel sa naň.

JA: „Niekoť je v mojom dome!“

Prebehlo mi myslou. Zaostril som zrak, či nezazriem niekoho sa pohybovať vo vnútri, či v okolí domu. Ani živá duša. Všade bolo pokojne. Vtáky štebotali, hmyz bzučal a tráva sa jemne vlnila. Pozrel som sa na cestičku, ktorá viedla k domu. Stopy viedli až ku vchodovým dverám. Dotyčný ešte stále môže byť v dome, pomyslel som si. Učupený som sa presunol k tráve do miest, kde dosahovala najvyššiu dĺžku a ľahol som si. Na bruchu som pocítil chlad studenej zeminy. Mój dom bol vzdialený vzdušnou čiarou asi tristo stôp. Pomalými pohybmi som sa začal plaziť smerom k nemu. Snažil som sa pri tom čo najlepšie maskovať a splývať s prostredím. Pre svoje dobro je lepšie, ak dotyčný o mne nevie. Mám tak výhodu a môžem byť o krok pred ním. Oči som nespustil z domu. Pohyboval som sa ako had, prikrádajúci sa ku koristi. Snažil som sa prejsť oblúkom k zadnej časti domu. Vyhľadával som len miesta s vyššou trávou, aby som bol čo najmenej nenápadný. Prešiel som asi sto stôp, keď som začul brechot. Bol to Charlie. Mal som nevýslovnú radosť, že ho počujem. Chcel som vyskočiť a rozbehnúť sa k nemu, ale musel som sa udržať. No nezazrel som ho. Časť domu, ktorú som mal pred sebou, mi zakrývala výhľad. No brechot prichádzal z druhej strany, kde sa nachádza aj kurín. Tá časť bola môjmu zraku zakrytá. Mohol som len hádať, že sa nachádza práve tam.

JA: „Ale kto ho sem priniesol? Ako sa sem dostal?“ napadlo ma.

Možno sa mu podarilo ujsť a vrátil sa späť. Na túto otázku nemám zatiaľ odpoveď. Ale dúfam, že to čoskoro zistím. Bol som vzdialený už len niekoľko stôp. A z mojej pozície som zreteľne videl na okno do kuchyne. Bolo pootvorené! To bola vec, čo ma trochu zarazila. Nikdy neotváram toto okno, povedal som si. Takže je viac ako isté, že tu niekoť bol alebo ešte stále je. Srdce mi búšilo v rýchlejšom tempe. Cítil som husté napätie pred neočakávanou situáciou. Niekoľko stôp od stien domu už tráva nerástla, takže som sa nemal kam ukryť. Vyskočil som z trávy a prebehol k stene tak, aby ma nik nezazrel. Chrbtom som sa oprel o stenu a započúval som sa do ticha. Okrem pípania sliepok som nepočul nič podozrivé. Žiadne hlasy alebo kroky v dome. Všetko nasvedčovalo tomu, že dotyčný tu už nie je.

Vykukol som spoza rohu do zadnej časti domu. V tejto časti sa okná nenachádzajú.

JA: „...nikto!“

Pípanie sliepok sa ozývalo zvnútra kurína. Z neustáleho hluku naokolo boli rozrušené a trochu vydesené. Vtom som zazrel Charlieho chvost. Vytrčal von z búdy. Tá stojí neďaleko plotu. Zohol som sa a kradmým pohybom smeroval k nej. Nespustil som pri tom oči z domu. Zľahka som preskočil plot, aby som nenarobil hluk, prípadne nevzbudil pozornosť. Keď som stál za búdou ešte viac som sa prikrčil k zemi a tichým hlasom povedal:

JA: „Charlie!“

Vykukol z búdy a skočil mi do náručia. Všimol som si jednu vec, ktorá ma zarazila. Bol pripútaný k búde, presne tak, ako to robievam. Hladil som ho po chrbte a díval sa mu do očí.

JA: „Čo sa tu deje, Charlie?“

Škoda, že mu z nich nedokážem vyčítať odpoveď. Bol som úplne zmätený. To, čo som predtým pokladal za jasnú vec, mi teraz pripadá ako šialenstvo. Možno, že je to pravda. Možno som sa zbláznil. Čo ak je toto celé iba sen a ja ležím vo svojej posteli a jediné, čo musím urobiť je zobudiť sa. Ale na sen je to až príliš reálne. Veď cítim tlkot svojho i Charlieho srdca. Veď bolesť v nohách je ukrutná a to v snoch nebýva. Týmito slovami som sa presvedčil a vymazal som túto myšlienku z hlavy. Pomaly nezačínam veriť ani takým veciam, ktoré vidím na vlastné oči. Prestal som myslieť na všetky tie veci a položil som Charlieho na zem. Musím sa pohnúť ďalej. Zrak mi padol znova na dom, z ktorého ešte stále stúpajú kúdel dymu.

Obišiel som bránu a prebehol popri kurine k stene. Učupil som sa pod oknom a blížil sa k dverám. Boli poodchýlené. Cez malú škáru som nazrel dnu. V časti, ktorú som videl, nebolo nikoho. No väčšiu časť domu mi zakrývali práve tie dvere. Vstal som, aby som cez okno nado mnou mohol nakuknúť dovnútra. V dome nikto nebol a zdalo sa, že všetko je na svojom mieste. Bol som plný odhodlania vojsť dnu, tak som podišiel k dverám. Stál som vzpriamený a už som sa ničoho nebál. Uchopil som dvere a chcel ich dokorán otvoriť. No vtom som si všimol niečo na parapete. Zahľadel som sa lepšie a zazrel som krv. Úplne som zmeravel a odskočil nazad. Zrazu mi nebolo všetko jedno. Vyplašene som hľadel na pár kvapiek krvi. Nebol som si istý, či je to ľudská krv, no napriek tomu ma to vydesilo. Zrazu som nevedel ako konať ďalej. Tak som len tak stál a uvažoval som o ďalšom čine. Rozhodoval som sa medzi dvoma možnosťami. Vtrhnúť dnu s revom alebo ho vyplašiť von. Ale som si viac ako istý, že v dome už nikto nie je.

JA: „Tak prečo mám strach?“

Spytoval sa seba, no odpoveď ma pravdepodobne čaká vo vnútri domu. Vojdem dnu, rozhodol som sa. Veď nakoniec, je to môj dom.

JA: „Jasné!“

Povedal som si a rýchlym pohybom ruky rozčapil dvere a vbehol dnu. Porozhliadol som sa a potom si pokojne vydýchol

JA: „Som tu sám.“

Pohľad mi padol na oheň v krbe. Nad ním stál hrniec položený na vidliciach. Bol v bode varu. Usúdil som to z bublajúcej vody, ktorá sa po malých dávkach vylievala do ohňa. Oheň pri styku s vodou syčal a prskal. Nedokázal som si predstaviť, čo v ňom môže byť. Potom som si všimol ďalšie kvapky krvi na dlážke. Viedli od vchodových dverí, kde som si ich prvýkrát všimol cez obývaciu miestnosť smerom do kuchyne. Kuchynskú miestnosť mi pred zrakom zakrýval záves. Oddeľuje túto miestnosť od nej. Odhrnul som ho a vyplašene sa zahľadel na rozliatu krv na linke. Pohľad mi padol aj na nesmierne množstvo peria po úplne celej kuchyni.

JA: „Niektu tu zarezal sliepku!“

Vyslovil som prvú myšlienku, ktorá mi blysla hlavou. Krv stekala z linky na dlážku, kde vytvorila kaluž. Pach krvi, ktorý sa niesol vzduchom, mi zdvíhal žalúdok. Toľké množstvo krvi pokope som ešte nevidel.

JA: „Ale kde je tá sliepka?“

Prezrel som kuchyňu a potom vbehol do obývačky. Do očí mi padol hrniec s vriacou vodou. Podišiel som k nemu a varechou prehľadával jeho objem. Nenarazil som na žiaden odpor. Len vriaca voda! Vtom som si pod stolom všimol tanier. Na tanieri ležali zvyšky mäsa. Presnejšie sliepky, ktorú som tak hľadal. No až keď som ho zodvihol, som si uvedomil, že z neho niekto odjedol dobrú polovicu. Z tej druhej zostali na tanieri iba kosti bez štipky mäsa.

JA: „To snáď nie!“

Povedal som nahlas s rozčúleným hlasom a hodil tanier na stól. Neveriacky som krútil hlavou a snažil sa usporiadať myšlienky v hlave. Mal som z toho strašný zmatok. Jediné, čo mi teraz pomôže, je oddych. Oddych vo forme spánku. Bol som unavený, našťvaný a bez síl. Mal som ťažký deň a vôbec sa mi teraz nechcelo uvažovať o tom, čo sa práve stalo. Bezmyšlienkovite som sa pobral do postele a chcel na všetko zabudnúť. Bez toho, aby som poupratoval bordel v kuchyni alebo vyčistil dlážku od hnusnej krvi, som si ľahol na posteľ a prikryl sa. Zatvoril som oči a začal zabúdať.

Mal som pokojný spánok bez snov. Zobudil som sa a vstal z postele. Všetka únava, ktorú som predtým pociťoval, sa vytratila. Vôbec som už nemyslel na udalosti z dnešného rána. Bol som rád, že som na to všetko zabudol. Aspoň zčasti určite. V dome totiž zostali stopy po všetkom. Stopy, na ktoré som práve teraz hľadel. Tak som vyčistil celý dom a všetok neporiadok poupratoval. Otec mi vravieval:

OTEC: „V živote človeka je čistota veľmi dôležitá. Od nej sa odzrkadľuje duša. Keď máš čisto, čistá je aj tvoja duša.“

Dodnes som to nechápal, ale zdá sa, že som dospel, pretože som to pochopil. Je zvláštne ako človek, keď je ešte mladý, mnohým veciam nerozumie. Nechápe význam slov, ktoré mu rodičia vravia. Tvári sa tak, ako by tomu chápal. Prikyvuje hlavou. Ale slová, čo počuje, sú pre neho iba prázdnu schránkou bez významu. A ako rastie, dospieva, zrazu si uvedomí, že tomu začína rozumieť. Pripomenú sa mu slová a vety jeho otca a zrazu sa na ne pozerá úplne inak, pretože ich pochopil. To je jedna z

dôležitých vecí v dospievaní. Keď som skončil s upratovaním, vyšiel som von za Charlieom. Pokojne ležal vo svojej búde a pozoroval oblohu. Pomaly sa začne stmievať a ak obloha bude čistá, tak potom aj dnes ma tam bude čakať. Vravieval mi, že pri splne mesiaca sa môžeme stretávať. Tam, kde sa stretávame. Na našom tajnom mieste. Obloha je zatiaľ bez mraku. Slnko pomaly klesá z oblohy a ukrýva sa za kopce. Pri tomto pohľade som si spomenul na moju mamičku. Ani neviem prečo, ale predstavil som si ju pred sebou. S dlhými vlnitými vlasmi. V dlhých bielych šatoch, ako tancuje na lúke. Plná radosti a smiechu víta noc.

Nikdy som svoju mamičku nevidel, pretože zomrela krátko potom, ako ma porodila. Otec mi o nej zvykol často rozprávať. Keď som sa ho spýtal, aká bola, zamyslel sa a sadol si. Po chvíli mlčania sa ozval a začal rozprávať. Rozprával o jej kráske, povahe a dobrých vlastnostiach. Keď o nej rozprával videl som na ňom ako to prežíva. Usmieval sa a mal oči plné radosti ako by v tej chvíli stála pred ním. Mávala nádherné dlhé vlasy gaštanovej farby, ktoré jej padali na plecia. Nádhernú tvár s očarujúcim úsmevom a najkrajším smiechom na svete. Svetlozelené oči s leskom, aký má smaragd. Bola plná radosti a šťastia na rozdávanie. S ňou bol život jednoduchý a krásny. Mala rada prírodu a všetko v nej. Stromy, ako rastú a košatejú sa a na jeseň dočervena sfarbené lístie, ktoré opadáva zo stromov. Kvapky rannej rosy na mäkučkej zelenej trávě. Lesné plody z trpkou i sladkou príchuťou. Vôňu lesnej borovice a smrekú, ktorá sa nesie vzduchom. Vlhkosť lesného potôčika a jeho šum. Jarné kvietky, vykúkajúce spod chladnej zeme. Srnky, pasúce sa na lúke a veveričky na stromoch. Jednoducho mala rada všetko. No najviac zo všetkého zbožňovala tanec. Tanec bol jej vášňou. Dokázala pretancovať celú noc. Keď mohla tancovať, bola naozaj šťastná. Práve preto som si na ňu spomenul. Mrzí ma len jedna vec, že som ju nikdy nevidel na vlastné oči. Mohla byť naozaj nádherná. Je smutné, že zomrela pri mojom narodení. Keby teraz žila, bolo by všetko inak. Spolu by sme bývali, tu v tomto dome. Ja by som chodil do lesa po drevo a ona by zatiaľ navarila a počkala by ma. Spolu by sme sa najedli. A večer, keď slnko zapadne, by mi rozprávala rozprávky. Presne tak, ako to robieval môj otec.

Pri týchto myšlienkach som sa neudržel a vybehla mi slza z oka. Niekedy sa dokážem strašne rozčítiť, pomyslel som si a utrel si ju. Toto bola moja prvá slza od toho dňa. Odo dňa, keď otec zomrel a odišiel na druhý svet. Aspoň tak sa to hovorí. Keď niekto zomrie, jeho telo ostáva tu, ale duša odchádza na lepšie miesto. Na miesto, kde nie je strach, bolesť a iné utrpenie. Mnohí tomuto veria a to im dáva ešte trochu nádeje pred strachom zo smrti. Ale neviem, či mám týmto veciam veriť. Viem len to, že sa smrti nebojím. A jedného dňa, keď príde, sa jej pozriem rovno do očí. Keď som bol ešte menší, bál som sa, ale teraz už nie. Ak by existoval druhý lepší svet, tak by mi otec o tom dal určite vedieť. Keďže nedal, nič také nejestvuje. Treba veriť reálnym veciam, ktoré človek vidí a majú materiálnu hodnotu.

Vychádzali zo mňa slová, doteraz nepoznané. Slová, ktoré som nikdy predtým nevravel. Ako by za mňa hovoril niekto iný a ja som len poslucháč. Trocha som sa toho zľakol, ale musel som sa nad to povzniesť a ísť ďalej.

Vstal som a rýchlymi krokmi vbehol dnu do domu. Zamieril som rovno ku košíku s oblečením, ktorý stál pri mojej posteli. Otvoril som ho a zo spodku koša vytiahol vestu. Vestu bez rukávov z vlčej kože. Nosievam ju na nočných prechádzkach lesom. Je teplá a dodáva mi určitú sebadôveru. Nedokážem si to vysvetliť, ale je to tak. Hodil som si ju na seba a vyšiel z domu. Zabuchol za sebou dvere a pobral sa von z dvora, cestičkou k lesu. V noci so sebou Charlieho neberiem, pretože je to nebezpečné. Charlie robí priveľký hluk. Rýchlymi prudkými krokmi som sa blížil k lesu. Slnko už skoro úplne zapadlo a na les sa ťahala noc. Vošiel som do lesa a kráčal po cestičke, ktorú som dnes už prešliapal. Pozorne som načúval každému zvuku, ktorý by mohol znamenať prípadné nebezpečenstvo. Teraz v tme je les úplne odlišný. Stromy vytvárajú strašidelné tiene. Konáre a listie praská hrôzostrašným zvukom. Bežného pochôdzkára, ktorý nikdy v noci ešte v lese nebol, by tieto zvuky priviedli k šialenstvu. Za každým stromom a za každým tieňom by videl tmavú postavu, ktorá sa na neho pozerá. Od strachu by iste zmeravel a možno by sa aj pomočil. Nebolo by to prvýkrát. Ale ja nie som v lese prvýkrát. Prvý ani posledný.

Žijem na lúke v tesnom kontakte s lesom. Les mi poskytuje určité zásoby k prežitiu. Máme ako keby spoločnú dohodu. On mi poskytne, čo potrebujem a ja na oplátku budem mať rešpekt pred ním. Nevykonám vec, ktorá by túto dohodu porušila. Pri týchto myšlienkach som sa dostával stále hlbšie do lesa. Do tmy, ktorá ma obklopovala. Nemal som pri sebe nič, čím by som sa vedel obrániť. Žiadnu sekeru či palicu. Bol som úplne bezbranný a vystavený napospas lesnej zveri. Ale spoliehal som sa na to, že väčšina zveri v tomto čase spí. Avšak najväčšie obavy mi robili vlci. Oni nikdy nespia, ako hovorieval môj otec. Práve preto som spomalil v kroku a snažil sa byť neviditeľný. Zatiaľ kým je naokolo ticho, sa nemusím ničoho obávať. Vietor je tiež na mojej strane. Fúka od lesa, takže ma zver nezavetrí.

Po krátkom čase som sa dostal na rázcestie. Tu som dnes už taktiež bol. Len letným pohľadom som sa pozrel tam, kde to dnes začalo. Tentoraz som odbočil vpravo a šiel hlbšie do lesa. Táto časť je menej vyšliapaná. Tadeť nechodí skoro nikto, okrem mňa. Občas dáky horár, ale tých tu žije veľmi málo. A svoje horárne majú ďaleko odtiaľto. Smerom na severovýchod popri potoku. Tam sa chodí zver napojiť. Kráčal som stále hlbšie do lesa. Stromy rástli blízko pri sebe. Zadalo sa, že nekráčam po vyšliapanej cestičke, ale sa brodím lesom. Osamelý pochôdzkar bez skúseností by sa rýchlo stratil a stal by sa ľahkou korisťou pre dravec.

Sledoval som stromy po mojej pravej ruke a hľadal jeden označený. Tá značka mi má ukázať, kde mám správne odbočiť. No tieto stromy majú hladšiu kôru ako ten jeden, čo

hľadám. A tráva okolo neho siaha do výšky kolien. Je to dobrý úkryt pre malé predátory. Ako ubiehali stromy, zem po pravici začala stúpať do kopca. Vytvoril sa strmší svah na spodku, ktorého som kráčal ja. Stromy na svahu rástli mriežkovito, akoby ich niekto porozhadzoval. Čo sa nedá povedať o stromoch tu dole, pretože rastú pekne za sebou a vytvárajú skoro presné línie. Vedel som, že sa blížim k miestu, ktoré hľadám. Tak som pozorne sledoval stromy, či nezazriem ten môj. Stromy už majú hrubú a drsnú kôru, takže si ho musím všimnúť.

JA: „Tu je!“

Pohľad mi zastal na nápadnej značke. Načial som ruku do výšky mojej hlavy. Na strome jasne svietil vyrytý znak šípky. Bol vyrytý dávkym ostrým predmetom, pravdepodobne nožom. Bol už starší a zožltnutý, ale ešte stále viditeľný. Šípka ukazovala smerom na svah. Vybehol som naň a začal sa brodiť vysokou trávou. Stúpanie do kopca bolo poriadne strmé, takže mi dalo zabrať vybehnúť na jeho vrchol. Teraz sa prejavila bolesť, ktorá mi strpčovala život ráno. Minul som po ceste skaly, ktoré vykúkali z vysokej trávy a o chvíľu som bol na vrchu. Predo mnou sa rozprestrela menšia čistinka s obrovskou skalou uprostred. Bol práve spln mesiaca a jeho svit sa odrážal na povrchu skaly. Bol to nádherný úkaz. Ohromí ma zakaždým, keď ho vidím. Chodievam sem iba vtedy, keď je spln. Stromy naokolo tvorili kruh ako neprekonateľný prírodný štít. Všetko naokolo vyzeralo ako nedotknuté ľudskou rukou. Malý stratený ostrov v hlbokom oceáne. Vykročil som ku skale. Tráva tu bola pomenšia, takže mi nebránila v kráčaní. Skala bola vzdialená len niekoľko stôp, takže som spravil pár krokov a už som stál pod ňou. Tá časť steny, ktorú som mal pred sebou, bola nádhorne hladká a lesklá. Pripomínala mi vybrúsený kremeň. Dokonca i v tomto svite na ňu nabiehal ružovkastý odtieň. Vrchol skaly bol vysoko nado mnou. Asi dvadsať stôp. Touto hladkou stranou sa tam nedostanem. No z opačnej strany, kde je stena vytvarovaná do malých schodíkov, to poľahky pôjde. Viem to, pretože som sa tade nie raz štvral. Tak som ju obišiel.

Minul som pri tom menšie skaly rozhodene naokolo v tráve. Neboli vyššie ako moje členky. Sú to sesternice tejto tu, povedal som si a potľapkal skalu vedľa mňa. Priemer skaly nebol viac ako tridsať stôp. Zastal som na jej opačnej strane. Tu stena pripomínala prírodné schodíky. Viedli až k jej vrcholu, kam sa chcem dostať. Toto je jediná cesta nahor. Inou cestou sa tam dostať nedá. Začal som pomaly liezť nahor, pričom sa rukami držal každej škáry a medzery v skale. Zo začiatku to išlo rýchlo, no keď som bol od vrcholu vzdialený len kúsok, začal som mať menšie problémy. Tu je stena vertikálna a je priam nemožné sa cez ňu dostať. Nie sú tu žiadne škáry alebo trhliny, kam by som sa mohol zachytiť. Musím sa premiestniť trochu do strany. Znova sa vrátila páľivá bolesť v nohách. Od adrenalínu sa mi rozbúchalo srdce. S touto časťou výstupu mávam vždy problémy. Spomenul som si na deň, keď som liezol na vrchol po prvý raz. Vtedy som to skúšal cez vertikálnu

časť. A stalo sa to, čo som neočakával. Noha sa mi pošmykla a neudržal som sa. Z tejto výšky som padal na zem a zostal v bezvedomí. Keď som sa prebral, všetko ma bolelo. Zranil som si nohu, no nebolo to nič vážne. Ale od toho momentu s ňou mávam problémy. Keď ju prefažím, prichádza známa páľivá bolesť, ktorej sa neviem zbaviť. No mal som jedno šťastie. Padol som do trávy medzi skaly. Ak by som skončil na niektovej z nich, asi by som sa dolámal. Rýchlo som vypustil tieto spomienky z hlavy a sústredil sa na výstup. Našiel som vhodnú štrbinku a vytiahol sa vyššie. Ešte jedna a už sa držím vrcholu. S vypätím všetkých síl som sa vytiahol nahor a postavil.

JA: „... nádhera!“

S úžasom som hľadel pred seba a nevedel sa vynadívať. Celá krajina sa mi rozprestierala pred očami. Všetko prírodné bohatstvo mi ležalo na dlani. No severozápade sa rozprestierali kopce, ktoré vídavam pred domom. Za kopcami tečie rieka. Z tohto bodu ju nevidieť, lebo ju prekrývajú tie kopce i vrcholce stromov. Na západe leží lúka a na nej môj dom. Ten však tiež nevidieť. Ostatnú časť územia pokrývajú stromy. Mesiac visí nado mnou a umožňuje mi vidieť tú krásu. Je to ako mať všetko v rukách. Ako keby som sa mohol dotknúť kopcov a pocítiť ich chlad. Ako keby som si mohol namočiť ruky do studenej vody divej rieky. Ako keby som mohol pohladíť listy na vrchole stromov. Ako keby som sa mohol zachytiť mesiaca a vystúpiť na jeho pôdu. Je to ako mať možnosť urobiť všetko, ale nespraviť vôbec nič. Len stáť a s úžasom hľadiť na to všetko. Vrcholce stromov končia v neznámej tme na horizonte. Tam v tej tme som si všimol záblesk svetla. Najprv som si myslel, že sa mi marí, ale keď som sa zahľadzel pozornejšie, znova som si to všimol.

JA: „Naozaj!“

Svetlo v tme medzi stromami. Nikdy predtým som si to z tohto miesta ešte nevšimol. Možno to neznamenať vôbec nič a možno až príliš veľa. To svetlo môže označovať aj príbytok ľudí. Je to ťažké, o niečom takom uvažovať. Odvrátil som zrak z toho bodu a už sa tam viac nepozrel. Uvedomil som si, že zavládlo úplné ticho. Až ma to vyľakalo. Vietor úplne ustal a ani vánok nebolo cítiť. Nepohol sa ani len list na strome, žiadne pukanie či vŕzganie. Nastalo hrobové ticho. Ako keby sa zastavil čas. Ticho, prerušované drkotom mojich zubov. No nie od zimy, ale do strachu. Strach z neznámeho javu, prejavovaný nervovou reakciou. A vtom som sklopil zrak a privrel oči. Urobil som to z nejakého neznámeho dôvodu. Nemyslel som na to, len to urobil. Ani nie ja, ale moje telo. Ako by som ho neovládal. Aspoň nateraz. Akoby ma viedla cudzia ruka. Vôbec som nemyslel. Zostal som v tejto polohe a dostal sa do nejakého tranzu. Tušil som, že to príde. Na tomto mieste sa mi to stáva naozaj často. Nedokážem si to vysvetliť, ale žijem s týmto vedomím.

Krátku chvíľu som pobudol v tranze. Neviem ako dlho, no zrazu ma z neho vytrhol zvláštny pocit. Pociť, ktorý mi ovládol myseľ. Mal som pocit, že sa na mňa niekto pozerá. Ten pocit ma premohol a ešte viac som sa rozklepal. Neznášam pocit strachu, ktorý ma

ovláda čoraz častejšie. Mal by som sa proti nemu naučiť bojovať. Lenže toto nie je obyčajný strach ako pri stretnutí s vlkami. Tento je odlišný. Akoby zložitejší. Vychádza zvnútra žalúdka a zasiahne celé moje telo. Mám pri ňom pocit, že strácam svoju identitu, svoju osobnosť.

???? : „Znova tá istá noc!“

Ozval sa hlas, ktorý prefal moje myšlienky ako šablfa. Ihneď som otvoril oči a zahľad sa na tmú predou mnou. No ten hlas neprišiel z mojej hlavy. Nebol som to ja, čo sa ozval. Bol skutočný. Zimomriavky mi prebehli po chrbte ako mravce.

????: „Nič sa nemení. Všetko je vždy rovnaké. Iba o chĺpok staršie!“

Vtom som spoznal ten hlas a strach opadol. Pozrel som sa vedľa seba a tam sedel. Ako vždy v tureckom sede a s tvárou odvrátenou ku hviezdám. Vždy prichádza úplne potichu, odzadu aby som si ho nevšimol. No neho tu čakám, kvôli nemu som sem prišiel. Vždy špinavý s rozstrapatenými tmavými vlasmi a neprítomným výrazom. Ale je to môj priateľ, možno jediný. Môj priateľ Darren!

DARREN: „Už sú tomu tri roky, odkedy sa to stalo,“ ozvalo sa z neho.

JA: „Áno, ja viem. A dobre vieš, že nemám rád, keď mi ten deň stále pripomínaš.“

DARREN: „Ale veď ja ti to nepripomínam. Iba nahlas rozmýšľam. Veď v ten večer sme sa po prvý raz stretli. Práve tu na tejto skale.“

JA: „Pamätám si na to úplne presne, akoby sa to stalo ešte len včera.“

Chcel som povedať ešte nejaké slová, ale nedokázal som ich vysloviť. Bál som sa toho. Tak som iba mlčal.

DARREN: „Vidím, že ešte stále ťa to neprešlo. To hlúpe mlčanie, ktorým nahrádzaš svoje slová!“

JA: „Prestaň ma urážať! Nemáš na to právo.“

DARREN: „Ja, že na to nemám právo? Nebuď smiešny. Kto ti pomohol v najťažšej chvíli? Kto stál pri tebe, keď všetci ostatní odišli? Odpovedz, kto?“

Posledné dve otázky na mňa nakričal. Až tak, že som sa ho zľakol a vydesene som sa mu pozrel do očí. Zazrel som v nich nenávisť, akú som nikdy pred tým u nikoho nevidel. Roztriasol som sa a začal mať strach, že mi ublíži. Iba som hľadel do tých veľkých očí ako do bláckeho ohňa.

DARREN: „Takže pre troma rokmi sa to stalo.“

Zrazu sa úplne upokojil a znova sa zahľad na hviezdy. Až ma to prekvapilo, aký pokojný je odrazu. V jednej sekunde zúri ako krvilačný predátor a v tej druhej je z neho baránok. Akoby sa nič nestalo. Ale uvedomil som si, že predtým nikdy takýto nebol. Alebo aspoň nie až tak. Síce občas zúril, ale nikdy na mňa ešte nevybehol. Tak ako pred krátkou chvíľou.

DARREN: „Tri roky ubehnú v živote človeka ako tri hodiny. Ale na začiatku tých rokov sa mu to zdá byť dlhá doba. Musí prečkať množstvo búrok, množstvo dní a nocí. Ale keď tie tri roky uplynú a on stojí na začiatku štvrtého, uvedomí si, že to prešlo tak rýchlo. Ale veď teraz som len stál na začiatku tých rokov, povie si. A už je to dávno

za mnou. A čo ti ostane z tých troch rokov? To je dôležité!“

JA: „...spomienky! Ostanú ti spomienky!“

DARREN: „Presne! Správna odpoveď.“

Darren súhlasne prikývol a ja som bol pokojný sám so sebou, že som mu dokázal odpovedať na jeho otázku plnohodnotnou odpoveďou.

DARREN: „Spomienky. Malý receptor v mozgu s činnosťou vytvárania priestoru na uloženie dát v podobe spomienok. A vieš čo je úlohou nášho života?“

JA: „Nie som si celkom istý.“

Chcel som mu odpovedať na jeho otázku ďalšou správnou odpoveďou, ale tentokrát som za taký krátky čas, aký mi poskytol na nič múdre neprišiel. Ale bol som si istý, že mi tú správnu odpoveď určite prezradí.

DARREN: „Úlohou nášho krásneho života je vytváranie a hromadenie spomienok. Každý deň si vytváraš spomienky na veci, čo si prežil. I teraz si tvoj mozog vytvára spomienky. Dokonca i na toto miesto a na moje slová! Ale nie všetky spomienky sa ti uložia do dlhodobej pamäte. Tie menej dôležité a nepatrné tvoj mozog rýchlo vymaže, aby ostal priestor pre tie dôležitejšie. Dôležitejšie spomienky, ktoré ešte budeš potrebovať. Aby sme si mohli uložiť úplne všetky spomienky z každého prežitého dňa, potrebovali by sme ešte jeden mozog iba s úložným priestorom.“

Toto je Darren, ktorého poznám. Rozpráva dlho a zaujímavo. Nechcel som ho prerušovať, aby som mu nepreťal plynulosť myšlienok.

DARREN: „Spomienka na matku, spomienka na otca. Je to vec, ktorá aspoň na krátku chvíľu spojí nás s tými, ktorých sme milovali a stratili. Aspoň na chvíľu zabudneme na starosti okolo nás a znova uvidíme tú tvár, ktorú sme nechceli stratiť. Ženie nás to vpred a pomáha povzniesť sa nad všetko a kráčať ďalej. Ale najdôležitejšia vec príde len teraz.“

S napätím som očakával, čo zaujímavého povie. Hľadel som mu na tvár a hltal každé jedno slovo. Nastala chvíľa mlčania. Zdala sa mi nekonečná a netrpezlivo som očakával jeho koniec kvôli, ktorému bol celý ten predslov.

DARREN: „Keď zomierame, mozog každú jednu postupne vymaže, až kým priestor nezostane úplne prázdny. A potom je koniec. Nastáva tma. Zomiera telo, zomrie aj mozog. Takže celý život hromadíme spomienky, aby nám na koniec boli úplne zbytočné. Zbytočne premrhaný život!“

JA: „Ale keď zomrieme, naša duša odchádza na lepšie miesto a tam si so sebou zoberieme aj spomienky.“

DAREN: „Ty veríš takým hlúpostiam? Veríš, že keď zomrieš, tak ťa Boh zoberie do svojho kráľovstva nebeského a spasí ťa? Budeš žiť v mieri, bez problémov a utrpenia a stále sa usmievať?“

JA: „Áno, verím.“

Povedal som to veľmi opatrne, pretože Darren zase začínal trochu zúriť.

DARREN: „To sú hlúposti! Také veci sa stávajú len v rozprávkach a románoch od neznámych autorov. Keď zomrieš, tvoj Boh sa na teba zvysoka vy..rie! Nebude žiadne

nebo, žiadny úsmev! Zomrieš a je koniec, finito, the end!!!“

Už dosť zúril a nechcel som ho ešte viac amokovať, ale inak sa to nedalo. Začal vraviť veci, ktoré som nikdy nechcel počuť. Hlavne nie z jeho úst.

JA: „Neviem, čomu veríš ty, ale ak neveríš spaseniu a Bohu, tak si Antikrist!“

DARREN: „Ha! Ha! Haáá.“ Zasmial sa z plného hrdla. „Možno som. Ale aspoň verím veciam, ktoré sú reálne, ktorých sa môžem dotknúť, owoňať alebo ochutnať. Neverím v Boha, pretože som ho nikdy nevidel. Nikdy som sa s ním nerozprával, nepodal mu ruku. A hlavne mi nikdy nepomohol! Podľa môjho názoru si ho vymysleli ľudia ako si ty. Preto, aby sa im ľahšie odchádzalo z tohto sveta. Aby sa lepšie vyrovnali so smrťou, ktorá ich čaká. Je to výplod fantázie zmrzačeného mozgu starých, modliacich sa ľudí v kostole. Nič nás nezachráni pred smrťou! Zapamätaj si tieto slová a ulož si ich ako spomienku, budeš ju potrebovať keď príde tvoj deň!“

Pri týchto jeho slovách som si uvedomil, ako málo Darrena poznám. Sme priatelia už dlhší čas, ale až teraz vychádzajú na povrch veci, ktoré som predtým nevidel. Veci, ktoré hovoria o jeho osobnosti ako človeku. Kto vlastne Darren je? Akí sú jeho rodičia? Ak vôbec nejakých má! No i o tom by som pochyboval.

JA: „Dúfam, že raz keď budeš umierať, budem stáť pri tebe a pripomeniem ti tvoje slová. Možno si vtedy uvedomíš chybu, ktorej si sa dopustil Darren.“

DARREN: „V ten deň, keď budem zomierať JA, TY zomrieš spolu so mnou!!!“

S nenávisťou, ktorú som už pred tým v jeho očiach videl, sa na mňa znova pozrel, keď dokončil vetu. Preľakol som sa. Nikdy by som si nepomyslel, že by bol schopný niekoho zabiť. A ešte k tomu mňa. Pri tejto myšlienke sa mi v hrdle vytvorila hrča, ktorú som nevedel prehltnúť. Odvrátil som zrak smerom k lesu a na neho sa viac nepozrel.

JA: „Stačilo!“

Privrel som oči, aby som ho už viacej nevidel. Snažil som sa spomenúť na moju mamu alebo otca. Ich spomienky mi vždy pomáhali. Po niekoľkosekundovom mlčaní som si uvedomil, že som sám. Pozrel som sa vedľa seba, no miesto ostalo prázdne. Ako vždy bez rozlúčky a potichu. Odišiel preč. Bol som aj rád, pretože si teraz môžem lepšie usporiadať myšlienky bez toho, aby ma osočoval. Napaďla ma spomienka na otca. Ako tvrdo celý život robil, aby to nakoniec bolo zbytočné. Tu sa narodil a tu aj zomrel. Mal len štyridsať štyri a ja som mal dvanásť, keď sa stala tá strašná vec.

JA: „Bože, nechcem na to myslieť.“

Musím odísť preč. Preč z tohto kraja, aby som na všetko zabudol a nikdy si nespomenul.

JA: „...jasné!“

Odídem preč a všetko hodím za hlavu. Všetky problémy a starosti. Budem sa túlať divočinou. Iba ja a Charlie. Spolu zažijeme veľa dobrodružstiev, na ktoré budeme v starobe spomínať. Spomenul som si na slová, ktoré tu Darren vyslovil o spomienkach. „Celý život hromadíme spomienky aby boli nakoniec vymazané!“

Spať budem pod holým nebom tak, ako to robievali voľakedy naši predkovia. Viem to, lebo mi o tom otec veľa rozprával. Možno cestou stretnem mnoho ľudí a každý z nich mi porozpráva svoj príbeh. Bude to krása. Ale nie dnes. Musím si odchod dobre naplánovať a premyslieť, aby som neurobil nejakú chybu. Mohol by som ju neskôr ľutovať.

Zišiel som zo skaly tak rýchlo, ako to len šlo. Vietor začal byť nepríjemný, tak som sa pobral domov. Cesta mi ubiehala rýchlo, pretože som myslel len na dobrodružstvá, ktoré zažijem. Za nedlho som stál pred mojim domom. Vo vnútri sa svietilo a bolo príjemne teplo. Ešte než som vkročil dnu som skontroloval Charlieho. Pokojne spal vo svojej búde s hlavou vystrčenou von. Ani sa len nemykol, keď som ho pohladil. Chvíľu som nad ním stál ako jeho anjel a sledoval každý jeho nádych. Čo by som robil bez neho? Pomyslel som si. Bol som rád, že ho mám. Noc sa schyľovala k nám, tak som sa pobral do postele. Keď som si ľahol a prikryl sa, napadla ma ešte jedna dôležitá vec, ktorá mi nedala spať. Mám sa zveriť s mojim odchodom Darrenovi? Ak by to vedel, určite by chcel ísť so mnou. Poznám ho dosť dobre, takže to viem. Zase by som musel počúvať tie jeho reči a výpady nervozity. Nevymyslel som si tú cestu, aby som ušiel práve jemu? Ak áno, musím pred ním mlčať. Ale čo ak sa mylím? Nedokázal som už odpovedať na túto otázku, pretože sa mi očné viečka zatvárali. Boli čoraz ťažšie. Mal som náročný deň a jediný, čo potrebujem je zdravý spánok. Tak som sa tomu poddal a prestal som myslieť.

2. kapitola

Zacítil som dym z fajky, ktorý ma prebudil. Otvoril som oči a celými pľúcami sa ho nadýchol ešte raz. Ten nádych vyčaril na mojej stárpanej tvári úsmev. Zbožňujem ten dym. Pripomína mi to horúcu paru nad pahrebou. Vtedy sa stále vidím ako malý chlapec na stanovačke s otcom. Je to už dlhá doba, ale vždy keď si na to spomeniem, ako keby som nežil v súčasnosti, ale v minulosti. Boli to moje najkrajšie dni prežité s otcom. Väčšinou otec nemával voľný čas na to, aby si so mnou vyšiel do lesa a nie ešte na pár dní. Ale vtedy si urobil voľno špeciálne pre mňa. Chcel mi vynahradiť všetok stratený čas. Otočil som sa na druhú stranu postele. Zablúdil sa na postavu, ktorá sedela pri stole a bafkala z fajky. Kľudný výraz na jej tvári prezrádzal pokoj a pohodu. Obláčiky dymu stúpali nahor. To je môj otec. Je nedeľa. Viem to presne, lebo v tento deň každé ráno si vychutnáva svoju fajku. To je jeho nedeľný zvyk, pretože som ešte malý. Pohmýril som sa na posteli, aby zavrzgala. Aj sa tak stalo. Urobil som to, aby si ma otec všimol. Keď začul vrzgot, otočil hlavu a s prívetivým hlasom prehovoril.

OTEC: „Dobré ráno, synku. Ako si sa vyspal?“

JA: „Asi dobre, neviem. Počas spánku toho veľa nevnímam, takže ti neviem povedať presne.“

OTEC: „HA, HA! Dobrý postreh.“

Usmial sa a pokračoval vo svojej náplni práce. Snažil sa ju čo najskôr dokončiť, tak bafkal čoraz v rýchlejšom tempe. Hľadel som na neho, ako to robievam často. Nechcelo sa mi vstať z postele, tak som ešte na chvíľu privrel oči. Vedel som, že sa mi nepodarí zaspáť, no i napriek tomu som ich privrel. Vtom som zacítil inú vôňu, ktorá mi prešla nosnou dierkou. Otvoril som oči a sadol si na kraj postele. Otec už dofajčil cigaru a práve niesol na stôl obed. Veľký hrniec prikrytý pokrývkou položil na prostriedok stola. Potom ešte priniesol chleba a príbor z kuchyne. Keď skončil, sadol si a nabral z hrnca do tanierov. Vystrel som sa a sadal si k stolu naproti otcovi. Na raňajky bol srnčí guláš. Všimol som si to, keď som sa nahol nad pariaci sa hrniec. Srnčí guláš mám naozaj rád. Sú v ňom veľké kusy zemiakov a mäso, ktoré mám tak rád. Otec to vie a práve preto ho uvaril. Podal mi plný tanier a dokrojil poriadny kus chleba. Guláš bol ešte horúci, tak som si z chleba uštipkával kúsky. Keď nabral aj sebe prekrížil si prsty a sklonil hlavu. Modlitba! Skoro by som bol zabudol. Rýchlo som urobil to isté a privrel oči. Nevie, čo by sa malo hovoriť počas nej. Tie slová si nikdy neviem zapamätať, tak to nechávam na otca. Ale určite viem, že sa musím poďakovať Bohu za jedlo, ktoré je na stole. Takže ďakujem, povedal som si. Čakal som na otca, kedy nahlas vysloví posledné slovo modlitby, Amen. Vtom sa ozvalo.

OTEC: „Amen!“

JA: „Amen!“

Rýchlo som po otcovi zopakoval, aby to vyzeralo, že sme modlitbu hovorili naraz.

OTEC: „Dobrá chuť.“

JA: „Dobrá aj tebe.“

Rýchlo som sa chcel vrhnúť na guláš. Ale ešte stále bol horúci. Kým sa chladil, namácal som si doň kúsky chleba. Práve som prežúval, keď som si všimol tretí tanier. Na stole ležal tretí tanier, naplnený až po okraj.

JA: „Pre koho je ten ďalší tanier?“ Spýtal som sa otca.

Akonáhle som to povedal, otvorili sa vchodové dvere. Dnu vstúpila zvláštna osoba. Bol to chalan. Zašpinený a ufuľaný s roztrhanými nohavicami. Cez hlavu mal prehodenú špinavú šatku, tak som mu nevidel do tváre. Bol bosý. Medzi prstami na nohách mal čiernu zoschnutú špinu. Bol mi odporový. Napriek tomu, že som ho nepoznal, cítil som voči nemu nevysvetliteľnú nenávisť. Nenávidel som ho každým kúskom tela.

OTEC: „Sadni si ku stolu a najedz sa s nami. Už som ti nabral do taniera, synu!“

JA: „Čože?“

Vykrikol som a pozrel sa na otca. A on s úsmevom na tvári prisunul ďalšiu stoličku k stolu. Chalan sa šuchtavým pohybom pomaly pritackal k stolu a zhrbene sa posadil. Tvár mal neustále zakrytú a zahalenú. Zúrilo som. Ako mohol nazvať toto škaredé stvorenie svojím synom? Veď ja som jeho syn. Jeho jediný syn! Zrazu ma prešiel hlad. Guláš sa mi nezdal už taký dobrý! Pripadal mi skôr pokazený! Tak som len civel na tú hromadu špiny ako sedí pri stole. Na rukách mal zvláštne sfarbenú pokožku s veľkými červenými fľáčikmi. Dlhé pokrivené nechty a husté tmavé chlpy na ruke. Uchopil lyžicu a s hlavou sklonenou nad tanierom začal jesť.

Jedol hltavo, až sa zadušal a vyplával zbytky nerozžutého jedla späť do taniera. S hrôzou som sa na to pozeral. Neustále sa napchával a tlačil do seba množstvo jedla naraz. Otec sa len usmieval a sústo po súste jedol. Hľadel pri tom von cez okno. Zvedavosť ma premáhala a nemohol som sa udržať. Opatrným pohybom som uchopil šatku, ktorú mal na hlave. Nadvihol som ju. Keď som nazrel pod ňu, od ľaku ma myklo. Vtom som sa prebral. Vyskočil som z postele na rovné nohy a pozrel sa k stolu. Bol prázdny a nikto pri ňom nesedel. Utreľ som pot z čela uvedomil si. Bol to len sen.

JA: „Bože, takáto nočná mora.“

Bol som rád, že to celé bol len sen. Hlúpy nezmysel, vytvorený mozgovou činnosťou počas spánku. Sadol som si k stolu na to isté miesto ako v sne a zahľadel na prázdne miesto oproti. Ak som aj pred chvíľou bol šťastný, že to nie je skutočnosť, teraz mi to prišlo trochu ľúto. Bola tam síce tá hrozná postava, ale na krátku chvíľu som bol šťastný. Na krátky moment som bol znova s mojim otcom, tak ako to bolo pred časom.

JA: „Prečo museli tie pekné dni skončiť?“

Pýtal som sa seba. Oprel sa lakťami o stôl a tvár si zaboril do dlaní. Do očí sa mi začali tlačiť slzy. V poslednom čase sa vždy rozčítim, keď si naňho spomeniem. To sa mi predtým nestávalo. Vždy som to bral ako chlap s chladnou hlavou. Ale teraz. Nevie, čo sa to so mnou deje. No viem, čo dnes spravím, povedal som si a sadol si vzpriamene na stoličku. Pôjdem pozrieť otca, k miestu, kde odpočíva. K jeho hrobu. Je to síce ďaleko, ale pred cestou to musím aj tak urobiť. Musím mu dať posledné zbohom. Toľko si zaslúži, keď mu toho viac aj tak dať nemôžem. Vtom zaštekal Charlie, ktorý sa práve prebudil. Vytrhol ma z mojich myšlienok, ktoré sa rozplynuli ako dym. Vstal som od stola a vyšiel pred dom. Bolo skoré ráno a slnko ešte nebolo vidno. Bolo zastreté hustými oblakmi, ktoré pokryli celú oblohu. Vzduch bol chladný a na koži nepríjemný. Šiel som k Charliemu, aby som mu poprial pekný deň. Ako vždy od radosti skákal, keď ma zazrel. Sadol som si vedľa neho do trávy a hladkal ho po chrbte. Lahl si vedľa a užíval mazlenie. Chvíľu som tam ešte posedel a potom som sa postavil a šiel pozrieť kurín. Musím si urobiť dobré raňajky, pretože ma čaká dlhá cesta. Spiecky ešte spali, no môj hluk ich vyrušil. Z vnútra sa ozvalo pípanie. Preskočil som malý drevený plot, ktorý tvoril ohradu. Strčil som ruku dnu a začal prehľadávať priestor. Spiecky splašene behali. Pípali a skákali jedna cez druhú.

JA: „Mám fa!“

Vykrikol som a vytiahol ruku. V dlani si svietili tri biele vajčička. Ešte boli teplé. Vložil som ich opatrne do vrečka nohavíc. Potom som znova vopchal ruku dnu do kurína. Ale tento raz som nehľadal vajčička, ale ich zdroj. Nejakú peknú tučnú sliepku. Onedlho som tú správnu držal v ruke. Strašne pišťala a snažila sa vymaniť z môjho zovretia. No nemala šancu. Všetky sliepky vedia, že každá raz takto skončí. V mojom hrnci s vriacou vodou. Alebo to aspoň tušia. Najprv som sliepku zabil a následne očistil od peria a zbytočnej kože. Potom som vybehol von k

rímse. Pod rímsou stál malý drevený sud s dažďovou vodou. Tá voda mi slúži na varenie. Nabral som si do kotlíka a vrátil sa nazad do domu. O niekoľko minút sa už sliedka varila v kotlíku. V druhom kotli som si uvaril vajička a zjedol ich ako predjedlo. Bol som už poriadne vyhladovaný a v žalúdku som mal už len kyselinu. Keď sa dovarila sliedka, pustil som sa aj do nej. Myslel som aj na Charlieho a nechal mu asi štvrtinu z nej. Po naplnení žalúdka som nehybne sedel pri stole a trávil, už dávno som sa tak dobre nenajedol ako teraz, pomyslel som si. Hľadel som cez okno na kopce za planinou.

Vtom na sklo dopadli prvé kvapky dažďa. Rozpršalo sa. Obloha sa zatemnila a na zem sa spustil jemný dáždik, sprevádzaný tichým klopaním. Vietor nefúkal, takže kvapky padali vodorovne na zem v hustejších intervaloch. Začali pokrývať celú zem. Pootvoril som viacej okno, aby som plnými dúškami vdychoval čerstvý vzduch počas dažďa. Zbožňujem ho. Povedal som si pre seba. Sledoval som vyčnievanie živlov vonku a načúval zvukom dažďa. Klopanie mi natoľko pripadalo únavné, až som zaspal. Posediačky. Keď som sa zobudil, zdvihol sa trochu vietor a rozfúkaval kvapky vo vzduchu. Prevliekol som si cez seba ľahký sveter a odniesol jedlo Charliemu. Keď dojedol, schoval sa do búdy, aby nezmokol. Ja som stál pred búdou a sledoval zhustujúci sa dažď. Veľké kvapky mi padali na hlavu a stekali mi krkom po chrbte. Boli strašne chladné, až mi z nich nabehla husia koža. Ale bol som na to zvyknutý. Nebolo to po prvý raz, čo stojím v daždi. Keď som bol ešte malý, s otcom sme často chodievali na stanovačku do lesa. A to i napriek tomu, že pršalo. Určitú ochranu pred dažďom nám poskytovali aj lesné lopúchy, ktoré rástli blízko nášho stanovišta. V niektorých prípadoch dosahovali ich listy nadpriemerné rozmery. Niektoré mali aj päť stôp v priemere. Takže to bol niečo ako obrovský dáždnik. Otec ma potom naučil nebáť sa dažďa, ale stať sa jeho súčasťou. Bez tých tisícok kvapiek, ktoré padajú z oblohy, by neprežil ani jeden strom v lese. Každý do jedného by vyschol a umrel. A keby zomreli stromy, zomreli by aj lesné zvieratá. Les im totiž poskytuje nie len ochranu a bývanie, ale aj potravu. Čiže každá jedna kvapka dažďa, ktorá dopadne na zem alebo na konáre stromov, je dôležitejšia ako človek sám. Človek je len spotrebiteľom výrobkov, ktoré les vyprodukuje. No vo väčšine prípadov nič, čo príroda vytvorila. Otec ma naučil mnohým veciam, ktorých význam a podstatu nachádzam až teraz. Teraz, keď som sám.

Pri týchto myšlienkach som zosmutnel a už sa mi nechcelo myslieť na veci, ktoré boli predtým krásne a svetlé a teraz sa zdajú byť hnusné a temné. Ako tá obloha nado mnou. Pozrel som sa na ňu a privrel oči, aby mi ich dažď nedráždil. Kvapky po mne stále stekali a tvorili malé riečky od hlavy až po prsty na nohách, ktoré stekali dolu. Na chvíľu som nemyslel. Na chvíľu som nebol. Chcel som zmiznúť a nebyť ničím. Ani len najposlednejším článkom v reťazci. Byť len vetrom. Neviditeľným a predsa tak citeľným. Alebo bleskom, ktorý len na sekundu

rozsvieti dolinu a potom zhasne. Alebo aspoň jednu dažďovou kvapkou z tých mnohých. Spustíš sa z oblohy a na krátku chvíľu byť dôležitým prvkom, aj keď sa potom navždy stratím. Chcem byť hocičím a predsa som nikým. Nejde to, jednoducho to nejde. Som len vyčnievajúcou časťou v tejto prírode a každý strom vie, že sem nepatrím. Nepatrím sem a nepatrím ani nikde inde. Preto svet ma nepotrebuje a preto odchádzam. Ešte neviem kam, ale dúfam, že na konci cesty nájdem, čo hľadám. A ak nie nebudem viac prekážať a dobrovoľne sa mu poddám.

Vošiel som dovnútra a začal prehľadávať debnu zo starými vecami, až kým som nenašiel, čo som hľadal. Zo samého spodku som vytiahol starú koženú kapsu. Dostal som ju od otca. Bola trochu zaprášená a smrdela ako zdochlina. No i napriek tomu som si ju vzal. Otvoril som ju a nazrel dovnútra. Potreboval som skontrolovať jej obsah vecí. Malý nožik s drevenou rúčkou. Už dlhší čas som ho nedržal v ruke. Zdal sa mi byť menší ako voľakedy. Ale len preto, že sa mi zväčšila dlaň po tých rokoch. Mastička proti hmyzu. Mám ju už dlhé roky. Dostal ju môj otec od svojej mamy, čiže od mojej babky. Babka vravievala, že má skoro zázračné účinky. Vraj vylieči každú ranu, na ktorú sa namaže. Zatiaľ som nemal príležitosť vyskúšať ju a potvrdiť to. Ale myslím si, že je to len povera. Určite zahojí ranu, to je mi jasné. Ale určite nie prehnaným spôsobom. Babka si ňou natierala každú časť tela. No pred závažnými chorobami ju neochránila. Zomrela už veľmi dávno. Dostala takú závažnú chorobu, že si s ňou lekár nevedel dať rady. Vraj na to ešte liek nejestvuje. Šťastie, že už bola stará a svoj život mala za sebou. No bolo jej škoda. Bola to láskavá babka. Žila spolu s mojím dedkom. On by snáď mohol ešte žiť. No nie som si istý, pretože som o ňom už dávno nepočul. Býva skoro až na druhom konci lesa. Niekde pri Troch studniach. Bol som tam len raz a to som bol ešte malý. Cestu si vôbec nepamätám. Ale rád by som ho šiel niekedy navštíviť. Ak vôbec ešte žije.

JA: „Aha, tu je to!“

Zobral som do rúk vec v čiernej koži zviazanú tenkým motúzikom. Ani som ju nerozbalil a hneď ju schoval nazad do kapsy. Viem, čo v nej je a preto sa nemusím presvedčiť, povedal som si. Príde čas, keď ju použijem. Čoskoro! Prehodil som si kapsu krížom cez seba a vyšiel som z domu. Pobral som sa krížom cez líku, smerom k ľavej strane lesa. Po cestičke, ktorá ešte nebola vyšliapaná. Nechodím tadiaľto často. Len občas, keď idem pozdraviť otca. Charlieho nechám doma. Aj tak nemá rád vodu. Len by mu zbytočne prekážala a cítil by sa nesvoj. Tu mu bude lepšie. Zákýval som mu a rezkým krokom sa vybral k východnej strane lesa. Tráva i zem naokolo bola úplne premočená. Topánky sa mi zabávali do blata a zanechávali za sebou veľké a výrazné stopy. Už aby som bol na lesnej ceste. Je viac ílovitá a prepchaná konárkami a kameňmi, takže krácanie by mi nemalo robiť problémy. Chôdza v blate bola čoraz náročnejšia a musel som vynaložiť mnoho úsilia aby som sa vôbec dostal k lesu a nestratil jednu z topánok.

Napokon som vstúpil na lesnú cestičku a pokračoval ďalej. Na začiatku boli i tu blato, no po krátkom úseku som už kráčal po pevnej pôde pod nohami. Konáre stromov nado mnou mi dokonca poskytovali prístrešie proti dažďu. Takže dažď tak husto nepadal a kráčalo sa mi veľmi dobre. Vzduch bol o dosť chladnejší ako na lúke. Vietor narážal do konárov stromov a lámal sa, pričom vytváral zvuk pískania a fučania. Z tejto strany lesa sú stromy omnoho staršie a mohutnejšie, ako v iných častiach. Majú tmavohnedú kôru, ale momentálne vplyvom množstva zrážok sa ich kôra farbí do čierne. Na ich povrchu sa vytvorila jemná vrstva dažďov, ktorá je na dotyk mazľavá. Pripomína mi to slimačie šľavy. Mach vyrastá spod kôry a farbí severnú stranu stromov na zeleno. V tejto časti sa nenachádza mnoho malých kríčkov, pretože by tu nemali dostatok miesta a svetla. Stromy totiž rastú v tesnej blízkosti, ako keby naschvál vysadené záhradkárom. Aj preto poskytujú dobré prístrešie a ochranu pred nepriaznivým vplyvom počasia. Svetlo sem zo zamračenej oblohy preniká veľmi ťažko. Dolu pri koreňoch sa tak tvorí dojem úplnej tmy, ktorá smerom ku korune postupne redne. Svetla tu je tak málo, že dokážem vidieť len na niekoľko stôp pred sebou. A to je ešte len ráno. Ak slnko celý deň nevyjde, tma sa pod stromami bude každou hodinou znásobovať. Až kým nedosiahne úplnú temnotu. Tak som vykročil rezkejšie, pretože taká tma v lese prináša so sebou mnohé riziká a nebezpečenstvá. Cesta bola široká asi desať stôp, no každým piatym krokom sa zužovala po palcoch. Po stranách bola lemovaná trávou vysokou päť palcov, ktorá mi pripomínala lúčnu burinu s chlpkami na listoch.

Práve som prišiel na prvé rázcestie. Tu sa cesta rozdeľuje do dvoch smerov. Jedna sa stáča doľava a postupne klesá. Zatiaľ čo druhá stúpa po mojej pravici do kopca. Na rozhraní týchto dvoch ciest stál hrubší strom. Nebol ničím zvláštny. No nešlo o ten strom, ale o predmet k nemu pribitý. Bola to malá drevená značka s nápismi a šípkami ukazujúcimi smer. Bola už poriadne stará a nápisy veľkou mierou podľahli času. No ešte stále sa dali ľahko prečítať. Stálo tam: „DOLINO VODNO“ a „GRAZNYJ WRAD“

Prvá šípka z prvého názvu ukazovala smerom doprava. Na cestu, ktorá mierne stúpala. Neviem, čo znamená ten nápis. No som si istý, že to má niečo spoločné s vodou. Viem to, pretože tadiaľ som už raz šiel. Vtedy som sa dostal k rieke. Rieke, ktorá preteká dolinou za kopcami. Niekde v tých miestach vyviera spod zeme aj druhá rieka. Vyviera ako horúci prameň s liečivými vlastnosťami. Potom preteká lesom a vlieva sa do tejto rieky. Po ceste chladne a stáva sa z nej normálna rieka s množstvom rýb a iného živočíšstva. Okolo horúceho prameňa rastú najkrajšie kvety na svete a najväčšie jedlé hríby. Tá horúca voda im poskytuje množstvo živín pre ich vyspelý rast. Tá voda aj lieči. Lekári ju používajú ako určitý druh lieku. Preto sa v nej okolití ľudia často kúpia. Chcú predísť chorobám. Škoda, že sa v nej babka neokúpala. Možno by jej to tú chorobu vyliečilo. Alebo môj otec.

Druhá šípka ukazuje smer mojej cesty. Čiže doľava smerom nadol. Je viac ako isté, že cintorín, na ktorý mám namierené, sa tak nevolá. Nevie, aké miesto označuje, pretože som tam ešte nebol. Možno sa tam nachádza zrúcaný hrad. Dobitý a vyplienený nepriateľským vojskom, ktorý tiahol na naše územie. S povraždenými a upálenými ženami a deťmi. S množstvom krvi a mŕtvych tiel na uliciach hradu. A s kráľom obeseným na jeho vlastnom nádvorí. Alebo kamenná veža, v ktorej predtým sídlila hradná stráž. Čakajúca na odplatu po prehratej bitke. Toto je jediná časť lesa, v ktorej sa nachádzajú značky. Človek sa potom nestratí. Tak som sa pobral po ľavej strane a značku zanechal za sebou. Mierny pokles cesty mi nerobil žiadne problémy. Šiel som rýchlo a bez zastávok. Cesta potom začala prudšie klesať a stromy nado mnou rástli do väčších výšok. Tma sa znásobila a spod zeme vystúpila hmla. Zatiaľ sa držala nízko pri zemi. Siahala len po moje kolena. Ale každým väčším úsekom cesty sa dvíhala. Po krátkej dobe mi pokrývala celé nohy až po pás. To ma začalo znervózňovať a nedokázal som už tak rýchlo kráčať ako predtým. Bol som príliš hlučný, tak som spomalil aby som hluk zmiernil. Chladná hmla mi vytvorila husiu kožu na nohách. Ešte stále pršalo. Videl som to na kvapkách predierajúcich sa cez listy v konároch stromov. Napätie vo mne stúpalo a nedokázal som sa zbaviť zvláštnej predtuchy. Usídlila sa vo mne ako baktéria a nešlo ju odstrániť. Strčil som si ruky do vreciek na nohavičiach a snažil som sa nemyslieť na to. Započúval som sa do štebotu vtákov, ktoré sedeli niekde nado mnou. Rozpoznal som jeden, ktorého hlas veľmi dobre poznám. Je to sýkorka čiernočiapočková. Má strašne prenikavý hlas a dokáže napodobniť až trispäťdesiat volaní, pričom každé z nich má iný význam. No práve teraz vydáva jednoduchý dvojtónový spev. Znamená to, že táto časť lesa patrí jej a hľadá si partnerku. Všimol som si jej spev už keď som vkročil do lesa. Zdá sa, že ma sleduje alebo má namierené tým istým smerom. Tieto myšlienky zo mňa odstránili napätie a kráčalo sa mi veselšie. Stromy začali rednúť. Všimol som si toho, keď som v diaľke zazrel prvý krík. Jednoduchý krík medzi dvoma stromami. Pred tým tu žiadne neboli. Nebolo miesta, kde by rástli. No teraz už stromy nerastú v takej tesnej blízkosti a zostáva medzi nimi dostatok miesta pre ďalší lesný porast.

Po krátkej chvíli sa objavil ďalší krík. Menší, no i napriek tomu veľmi dôležitý. Prešiel som okolo neho a narýchlo si ho pozrel. Bol to ten istý druh ako prvý. Sú to malé kríky s tenkými konárkami ale veľkými trnmi. Trne posypajú celý krík od koreňov až po samý vrch. Je to určitý spôsob ochrany proti predátorom. Dosahujú dĺžku jedného palca. Jeden nepozorný pohyb a zaryje sa do tela ako ihla. Tento druh kríku má málo lístkov. Asi ich nepotrebuje pri takom množstve trňov. Sú približne tri palce veľké s jemnými chlčkami na vrchnej strane. Na spodnej sú úplne hladké. Lesná zver vyhľadáva tieto kríky len z jediného dôvodu. Pre ich sladké plody. Sú to malé oranžové guľôčky veľkosti hrášku. Ale ich chuť je

nenapodobiteľná. Sú tak sladké ako jahody a maliny v celku. Jeden krík vyprodukuje asi tristo sladkých plodov. Na to, aby sa rozmnožil si musí uchrániť aspoň päť bobúľ pred divou zverou. Musia zostať nepoškodené počas celého obdobia produkcie. Potom ich vystrelí do vzdialenosti dvadsiatic piatich stôp. Ostatné je na nich. Ak si nájdú dobrú pôdu a okolie, vyrastie nový krík. Z tohto dôvodu má také veľké množstvo trňov. Tieto kríky už nemali na sebe žiadnu z bobúľ. Za krátky čas chôdze bolo pod každým stromom niekoľko kríkov. Rástli husto vedľa seba a pokrývali skoro každú piad' zeme. Vtom som si pred sebou všimol ďalšie rázcestie. Už posledné, ktoré musím prejsť. Zastal som pred ďalšou značkou. Taktiež pribitou k stromu. Prečítal som názvy: „SOKROVENTO“ a „PONIZOWIE“.

Od prvého názvu smerovala šípka doprava. To je cesta, ktorou sa musím vydať. Tam sa rozprestiera cintorín. Druhá šípka ukazovala ľavým smerom. Až do tej doby, kým ju niekto nezlomil. Polovica z nej chýbala. Vyzeralo to, akoby neukazovala nikam. Akoby to miesto jednoducho nebolo. Možno len v myšlienkach ľudí, ktorý sa tým smerom vyberú. Tou cestou som taktiež ešte nekráčal. A nedokážem povedať, kam vedie alebo aká je dlhá. Zdá sa byť rovnaká ako ostatné. No vtom som si všimol ešte jednu cestu. Tajnú! Skrytú za stromami a takmer nevyšliapanú. Celá je pokrytá hrubou vrstvou lístia, takže sa dobre maskuje v okolí. Vedie medzi dvoma cestami a stráca sa v šere stromov. No na strome chýba značka, ktorá by označovala smer. Keď som sa pozrel pozornejšie, všimol som si dve hlboké jamky v strome. Ostali tam po klincoch. Určite ju držali až do tej doby, kým ju niekto nestrhol. Dalo by sa povedať, že neznámy pochôdzkar, ktorý tak učinil, nechce nikoho na tej ceste vidieť. Možno skrýva tajomstvo na jej konci. Desivé tajomstvo, ktoré by ho zahnilo do hrobu. Ukrýva sa v starej chatke v tieni stromov. Nech nik nezazrie jeho pravú tvár, ktorá by ho usvedčila zo zločinu. Hrozný zločin, kvôli ktorému si vybral samotu. Sériový vrah s nožom v ruke. Na tej značke to miesto určite bolo napísané. Práve preto ju strhol. Vybral som sa svojím smerom k cintorínu a viac na to nepomyslel. Dážď začal slabnúť, ale oblaky zostali bez zmeny a stále pokrývali celú oblohu.

Nemal som pred sebou už dlhý kus cesty. V týchto miestach rástli stromy stále riedko, takže spomedzi ne prenikalo dostatok svetla, aby som sa cítil bezpečnejšie. Po krátkej chvíli som musel spomaliť, pretože sa znova ozvala bolesť v nohách. Tak mi cesta začala ubiehať pomalšie. Vliekol som sa ako slimák. Spomenul som si, ako som po tejto ceste kráčal po prvý raz. Šiel som s otcom. Nevedel som, kam smerujeme, pretože mi to až do konca cesty nechcel prezradiť. Cesta sa mi zdala byť strašne dlhá. Bol som unavený a vyčerpaný. Keď sme konečne dorazili na miesto. Prvé, čo mi padlo do oka, bol náhrobný kameň. Potom som sa poobzeral a všimol si aj tie ostatné. Bolo ich strašne veľa. Jeden vedľa druhého. Hrubé, úzke, vysoké, nízke, krížové i hranaté. Všetky možné druhy. Zarazené do zeme. S nápismi aj bez.

Niektoré boli dolámané, druhé sa zas váľali po zemi. Vtedy som dostal strach a skoro som sa rozplakal. Otec si toho všimol a neustále si niečo mrmlal pod nosom. Znelo to ako slová zvláštnej modlitby. Určite strašne starej. Doteraz nepoznám ich význam. Potom ma chytil za ruku a previedol medzi náhrobkami. Prešli sme popri najstarších, z ktorých vymizli už nápisy o zosnulých. Zostali v nich len holé kamene bez spomienok. A dostali sme sa k miestu s najnovšími. Stáli na druhom konci cintorínu. V mieste ešte nezaplnenom. Bolo ich tam len zopár. Pekných a lesklých, na ktorých čas ešte nezanechal stopy. Zastali sme pri ňom. Otec si čupol vedľa mňa a chytil ma okolo pása. Pozrel som sa mu do očí a naskytl sa mi pohľad, na ktorý nikdy nezabudnem. Mój otec plakal. Plakal ako plačú chlapci. Slzy mu tiekli z očí. Potom roztraseným hlasom povedal:

OTEC: „To odpočívajú tvoja mamička, synak.“

Neviem prečo, no zrazu som sa aj ja rozplakal. Veľmi som to vtedy nechápal. Vedel som, že mamička pri mojom narodení odišla preč. Na miesto, kam odchádza veľa dobrých ľudí, aby vyčkávali na príchod ostatných. A keď sa tam všetci jedného dňa stretnú, budú zase spolu v šťastí žiť. Nevedel som, kam odišla, no otec mi vravieval:

OTEC: „Je to krásne miesto. Miesto, kde je každý šťastný a veselý. Tam ľudia nepoznajú smútok a strach. Nikdy nezažijú bolesť, nikdy nepocítia beznádej.“

Veril som mu. Veril, že mamička je tam šťastná. A čaká, kedy sa znova uvidíme. Netušil som, akým spôsobom sa tam dá dostať. No teraz to už chápem. Teraz to už viem. Len smrť nás tam dokáže preniesť. Na miesto, kde nás najbližší čakajú s otvorenou náručou a úsmevom na tvári. Otec mi vravieval:

OTEC: „Raz príde na každého z nás ten čas. Ten deň, keď odídeme preč na to miesto.“

Ale nikdy mi nepovedal, že jeho čas príde tak skoro. Že ma opustí a ja ostanem úplne sám! Bez mamičky a bez otca. Len ja! Iba ja ...!

JA: „Kto vlastne som? Akú úlohu zohrávam v tomto svete?“

Som niečím dôležitým alebo len niečím úplne bezvýznamným? Som malým zrnkom piesku na púšti a mojím odstránením by sa nič nezmenilo? Čas by plynul rovnako rýchlo, život by pokračoval stále rovnako ďalej.

JA: „... alebo som ako kostra?“

Navonok neviditeľná, no vo vnútri veľmi dôležitá. Bez nej by človek neexistoval. Bez nej by nebol. Bol by len kalužou mäsa a krvi. Takže čo som? Zrnko alebo kostra? Nepodstatný alebo dôležitý? Na túto otázku neviem odpovedať. No dúfam, že na mojej ceste tú skrytú odpoveď nájdem. A až potom budem vedieť, čo mám spraviť s mojím životom. Čo je mojím účelom. Mojím dôvodom žitia.

Práve som dokončil myšlienku, keď som sa ocitol na konci cesty. Dorazil som na miesto, kam som mal namierené. Stromov už nebolo a predo mnou sa rozprestierala obrovská planina, zahalená rúskom tmy a hustou hmlou. Celá miesto bolo obsypané

náhrobnými kameňmi, ktoré sa tlačili vedľa seba. Bol som na cintoríne. Nikde žiadna bránka, žiadne oplotenie. Len lúka a na nej cintorín. Miesto, z ktorého mám zvláštny pocit. Ten pocit mi vraví, že sem nepatrím. Že toto nie je miesto, kde by som mal tráviť voľný čas. Mal by som sa mu vyhýbať a nie ho ešte vyhľadávať. Ale potom vo mne vyvie ďalší pocit. Ten mi vraví, že skoro alebo neskôr tu aj tak skončím. Všetci tu raz skončíme, ale bude niekoho, kto ma pochová? Dostanem aj ja kus kameňa nad moje mŕtve telo so stručným nápisom? Nápisom o mojom narodení a úmrtí. Vykročil som vpred a kráčal po pôde prehnitej telami. Toto je miesto, kam chodia osirelí trúchliť za nebožtkami a pripomínať si ich skvelý život plný šťastia a lásky. Začal som míňať prvé náhrobné kamene. Čas ich poznačil a z nápisov ostali len holé kamene. Vytratila sa i posledná spomienka. Väčšina hrobov bola zarastená vysokou trávou a burinou. Akoby neostali príbuzní, ktorí by sa o svoje hroby postarali. Kráčal som po úzkej cestičke vyšliapanej medzi náhrobkami. Viedla priamo na druhú stranu. Po krátkom čase som sa dostal z najstaršej časti cintorínu, kde stály hroby opustené a bez nápisom do novšej. V tejto časti ešte čas nestihol ponechať svoju ruku na hroboch. Písmená boli zreteľné a čitateľné. Spomalil som v kroku aby som si ich mohol prečítať. Na väčšine boli nápisy na rozlúčku ako:

„Pre pokojný oddych, tvoja milujúca rodina.“

alebo

„Všetkým nám strašne chýbaš!“ ,

no v niektorých prípadoch tam nebolo vôbec nič. Len prázdne miesto. Akoby pozostalá rodina za nebožtkom netrúchlila. Možno boli nahnevaní, lebo odišiel z tohto sveta na vlastnú žiadosť. Spáchal samovraždu. Ale takých tu bolo viacero, tých samovrahov. Keby tu pre nich vyčlenil kúsok z cintorínu, pokryli by s určitosťou väčšiu časť. Otázne je:

JA: „Prečo človek, ktorý má svoju rodinu, milujúce deti, babku možno aj dedka, dospeje k záveru, že niet iného východiska ako spáchať samovraždu.“

Tak si zoberie lano z podkrovia. Viaze slučku a pretiahne si ju cez hlavu. Potom upevní lano na istom pevnom mieste a v raňajších hodinách zostúpi zo stoličky, aby ukončil svoj krátky život medzi nami. Všetko len hypoteticky, samozrejme. A potom mu ani len krátku a výstižnú vetu nevyryjú na kameň.

JA: „Nezaslúži si aj on pár spomienkových slov?“

Len nech všetci vedia, že odišiel z vlastnej vôle.

JA: „...svinstvo!“

Práve som prešiel okolo malého ovocného stromu, ktorého unavené konáre viseli nad hrobom. Ako ruky starej matere. A všimol som si dátum úmrtia na jednom z hrobov. Bolo tam:

„narodený 10. 03. 1885 , zomrel 13. 03. 1901“

„Trúchlime a smútime za tvojou úbohú stratou života.“

Bol to možno chlapec, ktorý zomrel ako šesťnásťročný. Presne ako ja.

JA: „Chudák!“

Boh vie, čo sa mu stalo. Možno len hlúpa náhoda a v krátkom okamihu vyhasol ďalší ľudský život. Úplne zbytočne ako vravieval môj otec:

OTEC: „Náhoda je blbec!“

Škoda, že na náhrobok nenapísali, čo sa mu vlastne stalo. Určite to muselo byť niečo strašné a možno bolestivé. Možno to tak strašne bolelo, že sa začal modliť, aby to skončilo. Asi mu Boh vyhovel. No trochu iným spôsobom ako si to žiadal. Zobral ho k sebe. Medzi svoje ovečky. V niektorých prípadoch modlitba nepomáha. Človek si musí pomôcť sám. Život je nespravodlivý a niekedy vie byť krutý. Neveriacky som nad tým dátumom stále krútil hlavou, až kým som sa nepohol ďalej. Už som si neprezeral náhrobky tak pozorne. Nechcel som byť svedkom ďalšej zbytočnej smrti. Ďalšieho dieťaťa, ktoré postihlo nešťastie a náhoda v jednom okamihu. Tak som hľadel len pred seba a snažil sa nevšimáť si ich. O chvíľu som prišiel na miesto, ktoré si pamätám. Pamätám si ho, lebo je označené. Nie značkou ani nápisom, ale pňom. Po pravej strane cesty vyrastal zo zeme strom. Až kým ho nezotli. Teraz po ňom ostal len ten peň. Je tam už oddávna. Označuje miesto, kde sa musím stočiť vpravo a prejsť medzi hrobmi, aby som našiel ten, ktorý hľadám. Ak by som sa nevydal touto skratkou, musel by som spraviť ešte veľký kus cesty, až kým by som dorazil k miestu. Je to rýchlejšie a menej komplikované. Tak som zahol a pokračoval medzi hrobmi.

Ležali tesne pri sebe, poukladané jeden vedľa druhého. Zdalo sa mi, že ich prekračujem a tým narúšam pokojný spánok tých, ktorí tu ležia. Snažil som sa ich prestupovať opatrne, aby som ich nepoškodil. Nikdy by som si to neodpustil. Práve som kráčal v časti, ktorá je najnovšia. Hroby sú úplne čerstvé a najstarší nebožtík tu neleží dlhšie ako dva roky. Vtom som začul zvláštny cengot. Prichádzal z hmly a znel ako zvon. Ako som kráčal, ozýval sa stále hlasnejšie. Vtom som si uvedomil, že je to vlastne umieráčik. Znie pri smrti ako posledná pieseň. Malý zvon upevnený na konci dlhej palice v ruke biskupa. Ten sprevádza nebožtíka na jeho poslednej ceste. Každým úderom zvona sa duša oddeľuje z tela a odchádza preč. V ovzduší som zacítil zápach, ktorý veľmi dobre poznám. Je to smrad z kadidla. To sa tiež používa pri obrade. Jeho atypická vôňa, ako sa tomu hovorí, odháňa všetkých zlých duchov, ktorý by svojou zlobou mohli narúšať pokojný priebeh obrady. V diaľke som zazrel čierne tiene. To boli príbuzní a známi, zúčastnení na obrade. Ich nárek a vzlykanie bolo počuť z diaľky. Nemám rád takéto situácie a snažím sa im vyhýbať, ako sa len dá. Ale zvedavosť ma premáhala a chcel som sa ísť pozrieť bližšie. No v žiadnom prípade sa s nimi nemienim dostať do kontaktu. Tak som sa potichu blížil, aby si ma nevšimli. Preskočil som zopár hrobov a za malým kričkom si našiel perfektné miesto. Nikomu som nebol na očiach a z bezpečnej vzdialenosti mohol sledovať celý priebeh obrady. Prikrčil som sa a pozorne som načúval.

Trúchliaci príbuzní kráčali za biskupom v sprievode. Pohrebnými slovami vyzýval Boha, aby nebožtíka prijal medzi seba a jeho deti. Za ním kráčali štyria postarší muži. Na svojich pleciach niesli truhlu. Kráčali medzi biskupom a príbuznými až k miestu posledného odpočinku. Tam náhle zastali a zložili truhlu opatrne na zem. Medzi príbuznými bola jedna stará pani s čiernym čepcom na hlave. Vzlykala a plakala najvrúcnejšie. Starými rukami si zakrývala rozmočenú tvár od slz. Bedákala tak strašne, až sa chvíľami zdalo, že nedýcha. Občas sa len zhlboka nadýchla. Na krátku chvíľu sa plač stlmil. No s plnými pľúcami znova spustila nárek. Predpokladal som, že je to manželka nebožtíka, keď tak strašne plače. Stála v tesnej blízkosti vykopanej jamy, ešte s jedným pánom. Ten pán ju držal oboma rukami okolo pásu, aby sa náhodou nezosypala. Taktiež strašne nariekal. No mužským spôsobom. Snažil sa to zadržiavať v sebe. To prezradzovala jeho tvár, na ktorú som sa zahľadel. Bol omnoho mladší od panej. Možno jej syn. Kúsok od nich stál v objatí ďalší pár. Muž zo ženou a malým chlapcom. Ten sa len prizeral a nechápavo hľadel okolo seba. Neuvedomoval si, čo sa deje. Tak trochu mi to pripomenulo mňa. Obďaleč stál ďalší pár, muž so ženou. Všetci nariekali a ich tváre boli strašne zronené. Všetky, až na jednu. Tvár jedného muža bola úplne pokojná. Ako by sa díval na pasúce sa ovečky na lúke plnej kvetov. Stál najďalej od trúchliacich. Ako by k nim vôbec nepatril. Akoby nebol súčasťou pohrebu. Možno je to príbuzný. No dalo by sa povedať, že nebožtíka nemal rád. Možno sa pohádali. Kvôli majetku, ktorý vlastnil. Možno hádka zašla až príliš ďaleko a on ho pokojne zabil. Zabil ho sekerou z kólne. Celú vraždu potom zakryl rúskom tajomstva a zinscenoval ako nešťastnú náhodu, čím odhodil zo seba podozrenie a nepríjemné otázky. Možno práve rozmýšľala nad tým, kam ten starý dedo skryl všetky peniaze. Peniaze, kvôli ktorým sa to všetko muselo stať. Možno sú pod podlahou v malej tajnej miestnosti. Alebo v stene v malej truhličke s malým kľúčikom, ktorý ešte stále visí na krku nebožtíka. No ak by to bola pravda, bude sa sem musieť v noci vrátiť. Vtedy tu nikto nebude. Vykope telo, otvorí truhlu a kľúčik mu strhne z krku. Potom telo zakope naspäť a terén upraví aby si nikto nič nevšimol.

Práve nebožtíka začali spúšťať. Truhlu upevnili lanami a spúšťali dolu. Stará pani spustila ďalšiu vlnu nárekov, sprevádzanú triaškou na rukách. Jej trúchlenie som už nezniesol počúvať. Tak som sa radšej pobral preč a rýchlo sa vzdialil z miesta. Ešte hodnú chvíľu som ju počul aj s údermi umieráčika, kým sa rozplynuli v hmle. Vrátil som sa na miesto, kde som sa miesto kde som odbočil a pokračoval v ceste, až kým som nezazrel známe miesto. Akonáhle som ho zbadal, vyčnievajúce medzi ostatnými, sa mi rozbúchalo srdce. V hrde som mal neprehltiteľnú hrču. Len pár krokov a stál som nad hrobom svojich rodičov. Nikdy v živote som nechcel zažiť tento pocit. Keď stojím nad miestom, nad ktorým sú vyryté mená dvoch najdôležitejších ľudí v mojom živote. Meno mojej mamičky a môjho otca.

Dve mená na jednom náhrobku - ako životy už nikdy nespojené s tým mojím.

„JAMES A HARRIET STEWARTOVI - Boh nás všetkých príjme do svojho kráľovstva nebeského.“

Po prečítaní ich mien sa mi do očí nechtiac vtláčili slzy. Nechcel som plakať a stať sa ďalším trúchliacim v poradí. No okolnosti ma presvedčili, že tentoraz to nebola moja voľba. Na tomto mieste si nerozkazujem ja. Tu rozhodujú kamene s náhrobnými grifmi. Kľakol som si pred hrob a zhlboka sa nadýchol. Akoby som mal vysloviť najdôležitejšiu vetu, ktorá rozhodne o mojom osude. Akoby som mal vykonať najdôležitejšiu vec v živote. Ale nepovedal som vôbec nič, neurobil som vôbec nič. Vôbec nič! Len som sa mlčky díval. Dážď kropil kameň a kvapkou po kvapke zapíňal suché miesta. Po stranách hrobu stáli kvetináče z mramoru. Niet nikoho, kto by sa staral o hrob. Niet nikoho, okrem mňa. Náhrobný kameň pripomínal lichobežník. Jeho tmavý povrch, miestami lesklý, mi zas pripomínal tmavú hladinu pokojnej vody. Bol ako zrkadlo a priam som sa v ňom videl. Rýchlo som ustúpil o krok vzad, aby som nezazrel svoj plačúci odraz. Nie som pripravený sa takto vidieť. Najhoršie na tom je, že to len ja som ten, kto plače. Zemina pokrývajúca hrob bola prerastená trávou a všelijakou burinou. V niektorých miestach dosahovala výšku piatich stôp. Keby jej bolo viac, zakryla by aj kameň s vyrytými menami. To by som nedopustil! Rodičia si aspoň toľko zaslúžia, aby každý okoloidúci dokázal prečítať ich ctené mená. Možno v nich spozná dávnych priateľov a zaplače nad ich nešťastím. Zaplače, lebo ich už nikdy neuvidí živých. Nikdy sa už neporozprávajú o spoločných problémoch. Nikdy sa nezasmejú nad starými príhodami z detstva. Nikdy si už nepozdrav skorého videnia. Tak som sa odhodlal konať.

Vyskočil som na rovné nohy a v zápale žiaľu začal vytrhávať všetku burinu. Netrápilo ma, že sa zašpiním. Netrápilo ma blato a voda okolo mňa. Iba som trhal a odhadzoval som tú háveď preč. Tlak mi stupňoval nahor. Srdce búšilo a ja, ako zmyslov zbavený, som nevedel prestať. Akoby som bojoval s časom, takým neúprosným. Vytečené slzy mi stekali až k brade. Už to nebol len jemný plač zoskupený z niekoľkých kvapiek. Toto bol nárek. Nárek tak silný, že ho človek pocíti len raz za život v tej najsmutnejšej chvíli.

Každúcká burina bola preč. Zostala po nej len kopa hliny. Nárek taktiež ustal. Nevyronil som už ani slzu. Posledná, ktorá mi stiekla po tvári, bola zároveň poslednou burinou, ktorú som odhodil za seba a medzi ostatné. Vtom som sa začal usmievať. Ako keď uzriete niečo strašne milé. Ako keď sa pozeráte do tváre najmilšej osoby. Tak krásne hebkej a plnej radosti. Do veľkých krásnych očí s gaštanovou farbou, hlbokých ako oceán. S bránou, ktorá vedie na cestičku k jej srdcu. To je ona. Mój anjel lesných víl. Vidavam ju v snoch ako tancuje na lúke. Jej dlhé blond vlasy sa vlnia v rytme tanca a vetra. Prisnila sa mi už dávnejšie. Pred nejakým časom. Nevieam, kto to je. Či len lesná víla, alebo

anjel v bielom. No je krásna a zároveň krehká. Je tak krehká, že sa bojím, aby sa nerozplynula a nezmyli ju kvapky dažďa. Vždy keď ju vidím viem, že je to tá pravá. No mám strach, či ju náhodou nevidím naposledy. Či sa mi vôbec ešte prísni. Úsmev som mal stále na tvári, aj keď sa mi už stratila spreď očí. Ona ma naplňa radosťou a hrejivým teplom v srdci, ktoré nikdy nevyhasne. Začal som vyrovnávať jamku, ktorá zostala po burine, naplnil hlinou a zarovnal. Kľáčal som na hrobe celý špinavý od hlíny a blata. No bolo mi to jedno. Myslel som len na jedno. Musím sa postarať o hrob svojich rodičov a očistiť ho. Nech ľudia vidia, že všetci príbuzní ešte nevmreli. Nech vidia, že ešte vždy je tu niekto, kto sa oň postará.

Keď som skončil s úpravou, očistil som si ruky. Znova mi padal pohľad na ich mená. Znova som ich celé prečítal pekne po písmenku. A znova ma premohla úzkosť na chvíľu odmlčaná. Skrytá niekde v rohu, čakajúc na tú správnu chvíľu, kedy sa opäť prejaví.

JA: „... a je tu!“

Už som sa neusmieval. Práve naopak. Mračil som sa ako nebo pred búrkou.

JA: „Nesmiem plakať, nesmiem!“

Strach, zobrazujúci skutočnú náladu a stav duše, ma zas premochol. Zas ako pred tým. Potôčik po potôčiku mi stekal po tvári. Tvár som si zaboril do dlaní a poddal sa tomu. Nebránil som sa a nechal, aby to zo mňa všetko vyšlo. Teraz, keď je na to dôvod. No potom už nikdy. Trúchlil som ako tá stará pani na cudzom hrobe. Trúchlil, pretože inak nemôžem. Citovo som sa úplne rozvinul a cítil sa ako slaboch, keď v tom to prišlo. Zaznel hlas. Hlas, ktorý ma z toho všetkého vytrhol. Ako utopenca z dna rieky. Lebo som tam ležal už príliš dlho.

???? : „Pozri sa na seba ako vyzeráš!“

V tom okamihu plač prestal a ja som si uvedomil, že ešte stále kľáčim na zemine, ktorá predstavuje hrob mojich rodičov. Hneď som sa postavil na nohy a oprášil sa.

???? : „Podľa teba je normálne šliapať po hrobe svojich rodičov?“

JA: „Nie, to nie je.“

Odpovedal som a pozrel sa Darrenovi do očí. Znova v nich mal ten nenávisťný pohľad.

JA: „Čo tu robíš?“

DARREN: „Nie je dôležité, čo tu robím ja, ale čo tu robíš ty?“

JA: „Prišiel som pozrieť svojich rodičov, aby som na nich pospomínal.“

DARREN: „To si predsa mohol aj doma. Na to, aby človek spomínal na ľudí dávno stratených, nemusí chodiť na posmešný cintorín a kľáčať v blate. Môžeme si na nich spomenúť hocikde a hocikedy. To je najdôležitejšia podstata spomienky.“

JA: „Ja viem, ale ...“

DARREN: „Nie, nevieš, lebo ináč by si tu teraz nebol celý ufuľaný.“

Neznášam, keď ma prerušuje a nedovolí mi dokončiť vetu.

DARREN: „Ak si nevšimol, tak prší!“

JA: „Viem, prší už od rána. Mne to nevaďí. Tebe hej?“

DARREN: „Tak trochu! Nechcem vyzeráť ako práve teraz ty.“

JA: „Nikto ti nekázal, aby si sem chodil! A vlastne, ako si ma našiel?“

DARREN: „Počúť ťa až na okraj tohto miesta. Ten tvoj plač.“

JA: „To je cintorín!“

DARREN: „Ja viem, veď som povedal. Na rozdiel od teba viem, kde stojím a neváľam sa po zemi ako zvierat.“

JA: „Nechal som sa uniešť.“

DARREN: „Jasné! Ty sa vždy necháš tak trochu uniešť. Potom to takto končí.“

JA: „Čo ťa je vlastne do toho!“, povedal som podráždeným hlasom.

DARREN: „Som tvoj priateľ, zabúdaš? Musíme držať spolu a nie sa rozdeľovať na dve strany. Na tvoju a moju. Spolu nás nikto neporazí. Nikto!“

JA: „Nevieam, o čom to zase hovoríš?“

DARREN: „O spolupráci, dutá hlava!“

Vypleštil oči a prstom mi poťukal po čele. Odtiahol som sa, aby som mu naznačil, že sa ma nemá dotýkať. No vôbec ho to neprekvapilo, akoby to očakával. Sadol si na okraj hrobu ležiaceho oproti nášmu. S bradou v dlaní a laktom opretým o nohu povedal:

DARREN: „Takže tu ležia tvoji rodičia. James a Harriet. Mal si ich rád?“

JA: „To čo je za otázku? Jasné, že som ich mal rád. Veď to boli moji rodičia. Oni ma milovali.“

DARREN: „Si si istý?“

JA: „Čo? Ako sa môžeš niečo také vôbec opýtať? Áno, som si istý!“

Hnev začal vo mne vriieť. Nenávisť, ktorú som uzrel v jeho očiach, prešla na mňa. Zaťal som obe päste. Pripravil som sa na útok. Pri ďalšej podobnej otázke na neho určite vybehnem. Mal som ho chuť roztrhať v zuboch ako pes sliepku. Do mňa a mojich rodičov nebude nikto rýpať, pomyslel som si.

DARREN: „Dobre! Môžeš byť rád, lebo potom si z tých šťastnejších!“

Vtom hnev opadol. Upokojil som sa a sadol si na kameň vedľa neho. Tušil som, že ešte neskončil. Tak som mu nepovedal ani slovo. Len mlčky čakal, kedy bude pokračovať.

DARREN: „Ja som také šťastie nemal. Vyrastal som bez mamy a bez otca. Nikdy som ich nepoznal, nikdy nevidel. Nevieam, ako vyzerali a či vôbec ešte žijú. Ako jednorôčného si ma zobrala k sebe jedna teta. Bola už staršieho veku. To presne neviem, aký mala vek, keď si ma vzala k sebe. Ona ma podľa jej vlastných slov našla totiž ležať na lúke. V ten deň sa vybrala na maliny do lesa. Žila hneď blízko lesa, takže to nemala na dlhú cestu. Len krížom cez lúku. Kráčala, kráčala, keď vtom začula plač. Pomaly sa prikrádala k miestu odkiaľ prichádzal. A vtedy ma uzrela po prvý raz. Ležal som tam v hlbokéj tráve úplne sám. Zabalený len do deky, spod ktorej vykúkali moje veľké a uplakané oči. Tak ma vzala k sebe domov a nakrmita. Od toho dňa sa o mňa starala ako o vlastné dieťa. Rástol som naozaj rýchlo a začal som Tete spôsobovať nemalé problémy. Tak som ju totiž prezýval. Teta. Behal som, skákal som, kričal, búchal, rozbíjal, trhal, ťahal. Len dobré som nerobil. Teta už svoje roky mala odžitú, tak so mnou nevládala. Vždy mi vravievala:

TETA: „Raz ma synak do toho hrobu privedieš, uvidíš!“

DARREN: „No ja som ju samozrejme nepočúval a naďalej vystrájal ako blázon.“

Ako som ho počúval, prišlo mi ho ľúto. Nikdy som si nemyslel, že má za sebou takúto minulosť. Na chvíľu sa odmlčal, aby našiel tie správne slová na vyjadrenie myšlienky, ktorú má v hlave.

DARREN: „Až raz, jedného dňa som odbehol do lesa na dlhšiu dobu ako zvyčajne. A vtedy sa to stalo! Vrátil som sa až podvečer a slnko už skoro úplne zapadlo. Strašne som sa ponáhľal, lebo som jej sľúbil, že sa do západu vrátim. No nevrátil som sa. A to ju stálo život. Našiel som ju ležať nehybnú v posteli. Bez života, bez štipky červene. Tak mŕtvolne bledú a chladnú. Oči mala ešte vždy otvorené, akoby umrela náhle. Nestihla ich ani len zavrieť. Tak som to spravil za ňu. Nech sa už netrápí a pokojne spí. Po pohrebe dom pripadol príbuzným a pre mňa v ňom nebolo miesta. Veď som bol cudzí. Tak som si pobral svoje veci a odišiel preč. Od toho času sa túlam kade – tade.“

Všimol som si smútok v jeho očiach i v tóne jeho hlasu. Prišlo mi ho naozaj ľúto. Chcel som povedať dáke podporné slová, ale žiadne ma nenapadali. Tak som radšej mlčal.

DARREN: „... až kým neprišiel deň, keď som Ťa stretol.“

JA: „Ešte si pamätáš na ten deň?“

Začal som z inej strany, aby som ho odpútal od smutných spomienok. Ale tak trochu som bol rád, že mi to povedal. Že sa mi konečne aj on tak trochu otvoril. Aspoň viem niečo viac o jeho minulosti.

DARREN: „Bolo to na tej skale.“

Teraz začal s úplne iným tónom v hlase. Takým typickým pre neho.

DARREN: „Snažil si sa na ňu vyliezť. Ale veľmi ti to nešlo, ako som neskôr zistil.“

JA: „Ja viem. Strašne sa to šmykalo.“

DARREN: „Práve som šiel okolo, keď som začul krik a hneď následný rachot. Potichu som sa prikradol a z diaľky spoza stromov Ťa pozoroval.“

JA: „Ešte stále cítim tú hrču na hlave po tom páde. A bolesť v nohe.“

Jemne dvoma prstami som si na hlave to miesto nahmatal. Je vzaďu za temenom hlavy asi desať palcov od krku nahor. Ešte stále to trochu bolí.

DARREN: „Chvíľu si tam nehybne ležal, keď vtom si vstal a začal kliať. Musel som sa smiať, nedalo sa tomu ubrániť.“

JA: „Smial si sa tak nahlas, že to vyplašilo všetku zver v okolí aj s vtákmi.“

DARREN: „Ale bola to paráda. Keby si sa vtedy videl, aký výraz v tvári si mal.“

JA: „Aký výraz?“ pozrel som sa na neho.

DARREN: „Ako zdochnutá ryba po páde z vodopádu na suchú zem.“

JA: „Ha, ha, ha! Veľmi smiešne!“

Povedal som urazeným tónom v hlase. Darren sa smial odušu a chvíľami som si myslel, že nedýcha. Tak strašne sa smial, že ma napadlo či si od smiechu neroztrhá uši. Už dosť dávno som ho nevidel v takomto dobrom stave. Vlastne, keď nad tým dlhšie uvažujem, práve od toho spomínaného dňa. Ako som hľadel na neho ako si od smiechu drží bruchu a vykrikuje:

DARREN: „... už nemôžem, už nemôžem!“

Začal som sa smiať taktiež. Sprvoti to bol len úsmev nad Darrenovým vyčítaním. No neskôr to prerástlo do úplného záchvatu. Smiali sme sa obaja. Jeden na druhom ako

dvaja blázni na cintoríne. To si mohli iný aj myslieť, keď prechádzali okolo. No našťastie tam nebolo nikoho. Keď ma smiech prešiel, uvedomil som si, že som celý premoknutý. A nie len premoknutý, ale aj špinavý. Nastal čas na odchod, povedal som si. Darrena už smiech tiež prechádzal. Ukľudnený vyčkával kúsok od hrobu, kým sa rozlúčim. Obhrýzal si zatiaľ nechty a hľadel niekam doľba. Tak mi ostalo dostatok času na posledné slová pre mojich rodičov. Znova som si kľakol tak ako pred tým a pravou rukou položenou na hrobe sa lúčil.

JA: „Mamička, Otec ...!“

Na chvíľu som sa odmlčal, pretože tie slová vychádzali strašne ťažko a musel som ich vyťahovať až zo dna mojej duše.

JA: „Viem, ako veľa som pre vás znamenal a ako veľa ste znamenali pre mňa. Milovali ste ma a ja to viem. I keď tie slová neboli nikdy vyslovené, cítil som to. A viem, že ste to cítili aj vy. Nestrávil ste so mnou príliš dlhý čas, no i za tú krátku dobu vám ďakujem. A nikdy, sľubujem, že nikdy na vás nezabudnem. Prišiel čas, keď sa musím pohnúť ďalej. Asi sa sem už nikdy viac nevrátim. Tak toto je moje posledné zbohom: „ZBOHOM!!!“

Do očí sa mi znova chceli vtlčiť slzy, no rýchlo som ich zahnal preč. Postavil som sa a pohladil studený povrch náhrobku s ich menami. Poslednýkrát som sa naň zahľadel a po chvíli ticha a posledným slovom zbohom odišiel. Mľčky som prešiel okolo Darrena v pomyslení, že si neviem tú trochu slz v mojich očiach. Bez slova a s rukami vo vreckách ma nasledoval. Je to ťažké povedať posledné zbohom, ak to človek myslí úprimne. Pretože práve vtedy ho to slovo najviac zasiahne. Mojich rodičov už neuvidím a ich hrob taktiež. Ani toto miesto a všetko naokolo. Je to ako by som umieral a nemal nádej na záchranu. Alebo ako ukazovať krásu prírody vo všetkých farbách človeku, čo na isto vie, že do zajtra oslepne.

Rýchlo som kráčal preč. Prešiel som popri hrobách ako myška. Presne som vedel, kde mám ísť, aby som sa vrátil nazad. Akoby som sem chodieval často. Prešiel som okolo miesta, kde sa konal pohreb. Nikde nebolo ani nohy. Pohreb sa skončil a všetci odišli do svojich domovov kde môžu pokračovať v trúchlení. Dážď pomaly tichol. Vrátil som sa na cestičku, z ktorej som sa stáčil a skrz hroby pokračoval v ceste. Začal sa dvíhať studený vietor, ktorý mi nepríjemne fúkal do tváre. Bol čoraz silnejší a kráčať proti vetru ma vyčerpávalo. Až natolko, že som musel spomaliť v kroku. Zo silného vetra sa neskôr vytvorila zúrivá víchrica. Svojou silou zdvíhala zvlhnuté listy zo zeme a nadnášala ich v bláznivom tanci. Listy mi šľahali do tváre ako bodliaky. Spolu s listami vrhala víchrica aj posledné kvapky dažďa, čo sa vytrhli spod oblakov. Tlak vetra ma neustále zatláčal nazad. Kráčal som tak pomaly, až sa mi zdalo, že stojím. Bolo priam nemožné dostať sa z nej preč. Ako by ma niečia mocná sila uzamkla a nechcela pustiť z cintorínu.

JA: „Tak to nie!“

Rozbehol som sa proti vetru, aby som sa čím skôr dostal do bezpečia stromov. Beh stredom cintorína bol náročný a trvalo mi to hodnú chvíľu. No keď som sa dostal k jeho

okraju, vietor zoslabil. Ako keby si niečia sila uvedomila, že voči takej silnej osobnosti, ako som ja nemá šancu. Tak rozprestrel nado mnou ruky. Potom, až k lesu, to šlo rýchlo. Ani som sa nenazdal a už som stál pod stromami v ich bezpečnom náručí. Naposledy som sa ešte zadíval na stovky hrobov zviňajúcich sa vo vetre. Vtom som si uvedomil, že som ostal sám. Darrena zase nebolo. Odišiel tak rýchlo, ako sa objavil. No pre neho je to typické. To je on. To je jednoducho on. Pobral som sa preč a viac na to nemyslel. Mal som zvláštny smútok v srdci. Ale bolo to samozrejmosťou. Veď odchádzam hľadať šťastie.

JA: „Ale čo je to šťastie?“

Zamyslel som sa. Je to dosť relatívny pojem. Šťastie človeka sa skladá z malých kúskov. A každý jeden kúsok tvorí veľmi dôležitú časť, bez ktorej by nebola kompletná. Človek by cítil, že ten kúsok šťastia mu jednoducho chýba. Každý kúsok je opodstatnením niečoho materiálneho alebo psychického. Sú to ľudia, predmety či myšlienky. Keď má človek okolo seba tých pravých ľudí, tie najdôležitejšie predmety a myšlienky, zoskupia sa do celkového šťastia. A to pocíti už každý sám. Takže šťastie je vlastne naplňujúci pocit duše, ktorý umožňuje myslieť, rásť a rozvíjať sa v dokonalosť človeka.

Hneď sa mi kráčalo lepšie a cesta mi rýchlo ubiehalo. Už som necítil taký silný smútok nad stratou oboch rodičov. Usmieval som sa. A prečo? Lebo idem hľadať svoje šťastie. Šťastie, ktoré na mňa niekde v diaľke čaká. Čaká, aby som ho našiel a nikdy nestratil. Prišiel som na prvú križovatku a prešiel popri označeniach bez väčších záujmov. Momentálne smerujem domov. Musím si zobrať nejaké veci, ktoré by sa mi mohli na mojej ceste ešte zísť. Musím sa rozlúčiť s mojím domovom. S mojou posteľou, na ktorej už možno nikdy nebudem spať. Musím dať všetkému zbohom. Odídem v čase, keď bude slnko na najvyššom bode. Ak ho samozrejme uvidím, pretože obloha je od rána zastretá. Aj vyčasiť by sa mohlo. Hnalo by ma to ešte rýchlejšie vpred. A ja sa musím poponáhľať, pretože čím skôr šťastie nájdem, tým skôr budem šťastný. Kráčal som ako blázon. Robil som asi milové kroky len aby som bol čím skôr doma. Mal som chuť bežať až k dverám domu. A bežať ešte ďalej. No nerozbehol som sa. Lebo viem, že budem ešte potrebovať veľa energie a budem musieť vynaložiť veľké úsilie na nájdenie toho šťastia. Preto musím šetriť energiou. Ale jednu vec viem naisto. Viem, že ho nájdem! Viem to, jednoducho to viem. S týmto pocitom som skákal priam ako srnec. Mladý, silný s nádhernou hnedou srstou a obrovskými parohmi. S modrou iskrou v očiach a hnedými fľáčikmi po tele. Nebojácny ako pán lesa. Mal som pocit, že dokážem preniesť horu na vlastnom chrbte. Mal som pocit, že sa neutopím ani v najdravšej rieke s najhlbšou vodou. Bol som na vrchole všetkého, odkiaľ všetko vidím a všetko môžem. Prešiel som druhým rázcestím a skoro si ho ani nevšimol. Nič by sa nestalo, pomyslel som si.

JA: „Veď som pánom sveta.“

Môžem hocičo a nemusím vôbec nič. Chcel som byť už čím skôr doma. Musím si premyslieť, aké veci si zobrať na cestu. Začal som vážne uvažovať. Prvou dôležitou vecou je nôž. Ten potrebujem v každom smere. Ako ochrannú či útočnú zbraň. Taktiež kresadlo na založenie ohňa. Potom budem potrebovať niečo na zahryznutie. Upečenú sliepku či prípadne nejaké ovocie. Posnažím sa nájsť liečivé bylinky. Otec ich uschovával na jednom mieste. Keď z nich niečo zostalo, zídu sa mi. Musím si zobrať aj teplé oblečenie. Rána sú studené a dni čoraz chladnejšie. O nociach ani nehovoriac. Otcova vlnená vesta by sa mi určite zišla. Ešte nejaké nohavice, prípadne sveter. Všetky veci si uložíim do plecniaku. Dlhší čas vidí na stene pri posteli. Ani som sa nenazdal a v diaľke medzi stromami som zazrel lúku. Cesta mi ubehla rýchlo. Ešte vždy bola pôda vlhká a všade naokolo blato. Prebrodil som sa až k domu. Charlie z diaľky štekal hneď ako ma zazrel. Bol strašne šťastný, veď ma nevidel dlhšiu dobu. Určite už vyhladol. Mne by sa tiež zišlo niečo zjesť.

Vbehol som dnu a začal hľadať všetky veci predtým spomenuté. Behal som ako splašený a nájdené veci hádzal na stred izby na kopu. Už som mal skoro všetko. Dokonca aj bylinky som našiel. Ležali na poličke z drevenej krabičky od tabaku. Kto by to bol povedal? Prihodil som k nim aj mastičku proti hmyzu. Jej hojivé účinky sa mi určite zídu. A ešte nájsť vestu. Pricupital som k debni a otvoril ju. Vyrázil z nej zvláštny hnľobný zápach. Zdvihol sa mi žalúdok.

JA: „Pfuuj!!“

Musel som odstúpiť, aby som sa mohol nadýchnuť.

JA: „...čo je tam zdochlina?!“

Vykrikoval som cez dľaň ruky, ktorou som si zakrýval ústa. Zápach vyrážajúci z bedne naozaj pripomínal zdochnuté zviera, už v rozklade. Poriadne som sa nadýchol, zadržal dych a opatrne prehľadával debnu. Každý kus šiat, čo sa mi dostal do ruky som očami prezrel a vyložil von z bedne. Hľadal som zdroj toho zápachu. Ten je pravdepodobne naspodku. Zápach bol až neznesiteľný a párkrát som musel odstúpiť, aby som sa mohol nadýchnuť, kým som sa k nemu dopátral. Posledný odev, handry a potom spodok. Zakľal som. Zápach vychádzal spod vesty, čo som si chcel vziať. Pod ňou sa malo skrývať tajomstvo zápachu. Zobral som ju do rúk a nadvihol do vzduchu. Na moje počudovanie bolo dno bedne prázdne. Nič, čo by naznačovalo zdroj zápachu, tu nebolo. No zápach neprestával a tentokrát bol omnoho silnejší.

JA: „Vrecko!“ napadlo ma.

Vzápätí som si uvedomil, že je ťažšia ako býva. Akoby pribrala na váhe. To je nemožné. Pootočil som si ju, aby som videl lepšie na vrecko. Držal som ju veľmi opatrne. Boh vie, akú chorobu tá zdochlina má. Možno zdochla práve kvôli nej. Túto vestu si v žiadnom prípade so sebou nezoberiem. Vtom som zazrel kus lana. Viselo z vrecka, o ktorom som si myslel, že ukrýva nemalé chlpaté prekvapenie. No v žiadnom prípade sa ho nechcem dotýkať! Tak som sa spolu s vestou presunul do inej časti domu. K bočnej stene. Visia tu totiž drevorubačské rukavice.

Jedno rukou som ich zvesil a jednu z nich si natiahol. Teraz ho môžem uchopiť. Slávnostne som vyhlásil. Opatrne som uchopil lano a to zaseklo. Povedal som si a skúsil to znovu. Zase nič. Nechcelo povoliť. Vrecko je pritisnuté a zdochlina pravdepodobne priveľká. Muselo dať námahy, kým vlezlo dnu. Ak tam vôbec šlo dobrovoľne. Nervózne som začal trhať lanom. Dva, tri krát a bum. Zdochlina vypadla a ostala mi visieť na lane.

JA: „Veverička!“

Vestu som odhodil na zem a radšej si prikryl ústa. Ten strašný zápach ma začal zožierať. Šli na mňa mdloby. Nemal som z toho dobrý pocit v žalúdku. Vybehol som von a odhodil zdochlinu do trávy.

JA: „Pfuuj!!“

Odpľul som si. Začala ísť na mňa nevoľnosť, tak som si radšej sadol. Nech sa nezačnem potácať. Než som ju odhodil, všimol som si spôsob, akým bolo upevnené lano ku krku. Bola tam slučka, námornícka. Na vešanie ľudí. Poznám ju, lebo ma ju otec učieval. Hneď ma napadlo:

JA: „Je to výstraha!“

Nieкто sa ma snaží vyplašiť. Toto je už po druhýkrát. Najprv ten incident s unesením Charlieho a teraz toto. Nevie, čo si o tom mám myslieť, ale začínam sa naozaj báť. Začínam mať strach. Niekomu asi zavadziam? Možno ma chce odstrániť. Ale prečo? Pýtal som sa seba. Nikomu som nič neurobil. Nič som nevidel. Možno to nie je úplná pravda. Možno to nevie. Možno si práve myslí to, že som niečo videl. Že som bol svedkom niečoho zakázaného. Alebo si myslí, že niečo viem. Že som na niečo prišiel. Na vec, ktorá ho môže odhaliť ako vinníka. S určitou istotou môžem povedať, že je to niečo, čo neviem. Určite je to niečo závažné, keď postupuje takýmto spôsobom. Únosy a výstrahy! Som v nebezpečenstve? Nieкто sa prechádza po lese a sleduje ma? Vojde do môjho domu a upozorní ma. Upozorní ma na blízky koniec. On ma zabije. Naozaj ma zabije.

Dostal som strach. Cítil som ho až v prstoch. Čo teraz robiť? Musím ihneď odísť, inak ma skôr či neskôr zabije. Ale je to priskoro. Viem, že je to priskoro, no musím. Iná možnosť nie je! Možno sa mi podarí ujsť a nájsť pokoj. Ale tu určite nemôžem zostať. Znova som vbehol dnu. Všetky veci nahádzané na kope som napchal do plecniaku. Zobral som si ešte mäso na cestu. Teraz nemôžem jesť. Môže sa hocikedy vrátiť a to by mohol byť môj koniec. Nemôžem strácať čas. Musím ihneď odísť. Bol som rozčúlený a nešťastný. Plač som ma na krajíčku. Ruky a nohy sa mi triasli. Snažil som si to nevšimáť a konať čo najmúdrejšie. S chladnou hlavou. Keď som už mal všetko, prehodil som si plecniak cez chrbát. Prešiel som cez prah domu a naposledy sa zahľadel dnu. Díval som sa na miesta, ktoré vo mne prebúdžali spomienky. Spomienky už skoro zabudnuté. Rozbitá podlaha pri mojej posteli, ktorú som už dávno chcel opraviť. No nikdy sa tak nestalo. Rozheganá stolička môjho otca. Fajčil a premýšľal na nej. Rozbité okno z čias mojej mladosti. Bol som maličký a hádzal som Charliemu polienka. Nešťastnou náhodou som jedno trafil do

okna a rozbil ho. Doteraz je v ňom prasklina. Vyšúchaná medvedia kožušina pred krbom. S Charlieom sme na nej po nociach spávali. Jeden vedľa druhého. Moja posteľ. Ako malý som na nej skákal, až sa skoro rozpadla. No doteraz stojí. A stála by aj naďalej, len už niet nikoho, kto by na nej spal či oddychoval. Zobral som zo steny sekeru. Skoro som na ňu zabudol a dal všetkým spomienkam zbohom. Za hlasitého vrzgotu dverí som ukončil túto etapu života a dvere zavrel. Všetky spomienky, všetky pocity, ktoré majú alebo mali niečo spoločné s týmto domom som za nimi zanechal. Spomienky uložené na polici, zavesené na stene alebo poukladané po podlahe. Všetko ostalo vo vnútri. Len ja som stál vonku.

Pobral som sa za Charlieom. Ešte vždy bol uviazaný k búde. Neustále sa tešil ako malý chlapec. Nechápe moje trápenie. Pohladil som ho a odviazal. Rozbehol sa po lúke ako divý. Váľal sa a skákal v nej. Vôbec netušil, že na tejto lúke sa blázní naposledy. Vôbec nevedel, na akú dlhú cestu sa vydáme. Aj keby to vedel, asi by mu to bolo jedno. Vybral som sa krížom cez lúku do lesa. Charlie ma nasledoval. Poslednýkrát som sa z diaľky zahľadel na dom. Dlhé roky bol mojím útočiskom.

JA: „Zbohom, domček môj.“

So slzami v očiach som sa otočil a už sa nikdy neobzrel.

3. kapitola

Tak som sa vybral hľadať šťastie. Bolo to urýchlené, no snažil som sa v tom hľadať niečo pozitívne. Možno by som sa nikdy neprinútil odísť. Akonáhle som vstúpil do lesa, strach zo mňa opadol. Vybral som sa po cestičke, ktorú ešte nepoznám. Jej začiatok sa nachádza na severnej strane lúky. Vedie ku kopcom a k rieke. Vybral som si ju, lebo nepoznám jej koniec. Nevie, kadiaľ vedie, cez aké doliny a lúky. Zo začiatku bola rovnaká ako ostatné. Spočiatku prašná, plná kameňov a lístia. No neskôr sa prašný povrch zmenil na tmavú lesnú pôdu plnú korenkov a iných odumretých častí stromov. V podobe konárikov, lístia a rôzneho drobného hmyzu. Ich mŕtve telička ležali na okrají cesty, kde ich zavalil vietor. Bolo ich tam mnoho. Vytvárali zvláštny koridor, ktorý som nikde ešte nevidel. To je prvá odlišnosť od ostatných ciest. Bol som rád, lebo som nadobudol pocit, že kráčam v neznáme. Možno týmto smerom ešte človek nešiel a cesta je vyšliapaná len lesnou zverou. Stromy rástli spočiatku na riedko. Väčšinu z nich tvorili duby a buky. Stáli vedľa seba v dokonalejši živočíšnej harmónii. Ich konáre sa len zľahka navzájom dotýkali. Mnoho svetla tak prenikalo na cestu. Keď som sa ale dostal hlbšie, rástli tesnejšie pri sebe. Jeden vedľa druhého. Teraz sa priam objímali ich konáre. Odzrkadľilo sa to na množstve svetla pod stromami. Bolo tu prítmie.

Íšlo sa mi veľmi dobre. Nálada sa mi zlepšila a ani sám som nebol. Charlie kráčaľ poslušne vedľa mňa. Cesta rýchlo ubiehala. Mal som chuť si zaspievať. Nejakú pesničku do kroku. Ale žiadnu som nepoznal. Mamička mi zvykla spievať, keď som bol v jej

bruchu, ako mi vpravieval otec. No na to si pamätať nemôžem.. tak som sa rozhodol, že si budem písať. Pískanie mi celkom ide. Aj som začal. Samozrejme, že som písal hocičo, čo ma napadlo. Len tak z hlavy. Vymýšľal som rôzne tóniny. Aj ma to zo začiatku bavilo. Po krátkom čase som už mal vymyslených zopár vlastných melódií. Škoda však, že som ich nikdy nevedel znova zopakovať. Zakaždým z toho vznikla iná pesnička. Asi nemám hudobný sluch, pomyslel som si. Tak som prestal. A bol som rád, pretože konečne bolo ticho. Už som aj zabudol, ako znie to ticho. Charlie bol tiež rád, že som prestal. Už si prestal neustále škrabať uši. Asi mu to už liezlo na nervy. To moje kvílenie. Tak sme kráčali potichu a počúvali lesné zvuky. Cesta sa začala mierne stáčať doľava. Doteraz šla rovno. Stromy, hrubšie ako ja, lemovali cestu po oboch stranách. Započúval som sa do vtáčieho spevu. Začul som tri odlišné zvuky. Prvý znel najbližšie a prichádzal odkiaľsi sprava. Patril kuvikovi. Jeho spev znie ako zaseknutá gramofónová platňa, ktorá stále opakuje tú istú stopu. Druhý, vzdialenejší, sa ozýval spoza môjho chrbta a určite patril slávikovi. V tomto období sú strašne premnožené. Obývajú skoro každúčkú časť lesa, nevnímajúce skalnaté hory. Posledný spev, ktorý znel najvzdialenejšie, prichádzal zo smeru, kam mierim. Započúval som sa doň, ale nedokázal som ho prideliť žiadnemu vtákovi, ktorého poznám. A určite ich nie je málo. Znel tak trochu zvláštne. Akoby vták, ktorému patrí, premýšľal o tom, čo zaspievať a snaží sa držať tempo a rytmus, nepoznám žiadneho podobného vtáka, ktorý by niečo také dokázal. Možno je to nový druh. Ja som sa s ním ešte určite nestretol a možnože ešte nikto. Možno som prvý na svete, ktorý ho začul, ako spieva. Tá myšlienka ma nadchla a chvíľkami som bol na seba hrdý. Ako športovec, čo jasne vedie na trati. Ale potom som tú myšlienku vypustil z hlavy. Na svete žije mnoho, mnoho ľudí. Prečo by som práve ja mal byť ten prvý a nie niekto iný. Neverím tomu. Určite druhí ľudia toho vtáka poznajú. Iba ja nie. Ja s mojimi chabými skúsenosťami. Už som na seba prestal byť hrdý.

Po chvíli ten spev utíchol a ja som už naň prestal myslieť. No všimol som si niečo iné. Obhryzenú kôru stromov. Zdá sa, že toto miesto je obľúbenou pastvinou pre divú zver. Ďalším dôkazom bol trus. Presnejšie srnčí trus. Bolo ho tu zrazu mnoho. Musel som dať pozor, aby som doň náhodou nestúpil. Prevládajú tu bukové stromy, ktoré majú konáre blízko pri zemi. Bukvice sú obľúbenou pochútkou hlavne pre srnky a jelene. Pre človeka sú jedovaté a môžu spôsobiť smrť. Zver má asi odlišný metabolizmus a počas tých tisícročí, čo existuje, si ich telo vytvorilo prirodzenú imunitu. Možno ak budem mať šťastie a nebudem príliš hlučný, nejakého zazriem. Len aby ma nezavetril. Potom nemám ani najmenšiu šancu. Množstvo trusu sa každou stopou znásoboval a pokrýval skoro každú piadť zeme. Bolo pre mňa dosť náročné sa mu bez väčšej škody vyhnúť. Vtom som začul pukanie a inštinktívne sa prikrčil k zemi.

JA: „Charlie, tíško stoj!“

Pošepol som mu pri uchu a pohladil na chrbte. Pochopil situáciu, sadol si a čakal. Prehľadával som pohľadom les a snažil sa nájsť zdroj toho zvuku. Ozvalo sa ďalšie pukanie asi päťdesiat stôp doprava. Zabladel som sa medzi stromy. No nič vyššie ako tri stopy som nevidel. Chvíľu som čakal, či sa niečo neobjaví. Nikde žiadna zver. Možno to bol len malý hlodavec prehľadávajúci povrch zeme kvôli potrave. No keď som si už myslel, že sa nič nestane, ozvalo sa iné pukanie. Vtom spoza hrubého stromu vystúpil hnedý tieň.

Bola to srnka. Predtým som ju nemohol zazrieť, pretože stála ukrytá v tieni košateho stromu. Pokojne spravila pár krokov vpred. Ťufákom pri tom vetrila po zemi. Vôbec si ma nevšimla. Stála asi len tridsať stôp od mňa. Kebyže som o desať stôp bližšie, možno by som cítil jej dych. Bola nádherná. Krásna hnedo-červenkastá sršť s tmavými fliačikmi na chrbte sa jej každým pohybom zaleskla ako priezračný potôčik. Mala dlhé pevné nohy bez menšieho škrabanca. To poukazovalo na jej mladý vek. Pravdepodobne dospela ešte len tohto roku. Malý srandovný chvostík, zo spodnej strany biely, trepal sa v závanoch vetra ako vejárík. Jej hlboké a z temné čierne oči prezrdzali nevinu a krehkosť. Bolo ako nedotknutá ľudskou rukou. Tak čistá a prirodzená. Bál som sa čo i len poriadne nadýchnuť, aby som ju nevyplašil. No Charlie to urobil za mňa. Zazrel niečo v diaľke a kúsok pobehol. To stačilo, aby tú krásu odplašil hlboko do bezpečia lesa. Ale nevyhrešil som ho za to. Bol som šťastný, že som toho mohol byť svedkom.

JA: „...a bol som tak blízko!“

Nadchol som sa. Charlie na mňa hľadel smutnými očami. Cítil sa previnilo.

JA: „Dobrý Charlie. Poď, ideme.“

Pohladkal som ho na temene hlavy. Ešte som sa pozrel na miesto, kde som ju naposledy videl, a pohlol som sa ďalej. Pokračovali sme po ceste, ktorá sa začala náramne zužovať. Až som si myslel, že kráčam po tenkej vyšliapanej čiare. Čiare, čo predstavuje moju cestu a kľučkuje medzi stromami. Stromy vyrastali zo zeme cikcakovito, nie za sebou ako to bolo doteraz. Na severnej strane stromov na mňa nápadne vykúkal zelený mach. Na tmavej kôre vyzeral ako značka. Jeho svetlozelenú farbu, skoro až žltú, sa nedalo prehliadnuť. Bol na každom strome, ako cudzopasník. Cesta sa trochu pobláznila. Raz sa stáčala doľava a potom hneď doprava, aby sa následne stočila naspäť. Išiel som sa z toho zblázniť. Priestor pod stromami začali zapíňať kriky. Doteraz som nevidel ani jeden a naraz ich je plná zem. Ale potešilo ma to. Boli totiž ovocné. Konkrétne černicové. Malé čierne bobuľky so sladkou chuťou na jazyku.

Zastal som pri jednom väčšom a pustila som sa do neho. Boli naozaj sladké. Nevedel som sa nimi nabažiť. Hltal som ich celé. Nestíhal som ich ani požuť a už skončili v žalúdku. O chvíľu na kriku nezostala jediná černica. Zjedol som ich všetky. Samozrejme okrem tých, čo som dal Charliemu. Ale jemu veľmi nechutili. Radšej dal prednosť sladkej a šťavnatej tráve. Prežúval ju a mliaskal pri tom. Ako správny labužník. Ufúľaný od

černíc som pokračoval ďalej po ceste. Ešte hodnú chvíľu som si drhol pery, kým z nich vymizla všetka červeň. O rukách ani nehovoriac. Tie boli polepené až po lakte. Práve som si pomyslel, že by som sa mal pozrieť po nejakej vode, keď som začul žblnkot. Znel ešte tlmene, ale čoskoro budem pri vode, pomyslel som si. Každým krokom sa ozýval hlasnejšie. Čoskoro som divú riekku zazrel spoza stromov. Blyšfala sa ako krištáľ.

Keď som vkročil na jej breh, ovanul ma čerstvý chladný vzduch. Bola to naozaj divá rieka. Prirovnal by som ju k zúriacemu býkovi. Prúdom sa valili z mojej lavice popri mne a v diaľke sa stáčala za stromy. Spod hladiny, von trčali vrcholce pevnejších a robustnejších skál, ktoré prúd vody nedokázal odplaviť. Voda narážala do týchto skál. Tvorili aj jej breh. Mrštila pri tom kvapôčky vody do vzduchu. Stál som asi len desať stôp od brehu, no cítil som ich na vlastnej tvári. Šiel som sa k brehu umyť a ovlažiť. Charlie ma len z diaľky pozoroval. Prejavoval prirodzený strach z neznámeho. Breh pozostával z veľkých a klzkých kameňov. Dával som pozor, aby som sa nešmykol a nestrohol ma prúd vody. Opatrne som si namočil ruky. Voda bola strašne studená, priam ľadová. Kúpanie v nej by neprichádzalo do úvahy.

Keď som skončil s očistou, vrátil som sa k Charliemu. Nejakým spôsobom musíme prejsť na druhú stranu rieky, aby sme mohli pokračovať v ceste. Zabladel som sa na druhý breh a všimol si cestu, ako vchádza späť do lesa. Preč od zúriacej rieky. Pôjdeme popri prúde a snaď v miestach, kde nebude taká divá, dokážeme prejsť na druhú stranu. Tak som aj urobil. Kráčanie mi znepríjemňovalo bodavý hmyz, ktorého tu pri rieke bolo neúrekom. Menšie mušky neškodili, ale vytvárali húfy, ktoré nepríjemne otravovali. Väčšie muchy, ktorých zas nebolo tak veľa, nepríjemne hrýzli do slabín. Komáre tu taktiež nemohli chýbať. No najhoršie boli ovady. Ich uhryznutie strašne bolelo a časom sčervenelo i napuchlo. Nehovoriac o svrbení, ktoré spôsobovalo. Charlie také starosti nemal. Jeho hrubú sršť neprehryzne žiadny z nich. No i napriek tomu prejavoval nepokoj zo zúriacej vody. Počas chôdze som si dával pozor na klzký povrch kameňov. Tvorili celý breh. Inou cestou sa ísť nedalo, len v bezprostrednej blízkosti vody. Množstvo stromov rastúcich vedľa seba blokovalo cestu, ďalej od rieky. Mnoho možností na výber som teda nemal. Rieka sa vôbec nemenila. Oba brehy zostávali rovnaké. Aj prúd vody. Prešiel som už aj tú časť brehu, ktorá len z diaľky vykúkala. Jedna odbočka a po nej druhá. Cesta nemala konca kraja. Keby sa aspoň hladina vody znížila. Vedel by som, že nekráčam len tak nadarmo. No stále nič. A vtedy som ho znova začul. Ten zvláštny spev vtáka doposiaľ neznámeho. Nastražil som uši. V jeho speve som začul pauzu. Pauzu v refréne. A vtedy ma napadlo. To nie je vták, to človek vydáva ten tón.

JA: „... možno je to ON!“

Zostal som pokojný a myslel len na riekku. Po dlhšej dobe sa na mne začala prejavovať zúfalosť. Idem vôbec dobre? Začal som mať

pochybnosti už aj či rieka tečie správnym smerom.

Vtom som ho zazrel. Už keď som vôbec nedúfal a chcel sa zložiť na zem. Nešlo o hladinu vody. Tá ostala stále bez zmeny. Možno, že sa aj o prst zvýšila. Ale ako náhle som ho zazrel, mi to bolo jedno. Na druhú stranu sa poľahky dostanem a to cez most. Malá drevená stavba, ktorá poukazuje na jednoduchosť ľudskej inteligencie pri technickom zmysľaní na spojenie dvoch brehov. Najprv som si myslel, že mám vidiny a most je len prelud. No každý jeden krok ma presviedčal o opaku. Bol ešte trochu vzdialený, no jasne som videl jeho majestátnosť. S akou pevnosťou tam už dlhé roky stojí a odoláva tej zúriacej vode a vetru. No oboch brehoch ho držali dva piliere. Zostrojené z pevných pňov stromov, zoťatých zvlášť pre most. Boli pevne vsadené do zeme, jeden vedľa druhého. S päťstopovou vzdialenosťou od seba. Na nich ležala váha celej konštrukcie. Z dreva bola len podlaha. Latky jedna vedľa druhej tvorili podlahu. Tá visela na lanách z oboch strán. Boli pripevnené k pilierom z oboch brehov. Ďalšie laná vo výške asi šiestich stôp od podlahy tvorili zábradlie. Musel som vystúpiť hore na kopec a predrať sa húštinou, aby som sa k nemu dostal. Charlie vybehol ako prvý. V rukáve mal schovanú tú trošku energie ušetrenú z chôdze. O chvíľu už vetril na vrchu. Mne dalo trochu námahy vystúpiť. Ešte aj ten hnusný hmyz ma neustále bodal. Bol som celý doštipaný. Horúci kúpeľ by mi určite pomohol. Ale o tom môžem iba snívať. V týchto končinách nemám šancu nájsť horúci prameň. Vyškriabal som sa hore a hneď si aj sadol. Mal som dosť.

JA: „Pfuuj, nevládzem.“

Porozhliadol som sa, či ho nezazriem. Jeho vtáči spev už ustal. Snáď sa stiahol do ústrania. No podvedome som na neho stále myslel. Tu hore fúkal vietor omnoho silnejšie. Narážal do mosta a trieštil sa. Ten sa v nápore silného vetra hojdal zo strany na stranu. Nebol to pekný pohľad. Dostal som strach, keď som si uvedomil, že cezeň musím prejsť. Iná cesta nie je. Nemám strach z výšok a ani zo studenej vody. Ale keď vidím ako sa hojdá tento papierový most, nie je mi všetko jedno. Povrazy zviazané s piliermi vydávali zvláštne praskavé zvuky. Akoby sa každou chvíľou trhali jedno z mnohých vlákien. Postavil som sa a uchopil jedno z povrazov. Pevne som ho uchopil a potiahol zaň. Malo by nás udržať, pomyslel som si. Pozrel som na Charlieho. So strachom v očiach sledoval výkyvy mostu. Sekeru som si odložil za opasok.

JA: „Poď Charlie, ideme!“

Prvými krokmi som zisťoval pevnosť dosiek. Nemať by to byť problém. Zatiaľ čo sa pevne držím oboma rukami, nič sa mi nemôže stať. Odhodlane som vkročil na most. Keď na ňom spočinula moja váha, prestal sa kmásať. Šiel som veľmi opatrne. Díval som sa, kam stúpam a držal sa pevne povrazu. Keď som bol asi v polke, Charlie zrazu zaštekal. Otočil som sa a zazrel ho ešte sále na brehu. Zdá sa, že má väčší strach ako ja.

JA: „To bude problém.“

Opatrne som sa vrátil nazad. Od radosti na mňa vyskočil.

JA: „Neboj sa, zoberiem Ťa!“ povedal som mu.

Znova som vkročil na most. Ľavou rukou som si pridržal Charlieho pri hrudi a druhou sa snažil držať lana. Charlie sa triasol ako osika. Utešoval som ho vrúcnymi slovami, aby sa aspoň trochu upokojil. Kráčal som práve po strede, keď sa zdvihol silnejší vietor. Rozkolísal most. Mal som veľké problémy sa udržať. Trochu som sa bál. Charlieho som si silnejšie pritisol k hrudi. Počkal som, kým sa most ustáli a spravil krok vpred.

Vtom sa latka podo mnou prelomila a ja som stúpil do prázdna. V okamihu som sa ocitol pod mostom. V tej rýchlosti som sa stihol zachytiť o spodok. Ale trhnutie bolo tak silné, že som neudržal Charlieho. Stalo sa nešťastie. Niečo neočakávané. Charlie sa mi vyšmykol z ruky a padol strmhlav dolu. Zareval som:

JA: „Níéééééééééé...!!!“

Chcel som ho ešte rýchlo zachytiť, ale zalapal som do prázdna. Najprv do vody dopadla sekera, čo sa mi vyšmykla a za ňou Charlie. V zlomku sekundy bol pod vodou. Bol som bezmocný. Visel som tam a plakal. Hľadel som na miesta, kde by sa mohol vynoriť. Ale nevynoril sa. I keď som v kútiku duše stále dúfal.

JA: „Charlie, Charlie!“

Neustále som vyvolával jeho meno v nádeji, že ho uzriem. Ako vychádza z vody na breh a striasa zo seba vodu. Cítil som sa hrozne. Ako vyschnutý a opustený búľtavý strom. Mój najlepší kamarát a ja ho nechám spadnúť. Prečo som ho neochránil? To je moja vina. Ja by som mal spadnúť do vody a nie on. Ja by som sa mal utopiť na mieste neho. Tak aj urobím, rozhodol som sa. So slzami v očiach som sa pustil. Zavrel som oči, aby som ten pád nevidel. Cítil som ako padám vzduchom. Ako sa každú chvíľu dotknem hladiny vody a ponorím sa ku dnu. Ale to všetko len v predstavách. Nič sa nestalo. Žiadny pád, žiadna voda. Znova som ich otvoril. Ešte stále som visel, tak isto pevne zachytený, ako predtým. Nevieť, čo sa stalo, ale skúsím to znova. No tentoraz oči nezavriem. Znova som sa pokúsil pustiť, no nešlo to. Do mozgu som dal príkaz, aby sa ruky pustili, ale receptory sa po ceste niekde stratili a ruky zostali nehybné. Ako by niekto nechcel, aby som sa pustil.

JA: „Máš to na svedomí TY?!..“

Zakričal som hore k nebesiam. No odpovede som sa samozrejme nedočkal. Nemal som inú možnosť, ako sa vytriahnuť. Viac som to neskúšal. Pritackal som sa na druhú stranu a zvalil som sa na zem. Znova na mňa prišiel plač.

JA: „Charlie!“ Zvolal som.

JA: „...prepáč mi Charlie. Prepáč mi, kamarát!“

Cez plač som na neho zvolával. Trasúcim sa hlasom prosil o odpustenie. Nevedel som to pochopiť. Takáto obrovská strata. Prečo práve Charlie? Pýtal som sa seba.

JA: „Ak si to spôsobil TY, tak Ťa nenávidím!“ ukázal som na nebo.

Z úst mi vychádzali Darrenove slová. Možnože to prežil. Možno vyplával na breh

niekde inde. Ešte vždy je nádej, pomyslel som si. Ale veľká šanca na to nie je. Nechcel som sa s tým zmieriť. Mój Charlie. Plač a nárek bolo to jediné, čo som v tej chvíli dokázal robiť. Bolo mi jedno, čo bude so mnou. Chcel som len naspäť môjho Charlieho. Privrel som oči a v predstavách ho znova držal v náručí. Ešte ako šteniatko. Malého a bezbranného Charlieho. Cítil som jeho vôňu srsti. Bola taká zamatová, akú som ju už dávno necítil. Plač, strach a beznádej ma obklopovala a nechcela pustiť z jej osídíel. Znova som bol nikto, znova som nebol. Nevieť, ako dlho som tam nariekal a ležal. No po dlhšej dobe sa mi to už zdalo byť zbytočné. Postupne ma to začalo prechádzať.

„Práve prekážky v živote človeka ho nútia stále kráčať ďalej, pretože nikdy nevie, kedy príde tá posledná, po ktorej sa bude už len obzerať späť a nehľadiť na budúcnosť.“

Tak boli slová môjho otca. Slová zanechané v mojom srdci. Vrável mi to, keď som prežíval zlé časy, keď som trúchlil z tými, ktorých už nevidím. Vždy ma aj v tej najťažšej chvíli dokázal povzbudiť a podržať. Život bez neho je strašne ťažký, povedal som si a vstal zo zeme, oprášil som sa a zamieril do lesa po cestičke. Myslel som len na Charlieho. Stále som sa obzeral. Akoby som ho hľadal, akoby som ho vyčkával. Nenávidel som sa. Za všetko môžem ja!

Cesta chvíľu pokračovala a potom náhle klesala dolu z kopca. Klesanie bolo dosť strmé, takže som sa musel pridrižovať o kmene stromov pri zostupe. Mal by som ísť naspäť proti prúdu, aby som pokračoval tou istou cestou. No bolo mi jedno, akým smerom budem pokračovať. Len nech kráčam a nemyslím. V mysli som mal len jednu vec. Dostať sa čo najďalej od tej hnusnej rieky, ktorá mi zobrala priateľa. Stromy na tejto strane rieky rástli hustejšie každým krokom. Trochu ma zarazila jedna vec. Začali sa objavovať aj ihličnaté stromy. Najprv len jeden, dva. Stáli v tieni ostatných a objímali ich kmene. Boli nižšieho vzrastu. Ešte mladé. Ale zrazu som si uvedomil, že už nekráčam v tom istom lese. Toto nie je môj les, povedal som si a obzeral sa dookola. Stál som tam v tieni obrovských ihličnatých stromov. Bolo ich tisíce. Ani som si nestihol uvedomiť, ako sa ich počet znásobil. Kde sa tu zrazu vzali? Ešte pred chvíľou som kráčal v listnatom lese, kde sa cítim ako doma. A teraz moje kroky stúpajú po zemi, ktorú nepoznám. Aj vo vzduchu bolo cítiť vôňu, doposiaľ nepoznanú. Bola to vôňa ihličia. Dráždila mi nos ako babkin jablkový koláč. Keď som kráčal popri stromoch a prešiel okolo robustnejších, snažil som sa z ich kôry niečo vyčítať. Niečo, čo by mi mohlo napovedať o histórii. Ale kôra stromov bola nečitateľná. Občas záznam o menšom požiari, ktorý spálil malú časť lesa. Ale to nie je to, čo hľadám. Hľadáť niečo veľké, niečo strašné. Väčšina stromov bola mladá. Keď chcem zistiť historickú zaujímavosť, musím sa porozhliadnuť po starších. Tie skrývajú v sebe tajomstvá tohto lesa. Ony prežili čosi, čo sa naveky zapísalo do dejín lesa. Brodil som sa medzi mladými, ktoré mi siahali do výšky kolien, keď som ich zazrel. Bolo ich šesť, ako som neskôr zistil. Šesť borovic siahajúcich až k nebesiam. O ich starom veku nebolo

pochýb. Mohol by som predpokladať, že to boli prvé stromy, ktoré vyrástli na tomto území. A stoja tu dodnes. Napoly živé, napoly mŕtve. Začal som ich poriadne skúmať. Kúsok po kúsku, aby mi nič neušlo. Stáli blízko seba a konármi sa navzájom držali. Ako poslední rytieri z vojska, ktoré ostalo na bojisku. Ich vek sa ráta na storočia. Z prvých dvoch som vyčítal obrovský požiar, ktorý tu vypukol. Pravdepodobne zničil väčšiu časť lesa. Preto tu stoja tak osamotené. Požiar prišiel zo západu a ničil všetko, čo mal v ceste. Preto je tu tak mnoho mladých stromov. Na tomto mieste vyhasol, nejakým zvláštnym príčinám. Možno silným dažďom. Ale vyhasol náhle, tak rýchlo ako ja prišiel. Zistil som to zo znakov na kôri. Veľká časť je scernená, ale hneď vedľa nej je nová, pekná kôra. Tieto dva stromy to postihlo najviac. Tie ostatné len sčasti.

Presunul som sa k ďalším. Všimol som si zárezy po veľmi vysokom predmete. Boli hlboké aspoň päťdesiat palcov a dlhé troch stôp. Nieкто sa ho snažil zotáť. Očividne sa mu to nepodarilo a stom ostal stáť. Tie rany museli byť naozaj silné. Tento strom je zo všetkých najvyšší a najhrubší. V priemere dosahuje aj dvadsať stôp. Jeho kôra je najtvrdšia a najtmavšia. Možno patrí medzi najstaršie. Človek, čo ho zotínal, musel byť poriadny obor, keď dokázal vysekať takúto dieru. Ale aj napriek tomu ho nezotál. Pri nasledujúcich nebolo nič zvláštne, nič nové. Znaký o záplavách a množstve zrážok za posledné roky ma tak nezaujali ako fakt, že na jednom zo stromov bol vyrytý odkaz. Vyrytý bol zvláštnym spôsobom, aby sa udržal roky čerstvý. Nevieam, ako sa to dosiahlo, no bol krásne čitateľný. Dokonca aj voňal. Tá vôňa mi pripomínala babkinu mastičku proti hmyzu. Určite bol natretý niečím, čo ho udržuje čerstvý, aby nezaschol. Boli tam vyryté slová a tie zneli: „upriam svoj pohľad viac dovnútra a slová predtým bezvýznamné, ti ukážu samého seba.“

Pod slovami bola vyrezaná šípka, ukazujúca na cestičku za stromami, ktorá vedie do lesa. Vedieť tak odpoveď na tú myšlienku a nemusel by som sa tade vybrať, pomyslel som si. Ale neviem a tak budem musieť kráčať ďalej. Opustil som stromy a pobral sa preč po ceste. Po ceste, na ktorú ukazovala šípka. Som zvedavý, kam ma privedie. Budú mi tie stromy chýbať. Cítil som sa pri nich tak bezpečne až sa mi ich nechce opustiť. Ale musím! Pri nich som ani nemyslel na tú strašnú tragédiu. Aspoň na chvíľu zaujali moju myseľ, ktorá je teraz čistejšia a vyrovnanjšia.

JA: „...chudák kamarát Charlie. Dúfam, že si v poriadku!“ zvolal som smerom k rieke.

Tak som kráčal ďalej, aby na mňa osud pridľho nečkal. Podľa všetkého už hodnú chvíľu vyčkáva. Sediac a rozmyšľajúc o veciach, ktoré sa mi prihodila.

„Dám mu ešte viac času?“

Spytujem sa seba.

„...alebo sa na neho hneď vrhnem a skončím jeho trápenie?“

Ak chcem dostať ešte nejaký ten čas, mal by som sa poponáhľať. Poponáhľať sa na stretnutie s ním. Možno bude potom ku mne zhovievavejší a nechá ma tu. Aspoň na nejaký čas. Kým naozaj nepríde môj čas.

Viedol som sám so sebou zvláštnu konverzáciu. Rýchlo som ju ukončil ešte predtým ako sa začala. Ešte predtým, ako by to zašlo príliš ďaleko. Ale ako môžem vedieť, čo by bolo a čo nie. Ako to môžem vedieť, keď som ju ukončil? Ale možno to radšej nechcem vedieť.

Uvedomil som si to a zrýchlil v kroku. Tento les má na mňa zvláštne účinky. Nevieam to presne vysvetliť, no cítim to tak. Tie konáre a kmene stromov. Všetky akoby odo mňa niečo chceli. Akoby vyžadovali odo mňa niečo. Aby som niečo urobil. Ale ja len mlčky kráčam ďalej, pretože ešte neviem čo. No keď to zistím, urobím, čo bude v mojich silách. Snáď ma ten pocit po čase prejde a ja zabudnem, že som ho vôbec mal. Môže to byť z toho, že som v týchto miestach ešte nebol. A celé je to len strach z neznámeho. Vtom som mal pocit, že ma nieкто sleduje. Najprv som si myslel, že si to len namýšľam, že je to tou samotou. No ten pocit ma drží už dlhšiu dobu. Prvýkrát som si to uvedomil pri rieke a potom na moste. Neskôr, keď som vstúpil do tohto lesa. Myslel som, že je to prelud. Pri stromoch som mal rovnaký pocit. A akonáhle som ich míňal, sa mi zazdalo, že som niečo zazrel. Čierny tieň medzi stromami. Zdá sa, že sa vtáčkar vrátil. Alebo ani neodišiel preč. Nechcel som si to pripustiť, až teraz. Teraz som naisto presvedčený, že ma nieкто sleduje. Nieкто medzi stromami. Ale nemôžem na seba dať poznať, že o tom viem. Musím sa správať rovnako a nič nemeniť. Ani rýchlosť chôdze. Ak by som zrýchlil, mohol by sa vyplašiť a ujsť. Alebo ma prekvapí a zabíť. Potom by som nikdy nezistil, kto to bol a čo vlastne chcel. Takže pokoj. Zrazu som si uvedomil, že nerozprávam a to ticho mu môže pripadať čudné. Ak rýchlo nezačnem, uvedomí si, že je to kvôli nemu. No vôbec nič ma nenapadalo. Nemôžem len tak rozprávať hlúposti, musí to mať zmysel. Tak ako doteraz. Rýchlo som premýšľal. Už to bude kritické. Stále nič. Buď začnem alebo je po všetkom. Vtom som vyslovil prvú vetu. Alebo si ju zahundral len tak popod nos. A napadla ma ďalšia a za ňou ďalšia. Už bolo dobre. Slová a vety sa zo mňa len tak sypali. Rozprával som si o rodičoch. Vždy, keď si na nich spomeniem, je o čom premýšľať a hovoriť. Spomenul som si na mnoho príhod z detských čias. Pri niektorých som sa usmieval, pri iných smútil. Ale každopádne som bol rád. Bolo to ako mať priameho poslucháča, ktorý hltá každé moje slovo a zaryto mlčí aby mu nič neušlo. Každý príbeh či spomienku. Spomenul som si aj na Charlieho. Predstavoval som si ako kráča vedľa mňa. Pri každom menšom šeleste medzi stromami by sa pustil do ochrany svojho pána. Jeho smutné tmavé očka mi strašne chýbajú. Zrazu mi bolo do plaču. A len so šťastím a veľkým zapretím samého seba som nespustil nárek ako predtým. No rýchlo som sa upokojil.

Jedným okom, potajomky, som stále sledoval les za mojím chrbtom. Nič som nevidel, ale pukanie konárikov a šum trávy mi prezrádza, že je stále tu. Vytrvalo ma prenasleduje. Ktovie, čo by urobil, ak by som sa s krikom rozbehol za ním. V prvej chvíli by zostal šokovaný z odhalenia. V tej druhej by si uvedomil, že skrývať sa je už zbytočné. A

až potom by konal podľa svojho uváženia. Možno by sa pustil do úteku. Ale to by som bol od neho vzdialený už len niekoľko stôp. Záležalo by na tom, kto z nás je lepší bežec. On, neznámy tieň medzi stromami, alebo ja živý terč na cestičke. Ale má jednu výhodu. Vidí ma, sleduje ma dlhšiu dobu. Takže si už asi dávno vypočítal moju fyzickú silu. Ja ho nevidím, preto nemôžem urobiť to isté. Môžem snáď len predpokladať. Druhou možnosťou by bolo, že by ma hneď zrazil k zemi a asi usmrtil. Ale neurobím to. Nerozbehnem sa za ním. Chcem zistiť, ako dlho to ešte potiahne. Možno ho to prestane baviť a ukáže sa mi tvárou v tvár. Alebo bude čakať, nech spravím prvý chybný krok ja. No aj ja mám malú výhodu. Doteraz nevie, že o ňom viem. Možno to len tuší, ale nie je si istý. Práve preto aj zostáva v úzadí. Snáď ho tá dlhá chôdza raz unaví. A vtedy udriem. Bum!

JA: „... a mám ťa!“

Len – len, že som sa udržal a nevykríkol. Všetko by som pokazil. Budem len pekne kráčať ďalej, občas prehodím pár viet sám so sebou a na správny moment si počkám.

Les sa nemenil. Iba tráva pod stromami trochu podrástla a zbudnela. Zazelenané ihličie s nádychom žltej neustále pukalo a narážalo o seba. Už mi začínali chýbať tie moje stromy. Tie, ktoré stoja pri mojom dome. Tie, ktorých listie pripomína sukničky lesných víl. A tancujú pri splne mesiaca so sprievodom vetra. Uvidím ich ešte niekedy? Spýtal som sa seba. Uvidím svoj domov, posteľ alebo krb? Pravdepodobne nie. No možno uvidím krajšie veci ako môj dom. Budú plné života, smiechu a príjemného hrejivého svetla. Možno kráčam po tej správnej ceste a na jej konci bude to čo hľadám. Moje šťastie. Vtom som si spomenul na udalosti dnešného rána. Na veveričku vo vrecku kabáta. Výstraha! Možno som naozaj v nebezpečenstve a hrozí mi smrť. Vydesil som sa. Moje kroky zneisteli. Prestal som to brať ako hru, no práve naopak. Ako zápas o život. musím vymyslieť nejaký plán. Možno by stačilo dať mu najavo, že o ňom viem. Rozmyslí si to a utečie. Snáď. Tento plán ma veľmi nenadchol. Veď je to určite vrah. Vydráždim ho a on ma na oplátku zabije. Desaťpalcovým nožom. Potrebujem iný, lepší plán. Povedal by som menej nebezpečný. No nič múdreho ma nenapadá. Jediné čo mi behalo po rozume, bol útek. Najväčšiu šancu na prežitie mám pri zbesilom úteku. Ale je to naozaj tak? Možno je to zahanbujúce, no zachráni mi to život.

Uistil som sa, že nič lepšie aj tak nevymslím. Bude to útek, rozhodol som sa. Musím bežať ako len vládzem, až do úplného vyčerpania. Budem sa modliť, aby ma nedobehol. Zahľadel som sa do diaľky. Nič, čo by mi bránilo v ceste, som nevidel. Cesta je voľná. Už si len vybrať, ktorá chvíľa to bude. Strach sa stupňoval. Pomyslel som si, ako asi skončím, keď ma dobehne. Zvalí ma k zemi a do vtedy ma bude tlčiť, kým nevydychnem. Hrozná predstava. Žalúdok sa mi stiahol, srdce rozbúchalo, až som si pomyslel, že ho začuje. Začal som krčovitó dýchať a nešlo to uvoľniť. Strašne som sa bál.

JA: „Nechcem zomrieť, prosím Bože, nie.“

Modlil som sa k Bohu, potichučky. Odriekaval som slová modlitby a prosil ho o odpustenie. Viem, že som napáchal mnoho zlého, viem, že som sa rúhal a nadával ti ako pohan, ale neber ma ešte do svojho kráľovstva. Prosím Ťa! Daj mi ešte šancu napraviť svoje hriechy. Ja sa polepším, sľubujem! Ak sa nerozbehnem v tejto chvíli, neskôr to už nedokážem, pomyslel som si. Naposlady som sa započúval do hluku medzi stromami. Musel som sa uistiť o jeho prítomnosti. Ešte stále je tu. A stále ma prenasleduje. Keď vtom som sa odhodlal.

JA: „Pane Bože, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, buď vôľa tvoja, tak ako v nebi aj na zemi. Príď kráľovstvo tvoje ...“

Nedopovedal som to, lebo som sa vzápätí rozbehol.

Zaľah som zuby, zhlboka sa nadýchol a bežal. Štart som mal dosť pomalý kvôli boľavej nohe. No hneď po štarte som sa rozbehol ako jeleň. Začul som hlasný šum ihličia o krátku chvíľu ako som vyrazil. Pravdepodobne to bolo pre neho neočakávané. Závisí od toho môj náskok, od momentu prekvapenia. Pre vlastné dobro dúfam, že bude dostačujúci. Snažil som sa robiť čo najväčšie kroky s maximálnym tempom. Bežal som naozaj rýchlo. Dával som do toho všetko, ale nemôžem sa rýchlo unaviť, vravel som si. Cesta mi nápomocná v tomto smere nebola. Povrch bol prašný s popadaným ihličím. Šmýkalo sa to pod mojím tlakom nohy. Báľ som sa momentu, keď sa neudržiť a ocitnem sa na zemi. Asi by to bola moja smrť, pomyslel som si. Neobzeral som sa, nebolo kedy. Hľadel som len pred seba. Ale vedel som, že je za mnou. Cítil som jeho pohľady upriamené na obeť. Občas som začul hlasité praskanie. Ako prebehol po suchšom ihličí. Keby sa tak unavil, pomyslel som si. Pomohlo by mi to. Znova ma napadali slová modlitby, ktoré som si neustále opakoval. Dúfal som, ako dúfajú mnohí ľudia v podobnej situácii, že ma tie slová zachránia. Slová tak hrejivé, utešujúce a blízke Bohu a odvráti od ostatného sveta pozornosť na mňa a pomôže mi.

JA: „Bože, pomôž mi prosím Ťa!“

Na chvíľu som sa zahľadel na nebo, aby slová vyzneli úprimnejšie. Bolo očarujúco krásne. Slnko pomaly klesalo za vrcholce stromov a obliekalo svet do červenkastého závoju. Prikrývalo ho ním jeden malý bledomodrý oblak, tak trochu rozfúkaný vetrom, sa nechal unášať vetrom. Bolo to tak nádherné, že by som sa na to dokázal pozerieť večne a predsa by som sa nenabažil. Zrazu ma strach začal prechádzať. Úplne sa stratil. Zabudol som na beh a postavu za mnou. Zabudol som na všetko okolo mňa.

Všetko mi pripadalo zbytočné. Stromy, cesty, vtáky i rieky. Dôležitý bol iba ten moment. Akoby som bol spojený s nebeskou bránou. Ako by sa na mňa Boh usmieval a podával mi ruku. Ja mu ju chcem podať taktiež, tak som sa načiahol do vzduchu k nebesiam. Bol som od neho vzdialený už len kúsok, keď všetko náhle zmizlo. Nebesá zastrelí stromy a znova som bol v realite. To bol šmyk, čo to spôsobil. Nohy mi vyleteli do vzduchu a v okamihu som klesol k zemi.

Pocítil som bolesť na celom tele, no najväčšmi na chrbte a rukách. Ocitol som sa na zemi. Ale jediné, čo ma v tej chvíli napadlo, bolo rýchlo vstať. Vyskočil som na rovné nohy a chcel sa znova rozbehnúť.

No vtom som zozadu ucítil tvrdý úder do hlavy. Znova som klesol k zemi. Pred očami sa mi zatemnilo. Zazdalo sa mi, že počujem hlasy. Chcel som otvoriť oči, ale nešlo to. Viečka som mal ťažké, akoby zaťažené kameňmi. Tak som sa chcel pohnúť a vstať, ale na moje prekvapenie nešlo ani to. Nemohol som robiť vôbec nič, len ležať a premýšľať. Stále som počul zvláštne hlasy, no zneli naozaj zvláštne. Ako by prichádzali z diaľky, z hĺbky temnoty. Alebo je to len hlas v mojej hlave? Spýtal som sa seba. Umrel som? Naozaj nežijem? To nemôže byť pravda! Prerástla vo mne zúfalosť. Predstava, že som medzi mŕtvymi, ma desila. Kde to som? ... v pekle?! Bol som naozaj taký krutý človek, že ma Boh neprijal medzi seba a posunul Satanovi?

JA: „Nie, nechcem...!“

Vykrikoval som. Môj hlas zaznel úplne rovnako. Tak, ako si na neho spomínam. Ozvena mi ešte chvíľu hrala v ušiach. Na chvíľu ma to upokojilo. No potom ma premoľhoval hnev. Ako zúriaci býk som sa zo všetkých síl snažil pohnúť. No márne. Každý odpor bol zbytočný. Mohol som iba premýšľať, čo sa mohlo stať. Rozpamätal som sa na beh. Potom šmyk a pád k zemi. Vstal som a bum. Zrazu nastala tma. Myslím, že ma zozadu niečo zrazilo k zemi. Možno ten prenasledovateľ, pomyslel som si. Ale necítim žiadnu bolesť. Čo teraz? Čo mám teraz robiť? Vtom som zase začul hlasy. Zneli úplne ticho, akoby šeptom. Rozpoznať slová som nedokázal, len akési mrmlanie. Vtom som to začul.

Medzi tým mrmlaním som jedno slovo rozpoznal. Ani nie slovo ale meno. Ak som dobre počul, znelo ako Darren. Prečo by spomínali jeho meno? Možno ho poznajú? Ale potom to znamená, že nie som mŕtvý.

JA: „Žijem!“

Táto správa mi priniesla radosť. Hneď sa mi zlepšila nálada. Už sa nenachádzala v bode varu. Ešte zistiť, prečo sa neviem hýbať. Znova som pokúsil otvoriť oči. Na moje počudovanie som ich otvoril ihneď. Na prvý raz. Akoby ani neboli zavreté. Pohľad mi padol na prašnú zem pod mnou. Ležal som na zemi. Všade naokolo stromy. Ešte vždy som v lese, napadlo ma. Bola už tma. Taká hustá, že v diaľke zastierala stromy. No vôkol mňa mierne svetlo bolo. So svetlomodrým nádychom. Osvetľovalo mňa a niektoré stromy v okolí. Nič viac.

Vtom som si všimol pôvod mojej nehybnosti. Bol som zviazaný. Od nôh až po ramená. Hrubým pevným lanom, z ktorého sa nejde vyvliečť. Trhal som sebou, šklbal, no bezvýsledne. Všetky faktory ako zviazanie, tma a hlasy ma presviedčali, že som v nebezpečenstve. Začal som sa báť smrti. Tak som sa mrvil, aby sa mi podarilo aspoň otočiť. Konečne! Po chvíli trápenia som sa otočil na druhú stranu a hlavou som narazil o kameň. Zabolelo to, ale to som si nevnímal. Dôležitý bol ten kameň. Nebol ako každý. Bol to obrovský kus skaly, vytesaný do tvaru kocky. Kameň, používaný na náboženské

obrad, keď sa zver obetuje Bohom. No na jeho vrchol som nevidel.

JA: „Uupsss!“ Vypadlo zo mňa.

Vydesil som sa. Len to nie. Snáď nie ja som tá zver? Bože, ak ma vidíš, pomôž mi a vyslobod' ma z týchto múk. Modlil som sa. Znova som hľadal útechu v modlení.

JA: „Je toto všetko len sen alebo som sa zbláznil?“

A vtom zaznela nečakaná odpoveď.

???? : „Odpovedz si na to sám!“

Ozvalo sa spoza kameňa. Načo som hneď počul kroky a šuchotanie za mojím chrbtom. Vtom sa nado mňa niekto postavil. Podsunul jeho ruky pod mňa a nadvihol ma do výšky. Zrazu som sa ocitol nad kameňom a zazrel všetko. Naskytl sa mi hrôzostrašný pohľad. Srdce sa mi rozbúchalo ako divé. Zmohol som sa len na výkriky hrôzy.

JA: „... nieééééé, nieééééé. Aaighh!“

No pohľad som odvrátiť nedokázal. Na kameni ležalo telo. Bol to naozaj oltár, ako som zistil. Spoznal som ho. Bol to Darren. Jeho telo bolo rozkrájané na tri časti. Hlava bola oddelená od trupu a trup od ostatku. Všetky vnútornosti ležali na tom oltári. Všade bola rozliata krv, ktorá ešte stále vytekala z Darrena a stekala až na zem. Toľko hrôzy, čo tam ležalo, som ešte nikdy nevidel. Môj žalúdok to nezvládol a vyvracal som sa. Snažil som sa odvrátiť pohľad, no nešlo to. Niečo mi v tom bránilo. Iba som hľadel na tú strašnú sceneriu. Oči mi zabúdili do tých Darrenových. Boli sklenené a plné strachu. Nehľadeli nikam, nič nesledovali ani nehľadali. Boli mŕtve. Z jeho výrazu na tvári som vyčítal muky a strašnú bolesť pri umieraní. Bolo to strašné.

???? : „Pozdrav kamaráta.“

Povedal hlas a skopol z výšky Darrena z oltáru na zem. Pred mojim zrakom ich zakryla stena. Znova som sa vyvracal a bezmocne krútil hlavou a zatváral oči. Pred strachom, čo príde teraz. Bol som trochu rád, že Darrenovo telo už nevidím. Nedokázal som sa na to už pozerieť. Na oltári ešte ostali zvyšky z Darrena. Jeho črevá a vnútornosti poliate krvou. Všetko to strašne zapáchalo ako zápach smrti. Bezmocne som spustil hlavu a modlil sa, nech umriem rýchlo.

JA: „Niéééé.“ Vychádzalo mi z úst s potokmi slín a zvratkov, ktoré som nedokázal udržať. Vtom ma hodil na oltár. Silný úder a bolesť čo nasledovala, nebolo nič oproti tomu, čo ma malo čakať.

Potom sa postavil nado mňa so založenými rukami. Konečne som mu uzrel tvár. Hnusnú a zjazvenú, prikrýť dlhou čiernou kapucňou. Bola mi odporná. Vysoká a chudá postava prekrytá dlhým čiernym plášťom. Spod hrubého obočia na mňa zazerali oči plné nenávisť. Zazdalo sa mi, že som v nich uzrel červeň. Vrela vo mne nenávisť k tomuto zvieraťu. Jedine divé zviera môže spáchať niečo tak ohavné a kruté. Skúšal som myslieť, skúšal som premýšľať. Prečo som tu, čo vlastne chce? Ale plynulosť mojich myšlienok bola zablokovaná. Z toho smradu som sa nevedel poriadne nadýchnuť, nieto ešte myslieť. Šli na mňa mdloby. Znova ma napínalo na zvracanie, znova mi prišlo zle. Cítil som blízky koniec. Viem, že teraz umriem, povedal som si a znova sa zahľadel do tých strašných červených očí. Som mŕtvý

alebo nie, bola otázka čo ma najviac trápila. No realita navôkol bola až príliš citeľná. Všetka krv a zápach rozkladajúceho sa tela. Bolo to až príliš živé na bludy. Alebo snívam, či som mŕtvy? Odpovedať mi môže len jediná osoba. Osoba, čo to spôsobila. So zaprením všetkých síl som sa mu pozrel do očí a spýtal sa:

JA: „Si Satan?“

???? : „Ha, ha, ha!“

zasmial sa strašným dunivým smiechom. Potom odvetil.

???? : „Nie, nie som! Ja som OSUD! Som ten, kto ti teraz povie, čo s tebou bude. Či skončíš ako on, alebo nie.“

Jeho odpoveď mi zaznela v ušiach ako ozvena. Znova som sa premáhal na ďalšiu otázku.

JA: „Takže, ..., takže ...?“

Hlava mi znova klesla. Oči sa mi začali privierať. Poddával som sa tomu. Vedel som, že by to bol lepší koniec ako Darrenov. Ale vtom ma ovalila spríska vody. Natlačila sa mi cez nos do hrdla. V poslednej chvíli som ju vykašľal von. Prebralo ma to. Ešte stále stál nado mnou. Škeril sa popod nos. Pripadal mi ako diablov služobník. Jeho pravá ruka. Osoba vykonávajúca jeho špinavú prácu. Odporné stvorenie, čo nemá na zemi páru. Vyvrhel' tohto sveta a pastier na satanových ohnivých poliach.

JA: „Som ešte nažive?“

Doslova som zo seba vypl'ul túto vetu.

OSUD: „Ešte si, ale či budeš aj naďalej, to rozhodnem ja.“

JA: „Kde to som?“

Spýtal som sa z posledných síl. Už som nevládal. Celé moje telo zvieral kľč, ktorý mi nedovolil ani len myslieť. Prečo ja, prečo? Napadalo ma. Nikdy som si nemyslel, že sa mi niečo takéto môže stať. Myslel som na tých, čo zomreli. Moji rodičia, Charlie a teraz aj Darren. Všetci sú preč a o chvíľu pôjdem aj ja!

OSUD: „Nie je dôležité miesto, dokonca ani tvoje otázky. Dôležité sú len moje. Takže ma počúvaj pozorne, nebudem sa opakovať.“

Jeho hlas znel ako búšenie. Ako vietor, čo naráža do konárov a láme ich. Ako zúriaca voda, čo strkáva brehy.

OSUD: „O tvojom ďalšom osude rozhodne správnosť odpovede na jednu dôležitú otázku. Tak si ju dobre rozmysli!“

Nerozumel som mu, čo vlastne chce. Nerozumel som ničomu len jedinému. Ale to jediné som nedokázal definovať. Iba som to cítil ako mrazenie. Zrazu som niečomu pochopil, no nebol som si istý.

OSUD: „Otázka znie takto ..., ... kto si?“

Čože? Zrazu som sa prebral z mdlôb. Ako to, že kto som? Nechápal som. Som človek, chlapec, bytosť, osoba. Vtom som si uvedomil, že na túto otázku existuje strašné množstvo odpovedí a ani jedna nemusí byť správna. Možno otázku zle chápem? Možno chce počuť len moje meno. Moje celé meno. Hľadel som mu do očí a zazrel v nich svoj koniec. Nevedel som, čo mám odpovedať. Kto som? Pre človeka by to mala byť najjednoduchšia otázka. No je tomu pravý opak. Nevieam, čo povedať. Bol som zmätený. Možno je tomu tak, lebo som nepochopil jej hlavnú podstatu. Jej skutočnú hĺbku. Nevieam, kto som, preto na ňu nevieam

odpovedať. Pomyslel som si, čo asi povedal Darren. Prišlo mi z toho zle.

Oprel som si hlavu o kameň a zahľadel sa do výšky nad stromy. Na oblohe svietil mesiac a okolo neho tisíce hviezd. Bol priamo nado mnou a svietil presne sem. I tá sivá guľa by vedela odpovedať. V tom som pochopil jednu vec. Môžem odpovedať hocako a aj tak to bude nesprávne. Z jednoducheho dôvodu. Je ešte neviem, kto som. Preto som sa vybral hľadať šťastie. Šťastie, ktoré mi povie kto som. Tá otázka ma zaskočila. Prišla príliš skoro. Tak som sa rozhodol. Nebudem nad tým premýšľať. Len zavriem oči a prvé čo ma napadne vyslovím. Posledný pohľad do červených očí, posledný na sivý mesiac. Zavrel som oči a vyslovil vlastné meno.

JA: „Canny Andrew Stewart!“

S malou dušičkou som ich znova otvoril. Pohľad mi padol na predmet na jeho pleci. Bola to sekera. Obrovská sekera s veľkou čepelou. Ešte z nej stekala krv. Vražedná zbraň, uvedomil som si. Srdce mi išlo vyskočiť. Tak toto je naozaj môj koniec. Chcel som rýchlo upadnúť do mdlôb, aby som to necítil. No nešlo to. Hľadel som na krv, stekajúcu po čepeli a čakal. Bude to rýchla smrť alebo pomalá a bolestivá?

OSUD: „Je to zaujímavé, že na túto otázku jestvuje strašné množstvo odpovedí. A ty si z tých všetkých odpovedí vyberieš práve tú istú, ktorou odpovedal aj tvoj kamarát Darren!“

CANNY: „... čože?!?!“

Vyplašene som na neho vyštekol. Ako ho zastaviť, aby to urobil? Bolo neskoro! Mykal som sa v nádeji, že laná povolía. Vtom uchoпил sekeru do oboch rúk a rozohnal sa. S veľkým oblúkom na mňa čepel dopadla. Posledné, na čo som sa zmohol, bol výkrik smrti.

CANNY: „...niéééééé!“

Sekera dopadla, keď som vykřikol. Šnurmm! Zatemnilo sa predo mnou.

Cítil som, ako moja duša opúšťa telo. Vedel som, že ak sa to stane, zostanem navždy stratený. No vtom som sa strhol. Všetko odišlo a zmizlo. Nič z toho mi už nepripadalo reálne, nič skutočné! Tma zošerela a chytila červenkastý nádych. Bol som vo svojom tele. Dokonca som ho ani neopustil. Pootvoril som oči. Pred sebou som zazrel oranžovo-červené svetlo. Tancovalo v tme a rozosievalo teplo. Malo dlhú sukničku, ktorá sa vo víre tanca vlnila. Bolo to krásne. Dival som sa na to ako na zázrak. Zázrak, čo príjemne hrial. Zaostril som na tú tancujúcu bytosť. Pri tom pohľade som sa musel zasmiať. Bol to oheň, čo som sa na neho tak díval.

Sedel som pri vatre. Keď som začal už normálne vnímať, zistil som, že sedím opretý o strom. Dokonca aj hýbať som sa mohol voľne. Po lane ani stopy. Vtom som si uvedomil, že to bol len sen. Hnusná nočná mora, ktorá ma tak vystrašila. Ešte stále som spotený. Ale odľahlo mi. Bol som rád, že to nebola skutočnosť. Báľ som sa, naozaj som sa báľ. Niečo takéto som ešte nikdy nezažil. Hlavné, že je to preč a ja sa na tom môžem pekne zasmiať. Ale bolo to tak reálne, pomyslel som si. Poobzeral som sa. Nikoho nebolo. Pri vatre som sedel sám. Všade navôkol ihličnaté stromy. Ale kto je založil a

ako som sa sem dostal? Spýtoval som sa seba. Vtom som začul prichádzajúce kroky. Už som sa nemusel pýtať. Odpoveď prišla sama, na dvoch nohách.

DARREN: „Vidím, že si už hore.“

Vystúpil z tmy a prikročil k ohňu. Na zem zospal polená, ktoré držal v ruke. Potom si sadol oproti mne.

DARREN: „Si v poriadku?“

CANNY: „Áno som, myslím“

Ako som sa sem dostal?“

DARREN: „Našiel som ťa ležať na ceste, keď som bol po drevo. Najprv som sa musel uistiť či vlastne žiješ, lebo si ležal tvárou k zemi. Potom som ťa zodvihol a preniesol sem. Dalo mi to dosť práce, lebo vážiš viac ako som si myslel. Asi máš ťažké kosti alebo čo. No jednoducho som ťa sem dotiahol. Neustále si spal, tak som ťa ani nebudil. Vedel som, že sa raz zobudíš, ...a vidíš! Stalo sa!“

Darren prihodil pár suchých polienok do ohňa a začal pahrebu prerývať, nech nevyhasne.

CANNY: „A kde to vlastne sme?“

DARREN: „Neďaleko môjho bydliska. Asi tisíc stôp od miesta, kde som ťa našiel ležať. Na severovýchod, myslím.“

Pri ukazovaní smeru si musel dopomôcť rukami. Najprv sa uistil, kde je sever, potom východ a nakoniec ukázal správnym smerom. Pochopil som to hneď na prvý raz.

CANNY: „A ... , nikoho v blízkosti si náhodou nevidel?“

DARREN: „Nie, určite nie. Vôbec nikoho som nevidel, prečo?“

CANNY: „Ja len tak.“ povedal som.

Opatrne som si nahmatal miesto na zátylku, kam som ten úder dostal. Mal som tam hrču a to poriadnu. Jemne som sa toho miesta dotkol. Ešte stále to bolí. Ale nedal som na seba nič vedieť. Ešte by ma vysmial. On by si v takej situácii vedel určite lepšie poradiť. Postavil by sa tomu čelom. Nie ako ja, zbesilým útekem.

CANNY: „Ako dlho som spal?“

DARREN: „Nie som si celkom istý. Našiel som ťa tam ležať, keď zapadalo slnko. Teraz je už noc. Od tej doby si spal. Prespal si toho naozaj veľa, to musím priznať... a čo si tam vlastne robil? Stalo sa ti niečo?“

Touto otázkou ma zaskočil. Zrazu som nevedel, čo povedať. Mám sa mu priznať, že ma niekto naháňal a ten ma pravdepodobne zrazil k zemi? Alebo si mám niečo vymyslieť a zaklamať? Ale čo? Vtom ma napadlo:

CANNY: „Stala sa mi jedna nepríjemná vec, o ktorej by som rád pomlčal. Zabudnime na to, dobre?“

DARREN: „Ako chceš!“

Bol som prekvapený ako pekne som sa z toho vymotal. Kloúbok dolu. Darren už o tejto veci viac nevyzvedal. Ďalej sa vrátil v pahrebe a naháňal ešte žeravé uhľiky. Zdalo sa, že ho to baví, pretože nepadal ani jeden z jeho pohľadov. Nastalo hlboké ticho. Praskot ohňa, pukanie konárov a svišťanie vetra, to všetko vo mne vzbudzovalo pokoj. Zmenil som polohu sediacu na polohu ležiacu. Musel som si vystrieť nohy. Strašne ma boleli. Ten beh im veľmi nepomohol. Nechal som ich v kľude, nech si oddýchnu. Snažil som sa s nimi nehýbať aby sa čím skôr zregenerovali. Asi ich ešte budem potrebovať. Všimol som

si, že aj Darren má trochu problémy s nohami. Neustále si ich masíroval, popritom ako sa staral o pahrebu, aby nevyhasla. Cítil som únavu, ale za žiadnych okolností som nechcel zaspať. Nepotrebujem ďalšiu nočnú moru ku šťastiu, pomyslel som si. Tento les je niečím zvláštny, ako som už pred tým vravel. Je taký tajomný. Plný akoby zloby, ktorá z neho nechce odísť a nalepí sa na každého zatúlaného človečička. Vtom ma napadlo, žeby mi mohol o ňom niečo viac povedať. Tak som sa spýtal.

CANNY: „Žiješ tu dlho?“

Pozrel sa na mňa, ako by ho tá otázka vytrhla z myšlienok.

DARREN: „Veď som ti už rozprával ako som sa sem dostal, no nie?“

CANNY: „Áno, zabudol som.“

Nejako mu nebolo do reči. Stále sa len hral s tou pahrebou. Už ma to začínalo nudiť.

CANNY: „Žije to niekde na blízku aj niekto iný?“

DARREN: „Ak si dobre pamätám, žil tu jeden horár aj s rodinou. Chalupu mali postavenú ďalej na sever pri úpätí vrchu. Ale nie som si istý, či tu ešte žijú. Dávno som tým smerom nešiel.“

CANNY: „Takže je to tu viac-menej ľudoprázdno, nie?“

DARREN: „Dá sa to tak povedať. O nikom inom som nepočul. Ak len neveríš na staré historiky. Počul som o jednej stareнке, ktorá žila niekde neďaleko. Ona chovala mŕtve zvieratá v dome. Strašné! Tá historika ma desila celé detstvo.“

Trochu som zosmutnel. Tá správa nebola radostná. Očakával som, že na mojej ceste stretnem mnoho ľudí rôznych charakterov a pováh. Nevidel som ani len svojho prenasledovateľa, i keď mi bol priamo za chrbtom. Nestretol som skoro nikoho, len Darrena. A prišiel som aj o Charlieho. Nezačalo sa to vôbec dobre. Pochybujem, či som sa vôbec mal vydať na túto cestu. Ale som prinútený. Už to nie je ako predtým. Som v úplne inom svete. Tak slabý a zraniteľný. Až teraz som si to začal uvedomovať. Rozhodol som sa, že s tým niečo urobím. A prvým krokom bude modlitba. Už dosť dávno som sa nemodlil, pomyslel som si. Už by bolo na čase. Lepšie ma to s ním spojí a možno prídem na iné myšlienky. Sadol som si do drepu a založil ruky, tak ako som to robieval. Zavrel som oči a sústredil sa. Práve som chcel začať, keď sa ozval Darren.

DARREN: „Čo to, prosím ťa, robíš?“

Pozrel som sa na neho nechápavým pohľadom. Zdá sa, že som vzbudil jeho záujem. Prestal sa vráť v pahrebe.

CANNY: „Ak nevidíš, idem sa pomodliť. Veľa som už vymeškal.“

DARREN: „Čože si vymeškal? Nie si normálny?!“

Tak to ma už trochu dopálilo.

CANNY: „Čo sa nemôžem modliť?“

DARREN: „Nie, nemôžeš! V mojej prítomnosti určite nie!“

Vybuchol na mňa.

CANNY: „A to už prečo? Prečo by si mi mol práve ty rozkazovať? Čo si môj ...“

DARREN: „Pretože to nenávidím!“

Nenechal ma dopovedať a ďalej na mňa štekal ako zúrivý pes.

DARREN: „Prečo sa chceš modliť k niečomu, čo nejestvuje?“

CANNY: „To nie je pravda, jestvuje!“

DARREN: „Máš na to dôkazy? ... ak hej, kľudne ich povedz a ja budem ticho.“

CANNY: „Sú dôkazy. Je ich mnoho!“

Vrela vo mne zlosť. Toto nech nerobí. Jeho nech nechá na pokoji.

DARREN: „Tak mi povedz aspoň jeden, aspoň jeden!“

Nakričal na mňa a posledné slovo zdôraznil mimikou rúk. Začal som premýšľať. Nemá pravdu, určite ju nemá. Boh existuje a sú na to dôkazy. Len si neviem spomenúť ani na jeden z nich.

DARREN: „Poviem ti, ako to celé s tvojím Bohom bolo!“

Pozrel som sa mu do očí. Dobre, pomyslel som si, nechám ťa hovoriť, ale potom ti zase poviem svoje ja. Obaja sme sa upokojili. Vražedné pohľady sme si odložili na neskôr a vymenili ich za dôrazné. Potom spustil rozprávanie.

DARREN: „Všetko to začalo veľmi dávno. Ešte v dobe, keď bolo ľudstvo mladé. Ľudia si počas života nedokázali vysvetliť mnohé veci. Veci ako blesky, dážď, slnko, oblaky a iné. Nevedeli ako fungujú, lebo im nechápali a nerozumeli. Tak sa vybrali za najstarším obyvateľom mesta, za mudrcom. A on vyhlásil. Tam hore v oblakoch žijú tiež ľudia, ale nie obyčajní. Sú väčší a silnejší. A každý jeden z nich rozkazuje a vládne jednému živlu. Vode, bleskom, ohňu, oblakom a ostatným. Tak povedal najstarší mudrc. Obyvatelia mesta uverili jeho klamstvám a ďalej ich rozprávali ďalším a ďalším generáciám. Až sa to roznieslo po celom svete. Ľudia začali uctievať výplod fantázie starého a senilného dedka. Uverili tomu až do takej miery, že boli ochotní vraziť v mene bohov. Skrývali sa za ich slová, ktoré si vymysleli. Uprámili pozornosť rôznym úkazom. Namýšľali si ich odkazy a znamenia. Vo všetkom videli odkaz bohov. Tak ako na zemi vládne krajine kráľ, tak isto si to predstavovali aj tam. Vymysleli si kráľa bohov, Dia. A postupom času ako plynuli veki a stáročia, ostatní bohovia vymizli z hláv ľudí. Prestali existovať. Ostali po nich len príbehy v knihách o antike. Ale ľudia zabudli zabudnúť na toho posledného, na Dia. Kráľa Bohov. Pretvorili ho z antiky. Pridali mu rôzne vlastnosti a fakty na báze výmyslov. Vymysleli si príbehy. No žiaden z faktov sa nezakladal na pravde. Bol to ďalší výplod starého mudra. Zbral do ruky knihu antických bájok a prepísal ju. Bohu pričlenil rôzne činnosti ako stvorenie zeme a zvierat. Prvého muža a ženu, roj a mnoho iných vecí. Vydával sa za Božieho posla, ktorý v snoch počuje jeho hlas. Ľudia ešte stále nechápali mnohým veciam. Ako stvorenie zeme a prvých ľudí. Aby to bolo pre nich jednoduchšie, uverili aj týmto klamstvám. Prečo sa trápiť nad reálnym vznikom života, keď jednoducho stačí povedať: „Boh stvoril život“. Prečo dumáť nad skutočným vznikom prvých ľudí, keď stačí povedať: „Boh ich stvoril“. A človek bol v tej dobe tak naivný a hlúpy, že tomu skutočne veril. Potom prišiel deň, keď sa narodil Ježiš. Zo začiatku to bol obyčajný muž, roľník. Ale keď dostal rozum, začal

trochu premýšľať. Nechcel sa stavať na stranu šľachty, nechcel veriť ich demokracii. Tak medzi svojimi chudobnými priateľmi hlásal vlastné slová. Slová, ktoré boli útechou pre obyčajných a chudobných ľudí. A chudobných ľudí bolo mnoho. Tvorili väčšinu populácie v mestách. Boli radi, že majú medzi sebou niekoho múdreho, kto stojí pri nich aj v tej najťažšej chvíli. Preto si začali namýšľať, že je to Boží syn. Kto iný by ich tak chápal, ak nie on? Kládli si otázku. Odpoveď bola jednoduchá. Ježiš bol možno trochu mág. Dokázal presvedčiť ľudí o zázraku. Zázrak ale nebol. Bol to trik. Mal šikovné ruky. Trochu hrejivých slov, pár pohladení, vždy úsmev a pokojný hlas. Ľudia ho za to milovali. Keď to cirkev zistila, nezniešla pomyslenie, že dav miluje niekoho iného ako kráľa. To je neslýchané previnenie. Dali ho ukrižovať. To svedčí o tom, že bol len jednoduchý človek z mäsa a kostí. Zomrel, ale v myšlienkach ľudí stále žil. Zostal pre nich nesmrteľným. V ich predstavách sa len vrátil nazad do kráľovstva nebeského, do jeho skutočného domova. Začali sa modliť za Boha aj za neho. Prišiel muž, ktorý to všetko spísal do knihy a nazval ich Božie slová. Vznikla Biblia. Snažili sa nájsť spasu, preto sa znova a znova modlili. Brali to ako samozrejmosť, nie ako výplod fantázie. V zlých časoch potrebovali útechu a nachádzali ju u Boha. Slepó verili klamstvám kvôli lepšiemu koncu. Lebo Biblia píše, že raz sa každý človek dostane do raja. Klamstvo o Bohu ovládlo svet. Strašné množstvo ľudí na svete tomu dodnes verí. Vznikli náboženstvá, kostoly a mnohé príbehy, ktoré utvrdzovali ľudí o Bohu a jeho existencii. Ale ani jeden sa nezakladá na pravde. Nie je ani jeden pravý a priamy dôkaz o jeho pobyte. Ľudia v ňom veria, pretože chcú. Nezaujúma ich pravda, pravda totiž bolí. Chcú lepší život. Pokoj a raj na zemi. V mene viery k Bohu usmrcujú ľudí a v mene tej istej viery sa modlitbou zbavujú hriechov. Milióny a milióny ľudí na celom svete každodenne zasväcujú svoje životy Bohu. Zasväcujú život niečomu, čo nie je, a nebolo. Obetujú sa za niečo, čo nejestvuje. Ako sa hovorí, „topiaci sa slamky chytá“. S Bohom je to rovnaké. Človek v zúfalej situácii, keď je na všetko sám, potrebuje pri sebe niekoho mať. Niekoho, kto nad ním drží ochrannú ruku. Nieкто, kto mu pomôže a poradí, aby prežil. A práve túto funkciu spĺňa Boh, pre tých, ktorí v ňom veria. Ale zamysli sa trochu nad tým. Prečo sa modlíš ku klamstvám? Prečo premrháš asi štvrtinu života tým, že sa modlíš k nejestvujúcej bytosti? Len preto, lebo to robia aj druhí ľudia a stalo sa to zvykom? Preto, lebo to robí asi deväťdesiat percent populácie? Ale nenapadlo ťa niekedy, že to bude kvantum ľudí sa môže myliť? A pri tom to všetko začalo takou jednoduchou vecou. Prírodnými živlami! Kto by to bol povedal, že sa z toho stane masové klamstvo, ktoré vládne svetom!!!“

Nevedel som čo povedať. Len som na neho hľadel ako blbec s otvorenými vrátami.

DARREN: „Práve preto nenávidím modlenie a Boha. Je to strata času. Ja som dosť múdry na to aby som ten čas zbytočne nestrácal. Život je krátky!“

Už ma prešla všetka chuť od modlenia. Nie preto, že by som uveril jeho slovám, ale kvôli myšlienkam, ktoré ma trápili. Môže z toho niečo byť pravdou? Darren vstal od ohňa a pobral sa preč. Ešte predtým, ako sa stratil v tme medzi stromami, utrúsil niečo o tom, že ide pozbierať drevo.

Bol som rád, že ho nevidím. Tie jeho sprosté reči o neexistencii Boha. Nahnevalo ma to, naozaj ma to nahnevalo. Ale som vôbec nahnevaný na neho? Nie som náhodou nahnevaný na samého seba? Možno si to jednoducho nechcem pripustiť, že to môže byť pravda. Prečo by som aj mal? Veď to nie je pravda. No bol som na väzkach. Jeho rozprávania neznelo ako klamstvo, skôr ako fakty. Úplne ma zblbol. No jedno je isté, dnes večer sa už modliť nebudem. Vstal som zo zeme. Chcel som sa trochu prejsť. No akonáhle som vstal, rozbolela ma strašne hlava. Šla mi prasknúť. Tak som bol nútený si znova sadnúť. Našiel som si takú polohu, kde bolesť nebola až taká hrozná. Privrel som oči a snažil sa zaspať. Spánok by mi urobil dobre. Predtým som síce nechcel, ale teraz bude mojím vyslobodením. Po krátkej chvíli som naozaj zaspal.

Neviem, kedy to bolo, no zrazu som ju zazrel. Znova. Tancovala ako vždy na lúke. Jej anjelská tvár so žiarivým úsmevom. Tentoraz jej blond vlasy mali bledomodrý nádych. To mesiac svietil pod jej nohy, aby sa nepošmykla. Farbou je hladkal po vlasoch a hebkej tváričke. Vietor vlnil jej sukňou, ktorá siahala až po členky. Spod sukne vykúkali bosé nôžky. Len špičkami stála na tráve, akoby lietala a hladila rozbujnenu trávu. Jej tanec bol veľkolepý. S úžasom som naň hľadel spoza veľkého stromu. Chcel som ísť bližšie, ešte bližšie. Nechcem sa iba pozeráť na tú krásu. Chcem sa jej dotknúť, ale bojím sa. Čo ak sa rozplynie? Čo ak utečie, keď zazrie ľudskú bytosť? Možno na ňu ľudské oko ešte nikdy nespočinulo. Ale nechcel som len mlčky sedieť. Musím niečo urobiť, aj za cenu odhalenia. Odhodlal som sa podísať bližšie. Prikrčil som sa a šiel v ústrety nej. Keď som bol už naozaj blízko a myslel si, že to dokážem, rozfúkal sa vietor. Zadol zo severu a preradil ma, prezradil môj pach. Všetko to zmizlo. Lúka, mesiac aj ona. Rozplynula sa aj s krásnym snom.

Asi som zadriemal, uvedomil som si, keď som pootvoril oči. Znova som sedel tam, kde predtým. Pri vatre. Darren kľučal pri pahrebe, chrptom ku mne a niečo robil. Nevidel som na to. No vzduchom sa šírila dobrá vôňa, ktorá lahodila môjmu nosu. Niečo sa varí, povedal som si v duchu. Pohmýril som sa, nech ma Darren začuje.

DARREN: „Počujem ňa.“ Zaznelo mu z úst.

CANNY: „Čo to varíš?“ vyletelo zo mňa.

DARREN: „Moju špecialitku. Ale budeš si musieť ešte počkať, lebo to mäso ešte nie je celkom dovarené.“

CANNY: „To nič, počkám. Nie som až tak strašne hladný.“

Dopovedal som to a vzápätí mi zaškvrkalo v žalúdku.

CANNY: „...alebo hej?“

DARREN: „Použil som niečo z tvojho plecniaku, ak sa nehneváš.“

Pohľad mi padol naň, ako ležal roztvorený na zemi. Bol vyprázdnený, ako som o chvíľu

zistil. Bylinky, mastička, jedlo a kresadlo. Všetko bolo preč. Ešte som si rýchlo nahmatal predmet vo vrecku, či mi nechýba aj on. Vydýchol som si, mám ho.

CANNY: „Ostatné predmety, ktoré som mal v plecniaku kam zmizli?“

DARREN: „Neviem. Zobral som len to mäso a kresadlo. O žiadnych iných predmetoch neviem... čo také dôležité si v ňom ešte mal?“

Spýtal sa nedôverčivo.

CANNY: „Nič!“ odvetil som.

Rozmýšľal som, či mu môžem veriť. Či náhodou neklame. Ale ak ich nevzal on, tak potom ostáva len jedna osoba. Keď Darren ustúpil od vetry, konečne som zazrel to dielo, ktoré stvárnil. Malý kovový kotlík, v ktorom sa to len tak varilo a bublalo.

CANNY: „Vonia to perfektne.“ Zahlásil som

DARREN: „Ja viem!“ povedal a párkrát premiešal masu v kotli.

DARREN: „Ešte chvíľu sa to musí variť.“

Pritiahol si veľký kameň bližšie k ohňu a posadil sa naň. To aby videl na kotlík. Hnev vo mne upadal. Jediné, čo ma trápilo bol hlad, ale onedlho ho zaženiem. Má právo na svoj názor a musím to rešpektovať, aj keď sa mi to nepáči. Chvíľu bolo ticho no potom ho Darren prerušil otázkou.

DARREN: „Kedy si ho naposledy vlastne videl..... myslím tvojho otčima?“

CANNY: „Naposledy? Ak dobre viem, tak v ten deň keď sa to stalo. Ale nerád na to spomínam.“

DARREN: „A ako sa to vlastne stalo?“

CANNY: „Musíme o tom hovoriť?“ odvetil som mrzuto.

DARREN: „Prepáč, len som sa opýtal. Už dlhší čas som sa ňa na to chcel spýtať. Ale viem, že je to pre teba ťažké. Takže mi nemusíš odpovedať, ak nechceš.“

CANNY: „Nie, to je v poriadku. Skôr či neskôr by som ti to musel aj tak povedať.“

DARREN: „To je pravda.“

Ešte raz zamiešal masu v kotlíku a so záujmom sa posadil.

CANNY: „Bolo to už strašne dávno ale ten deň si pamätám, akoby bol včera. Ráno som vstal ako vždy, už po otcovom odchode do roboty. Pracoval ako drevorubač. Vonku bolo príjemné letné počasie. Deň sa začal ako každý iný. Trochu som ráno poupratoval okolo domu. Vyumýval som Charliemu búdu, nakŕmil som sliepky a aj jeho. Potom som sa naraňajkoval aj ja. Zostalo niečo z predošlej večere, tak som to zjedol. Myslím, že to bolo kurča, ak dobre viem. Porobil som okolo domu a potom šiel po drevo do lesa. Charlie šiel so mnou ako vždy. Šli sme na naše staré miesto. Nebol som tam dlho a onedlho som sa vrátil. Potom som navaril obed. Spomínam si na slová otca z predošlej noci.“

„Synak, prichádzajú pre nás nové časy. V blízkej budúcnosti sa nám zadarí a budeme žiť lepšie, uvidíš.“

„Nič presnejšie mi nepovedal. Ale jeho slová ma potešili a celý deň som mal dobrú náladu. Nič ma netrápilo. Deň ubehol rýchlo a začalo sa zvečerovať. Pred západom slnka som si sadol pred dom a spolu s Charliem vyčkával jeho príchod. Chodieval domov spolu zo západom. Sledoval som cestičku z lesa, na ktorej sa mal objaviť. Slnko pomaly

zapadalo a on neprichádzal. Asi sa niekde zdržal, pomyslel som si. No keď slnko už úplne zapadlo, začal som byť trochu nervóznym. V iných dňoch o takomto čase už býval doma. Spolu sme sedávali a večerali. Zvykol mi rozprávať zážitky z dňa. Koľko stromov vyťal, kto sa zranil. Vždy ma zaujímali tie historky. Nikdy som ho neprerušoval, len ho nechal hovoriť. No v tento deň nič. Stále neprichádzal. Už sa zvečeralo, na oblohu vystúpil mesiac s hviezdami. Začalo byť trochu chladnejšie, tak som si bol vziať vestu a znova sa posadil pred dom. Začal som mať už naozaj strach. Čo ak sa zranil a museli ho zobrať ošetriť? Pomyslel som si. Napadali ma rôzne závery ale ani jeden sa nespájal so smrťou. Také niečo ma ani v tých najhorších predstavách nenapadlo. Keď sa mi nechcelo sedieť, prechádzal som sa pred domom. Nervózne som prešľapoval a vyčkával. To čakanie ma zabíjalo. Nech už príde, nech už príde, stále som si opakoval. Keď som bol z toho čakania už úplne zúfalý, začul som hlasy. Prichádzali z lesa. V nádeji, že je to otec, som sa tam rozbehol. Zastal som až, keď z lesa vystúpili štyria chlapi. Prekvapení, že ma vidia, onemeli. „Kde je otecko?“ Spýtal som sa. No až vtedy som si všimol nosidlá, ktoré niesli. Ich tváre zosmutneli a nedokázali prehovoriť. „Otecko!“ vyletelo zo mňa. Celý som sa roztriasol, kolená sa mi podlamovali a do očí sa mi natlačili slzy, ktoré mi zaliali tvár. Pribehol som k nosidlám a rozplakal sa. Ležal tam ako troska. Bez života. Prikrýty len kusom látky. Chytil som ho za studenú ruku a modlil sa, aby otvoril oči, alebo aspoň pohol rukou. Boh moje modlitby nevyšlyšal. Nezachránil ho. Zobral si ho k sebe do svojho chrámu. Neskôr mi povedali, že zomrel nešťastnou náhodou pri výkone práce. Keď spadol strom, zavalil troch mužov spolu s ním. No môj otec z posledných síl oboch zachránil, ale seba už nedokázal. Zomrel ako hrdina a taký zostal aj v mojom srdci. O tri dni na to bol pohreb. Najsmutnejší deň v mojom živote. Do tej doby ma prichýlili nejakí cudzí ľudia. Vraj otcovi známi. Mali dom priamo v dedine. Nenávidel som to tam a každého, kto sa na mňa pozrel. Tri dni som preplakal. Pohreb bol smutný. Bola to pre mňa tvrdá rana, vidieť ho v tej tmavej rakve. Všetci strašne plakali, spolu so mnou. No nebolo nás tam mnoho. Zopár otcových kamarátov, nejakí príbuzní a ja. Ja ako stredobod pozornosti všetkých. Hľadeli na mňa a so slzami v očiach si šuškali: „Čo len s tým chlapcom bude? Kam pôjde a kde bude žiť? U nás nemôže zostať, nás je plný dom.“

Iní zase vraveli: „My sami nemáme čo do úst vložiť a nie ešte ďalšiu sirotu živiť.“

Takto sa medzi sebou dohovárali, kam pôjdem. Prehadzovali si ma zo strany na stranu. Nikto ma nechcel. Každému som bol na obtiaž. Už ani nikoho nezaujímal, že do zeme zakopávajú môjho otca, ktorého som ľúbil. Bolo im to jedno. Trápilo ich len moje budúce pôsobenie. Tak som im to uľahčil. Po obraze som sa pobral nazad domov. Tam, kde som doteraz žil. Nikdy som ich už potom nevidel. Nechýbajú mi a nepotrebujem ich. Od tej doby žijem sám.“

DARREN: „Smutná historka, naozaj,“ povedal Darren. Na chvíľu sa odmlčal a potom zahlásil.

DARREN: „Ešte skočím po poslednú vec, na ktorú som skoro zabudol a môžeme jesť.“

Jedlo zatiaľ bublalo a rozosievalo skvelú vôňu. Už som bol naozaj hladný. Tak trochu som zosmutnel z rozprávania môjho príbehu. Nerád si tie dni pripomínam. Nečakal som dlho a o chvíľu sa Darren vrátil. Vyzeral trochu vyplašene, akoby z môjho rozprávania. Tak som sa spýtal.

CANNY: „Vyzeráš vyplašene, stalo sa ti niečo?“

Chvíľu mlčky stál a hľadel do neznáma. Potom sa akoby prebral zo snenia a začal ma vnímať.

DARREN: „Čože? Jaj, ale nič, nič sa nedeje. To, to tvoje rozprávanie.“

Potom z vrečka vytiahol malú fľaštičku a nalial jej obsah do jedla. Bolo to dosť husté a tieklo to pomaly. Malo to žltkastú farbu a pripomenulo mi to miazgu zo stromov.

DARREN: „Tak toto tam ešte chýbalo. Teraz je to už kompletne.“

Zahlásil a poriadne to premiešal. Nedalo mi to a spýtal som sa.

CANNY: „Čo bolo v tej fľaštičke?“

DARREN: „Niečo ako korenie, aby to dostalo tú skutočnú chuť. Chceš ochutnať?“

Spýtal sa a nabral trochu na drevenú varešku. Podišiel som bližšie a ochutnal ešte horúcu masu. Trochu to korenie páľilo ale i napriek tomu mi to chutilo. Bolo to niečo ako guláš z diviny.

CANNY: „Trochu to páli.“

DARREN: „Naozaj? Asi som tam toho korenia pridal moc. Ale ináč je to dobré, nie?“

CANNY: „Jasné, ideme jesť?“

DARREN: „Môžeme.“

Vytiahol zo svojho plecniaka dve drevené misky a nabral poriadne porcie. Až teraz som si všimol očividnú podobu medzi jeho plecniakom a mojím. Boli navlas rovnaké. Prekvapilo ma to.

CANNY: „Pozri sa na naše plecniaky, sú rovnaké.“

DARREN: „Tých plecniakov je strašne veľa. Mnoho ich vyrobili, vieš.“

Vôbec ho to neprekvapilo ako mňa. Sadol si naspäť ako aj ja a čakali sme kým to vychladne. Nevydržal som dlho čakať a tak som sa po chvíli pustil do jedenia, aj za horúca. Už som bol naozaj hladný. Darren ma len sledoval, ako sa kŕmim. Bola to zmes zemiakov a kúskov mäsa. Mäso chutilo zo všetkého najlepšie. Hltal som ako blázon. Keď som po chvíli zjedol svoju porciu, nabral som si ešte jednu. Tú som už jedol pomalšie. Darren na mňa len mlčky hľadel. Úplne bez slova, zaborený len do vlastných myšlienok a nevnímajúc okolie. Svojej porcie sa ani nedotkol. Zvieral misku v dlaniach a neustále ochladzoval studeným dychom. Ešte stále sa mu z nej parilo.

Keď som zjedol aj túto porciu, bol som plný. Žalúdok trochu bolel, ale to onedlho prejde. Prejedený som si ľahol, privrel oči a so zavretými odtýčoval. Možno som aj na pár minút zadriemal. No viem, že o chvíľu som sa prebudil. Svet naokolo sa mi točil. Obloha sa točila, stromy okolo mňa a pahreba taktiež. Všetko sa mi točilo a

rozmazávalo. Stromy menili tvar. Najprv boli úzke a hnedé na to zas široké. Sprvoti zelené a potom červené. Všetko sa to dialo pred mojimi očami, akoby som bol v začarovanej rozprávke. Darren ležal na zemi a pokojne spal. Ani si ma nevšimol. Postavil som sa a chcel spraviť krok vpred, no niečo ma strhlo na stranu. Nedokázal som rovno ani len kráčať. Nevedel som, čo to so mnou je. Nikdy som nič podobné necítil, takže som ani nevedel, čo mám spraviť aby to skončilo. Jas z vatry mi strašne páľil oči. Nechtiac som sa od nej vzdaloval preč, smerom do lesa. Najprv len na okraj, potom kúsok dovnútra.

Až som si uvedomil, že ležím. A naozaj. Bežal som cez les, v hľbokej tme. Nevedel som pred čím utekám, ale utekal som. Všade naokolo som videl tiene. Hrôzostrašne tmavé tiene. Neustále si niečo šeptali a smiali sa. Ich smiech som počul zreteľne. Bol hlasitý, spojený zo šepotom. Smiali sa na mne. Smiali sa, ako ležím. Zazerali na mňa svojimi žiarivými očkami a neustále sa kolísali. Zo strany na stranu, akoby ich hojdal vietor. Ale vietor vôbec nefúkal. Potom na mňa začali ukazovať prstom, každá jeden z nich. Ukazovali a smiali sa. Smiali sa lebo si mysleli, že aj tak neutečiem. Tak som sa začal báť a utekal som ešte rýchlejšie. No tentoraz pred strachom. Mal som strach, že ma chytia a urobia so mnou niečo naozaj zlé. Niečo, pri čom by som určite trpel. No uvedomil som si, že sa pred nimi nedá utiecť. Boli všade, naozaj všade. Za každým stromom a kríkom. A popritom sa ešte neustále všetko točilo a menilo. Keď som si uvedomil, že beh nemá význam, zastal som. Jednoducho som zastal. Zadýchaný som sa zrútil na zem a lapal po dychu a vode.

Čakal som tam na nich, na tiene. Ale v tom tiene zmizli. Akonáhle som zavrel oči, zmizli spolu s tmou. Zrazu bolo svetlo ako za dňa. Svetlo a teplo. Svetlo, teplo a pokoj. Bolo mi dobre. Videl som to na ich kôre. Ich kôra sa usmievala. Ale neusmievala sa na mňa, ale na zvieratá pred mnou. Bolo tam každé lesné zvieratko. Všetci sa usmievali a tancovali. Držali sa navzájom za ruky a tancovali. Akoby to bol ich posledný tanec v tomto roku. Ako na poslednom jarmoku, keď ľudia tancujú lebo vedia, že dlho nebudú. Potom zvieratká a to hlavne veвериčky sa začali páriť. Začali to robiť pred všetkými ostatnými zvieratkami. A oni sa len usmievali. Ale ja som nechcel len stáť a usmievať sa, aj ja to chcem robiť. Tak som skočil medzi veveričky a začal to robiť spolu s nimi. No po krátkej chvíli, keď sme skončili, nastala zase tma. Znova som ležal na zemi v tej istej tme ako predtým. Otvoril som oči a zase ich zazrel.

Znova tam boli, tie tiene. A teraz sa smiali ešte viac. Smiali sa a šuškali si niečo o veveričkách. Nechcel som načúvať, tak som sa len zase rozbehol. Báľ som sa smiechu, tak som si zakrýval uši. Ale veľmi to nepomáhalo, lebo ten smiech znel ako z mojej hlavy. Bežal som veľmi dlho a ďaleko, keď som dorazil k vode. Bola to obrovská mláka po dažďovej kvapke. Taká veľká ako jazero. Musím ju vysušiť, povedal som si. To je môj úkol, môj prvý úkol. Najprv som to skúšal ovievaním, ale to nepomáhalo. Potom mi rybičky, s ktorými som sa spriatelil,

poradili aby som ju vylial. Ale ako ju vylejem? Spýtal som sa už zúfalým hlasom. Skús do nej skočiť, ozývalo sa z ich úst. Tak som vyliezol na najvyššiu borovicu, ktorá stála pri vode. Šiel som až na jej vrchol a z tej výšky skočil dolu do mláky. Nebáľ som sa, veď je to len voda. Ponoril som sa pod vodu a plával ďalej. Môj ďalší úkol bol preplávať na druhú stranu. To je ľahké, povedal som si. A o chvíľu som už stál na druhom brehu. Vtedy som dostal posledný úkol. Musím nájsť niečo, čo nenašiel ešte nikto pred mnou. Musím nájsť najzvláštnejší krík v celom lese. Tak som sa ho vybral hľadať. Hľadal som všade. Pod kameňmi, na stromoch, ďaleko aj blízko. Bežal som aj kráčaľ. Rozprával, aj bol ticho. Vedel som, že ho musím nájsť skoro, lebo sa vrátia. Lebo ma tie tiene dolapia. Tak som hľadal ešte pozornejšie. A keď som bol udýchaný, zastal som a sadol som si. Od únavy som prižmúril oči a vtom som ho zazrel. Presne pred mnou. Stál tam a okolo neho vôbec nič. Stál a žiaril. Vedel som, že je to on, lebo ostatné nežiaria tak silno ako on. Tak som oči znova otvoril a chcel sa za ním rozbehnúť. No on zrazu zmizol. Pred mnou boli zase len stromy, tie škaredé tmavé stromy a jeho niet. Zaskočilo ma to a chcel som nad tým chvíľu porozmýšľať, keď v tom ma napadlo. Svitlo mi. Znova som oči prižmúril a bol tam. Zase na tom istom mieste. Potešilo ma to ako rýchlo som vylúštil túto strastiplnú hádanku. Tak som prižmúrenými očami vykročil vpred, rovno za ním. Bol to len kúsok a už som aj pri ňom stál. Bol taký nádherný. Červené oblaky pri západe slnka sú len z polovice také krásne ako je on. A tie milujem. Žiaril na bielo ako nebesá. Možno je to nebeský krík, napadlo ma. Možno predstavuje bránu medzi našim a nebeským svetom. Keď sa ho dotknem, môžem vstúpiť do nebeského sveta.

CANNY: „...jéééééj!“

Rozžiarili sa mi oči. Potešilo ma to. To by bolo perfektné. Znova by som videl svoju mamičku a otecka. Znova by som videl aj Charlieho. Ale veď Charlie nie je mŕtvy, povedal som si s úsmevom. Tak iba mamičku a otecka. Znova by sme boli jedna rodina, šťastná rodina. A šiel som sa ho dotknúť, ale v tom prehovorilo moje svedomie...

SVEDOMIE: „Naozaj to chceš?“

Prehovorilo rovnakým hlasom ako má Darren, len znelo trochu nejasne.

CANNY: „Áno, veď uvidím svojich rodičov.“

SVEDOMIE: „Ale už nikdy sa sem nebudeš môcť vrátiť. Tento svet bude pre teba zamknutý a ty nedostaneš kľúč.“

CANNY: „A čo ak tu nechcem zostať? Čo ak sa tu necítim dobre? Čo ak túžim byť so svojimi rodičmi?“

SVEDOMIE: „Ako chceš. Rozhodnutie je len na tebe. Ale musím ti povedať, že ak do nebies vstúpiš, nikdy sa nedozvieš odpovede na otázku.“

CANNY: „Na aké otázky?“

SVEDOMIE: „Na tie, ktoré si vždy kladieš a nikto ti na ne nevie odpovedať.“

Zrazu som si tým odchodom nebol taký istý. Nevedel som, čo mám robiť. Odišť alebo zostať, vravel som si. Ale premohla ma zvedavosť.

CANNY: „Tie odpovede musím vedieť!“

Vykríkol som, aby to všetky stromy a tiene v okolí počuli. Rozhodol som sa, že zostanem a vyslovil som to nahlas.

CANNY: „Zostávam tu!“

Okamžite krič zmizol a spolu s ním aj žiara. Svedomie odišlo taktiež a zostal som sám. Rozhodol som sa správne? Napadlo ma. Ešte predtým, ako som stihol pouvažovať o odpovedi, sa stalo niečo zvláštne. Z tmy medzi stromami ku mne prikróčil trpaslík. Siahal mi len po pás. Na hlave mal dlhú červenú čiapku, ktorej koniec siahal až na zem. Na tele mal tričko a na nohách úzke tmavé nohavice. Zaujali ma aj jeho topánky či čižmy. Mal ich tiež červené s dlhými špičkami vykrútenými nahor. Vyzeral veľmi smiešne. Ale nemal bradu, čo ma zarazilo. Veď každý trpaslík nosí bradu. Tento bol asi ešte veľmi mladý trpaslík. Usmieval sa na mňa a ja na neho. Potom mi podal ruku. V druhej držal lampášik, ktorým si svietil na tmavú cestu.

TRPASLÍK: „Poď, zoberiem ťa k nám domov.“

Povedal a pevne ma uchopil. Šiel som s ním, lebo som aj tak nemal kam inam ísť. Bral ma križom cez kriky a stromy. Nevedel som, kde sa nachádzame, ale neprekážalo mi to. Šiel som rád. Aspoň som už nebol sám. Na cestu si svietil lampášom, aby sa nestratil. Neustále ma držal za ruku a nechcel pustiť. Občas povedal niečo také ako:

TRPASLÍK: „Všetko bude v poriadku, uvidíš. Len to vydrž!“

A ja som sa len usmial. Neviem prečo, ale smial som sa. Možno mi jeho oblečenie pripadalo smiešne, možno jeho chôdza. Alebo tá srandovná dlhá čiapka. Všetko mi bolo smiešne. Celú cestu prerehotal. Vychádzal zo mňa len smiech. Keď sme prekročili spadnutý peň, smial som sa. Keď sme sa zohli popod nízke konáre, smial som sa. Keď sme spomalili alebo zrýchlili v kroku, zase som sa len smial. A potom po dlhej ceste, vôbec neviem koľko a kade sme šli, sme dorazili. A vtedy ma už smiech začal prechádzať. Už mi nepripadalo všetko smiešne, tak ako predtým. Cítil som len únavu a spánok, ktorý ma premáhal. Zastali sme presne pod domom. Ten dom stál v korunách stromov, ktoré ho držali, aby nespadol. Pripomínal mi obrovské vtáčie hniezdo s vystlanou perou postieľkou. Asi to bol trpasličí brloh s množstvom postieľok pre každého trpaslíka zvlášť. Zobral ma až nahor po stračej nôžke a potom dnu k posteli. Keď ma prikrýval, už som spal. Zaspal som ako bábätko. Nebránil som sa tomu, len som si ľahol, zavrel oči a zaspal.

4. kapitola

Prebudil som sa na strašnú bolesť v nohách, strašne ma páliili. Tak som sa prebral, aby som si ich premasíroval. Bolesť pomaly prechádzala, no neustúpila úplne. Vtedy som si uvedomil, že ležím v niečej posteli, v nejakom drevenom príbytku. Poobzeral som sa okolo seba. V miestnosti okrem postele, na ktorej som ležal, dvoch skríň, krbu a nejakého obrazu na stene, nebolo nič. Skoro prázdna miestnosť. Kde to som? Spýtoval som sa seba. Pri posteli stála

stolička a cez ňu prehodené moje šaty. Obliekol som si ich. Voňali, prvýkrát, čo ich mám na sebe, vonajú. Pripomínalo mi to jazmín. Bola to nádherná vôňa. Začal som rozmýšľať čo sa tak asi mohlo stať. Pamätám si len útržky z minulej noci. Ako sme sedeli pri ohni z Darrenom a ...

Moje myšlienky preťali hlasy, zreteľné dva hlasy. Z tejto izby viedli totiž von dve cesty, cez dve dvere. Prvé dvere po mojej lavici a druhé oproti mne. Hlasy prichádzali z dverí naproti. Podišiel som k nim bližšie a vtedy si všimol toho visiaceho obrazu. Nebol to obraz, ale stará čiernobiela fotka. Boli na nej zobrazení dvaja dospelí ľudia, muž a žena v objatí. Znova som sa započúval do hlasov. Jeden patril určite staršiemu mužovi. Bol to hrubý a silný hlas. Druhý bol jemnejší a slabý, možno dieťa. Hlasy neboli až tak zreteľné, aby som dokázal rozoznať ich slová. Keď vtom som začul prichádzajúce kroky a následné klopanie na dvere. Rýchlo som skočil späť do postele a prikrýl sa.

????: „Môžem vojsť?“

Spýtal sa hlas a otvoril dvere. Do miestnosti vstúpil pán so šedivou bradou v zelenom šate.

????: „Dobré ráno, ako si sa vyspal?“

CANNY: „Ďakujem, dobre.“

????: „Prepáč mi za tu drzosť, ani som sa nepredstavil. Volám sa Worest a som horár. Môj vnuk ma jednoducho volá strýko Worest. A ako sa voláš ty?“

CANNY: „Canny, Canny Andrew Stewart.“

Znova ma napadla tá strašná nočná mora. Vtom do miestnosti vstúpil malý chlapec. Bol celý rozstrapatený a špinavý. Kučeravé čierne vlasy mu tak trochu zakrývali jeho veľké modré oči. Tie na mňa hľadeli bez žmurknutia.

WOREST: „Toto je môj vnuk Liam. Liam, no tak pozdrav hostá.“

LIAM: „A – hoj.“

Vtom ma zarazilo. Ten hlas mi je povedomý. Niekde som ho už určite počul. A aj jeho nízka postava mi niekoho pripomínala, ale koho? Nasledovalo podanie rúk na znak privítania.

WOREST: „Keď ta sem Liam v noci priniesol, bol si v hroznom stave. Celý si bol mokrý a neustále si niečo bľabotal o kríku.“

CANNY: „On ma sem doniesol?“

Ukázal som na Liama.

WOREST: „Áno, prečo?“

CANNY: „Práve som si spomenul na niečo z minulej noci.“

WOREST: „Hovor ďalej, počúvame.“

Obaja mlčky stáli a čakali kedy prehovorím.

CANNY: „Spomenul som si, že som stál niekde sám. Bola tma a okolo mňa iba holé stromy. Neviem ako som sa tam dostal, to si nepamätám. Ale spomínam si na svetielko, ktoré som zazrel v tme medzi stromami. To svetlo sa približovalo a zväčšovalo, keď vtom spolu s tým svetlom vystúpil z tmy ...“

Odmĺčal som sa, lebo mi pripadalo bláznivé vysloviť to slovo. V ducho som sa na seba smial, ako sa mi mohlo niečo také prihodiť.

WOREST: „Čo si videl? Už nás toľko nenapínaj.“

CANNY: „Z tmy pristúpil ku mne trpaslík.“

WOREST: „Ha, ha, ha, heh!“

Horár Worest spustil strašný smiech. Taký strašný, že sa mu začalo natriasať brucho. Kmitalo sa a nadskakovalo ako taká želatína. Keď ho smiech prešiel, opýtal sa.

WOREST: „Takže ty si videl trpaslíka? To je najsmiešnejšia historka, akú som kedy počul. Vidíš vnúčik, preto sa tak strašne smial po celej ceste.“

Dopovedal a pohladkal ho po vlasoch. Udivene som sa spýtal.

CANNY: „Kto že sa smial? Ja?“

WOREST: „Áno presne tak. Celú cestu. čo ťa sem viedol, si sa smial ako zmyslov zbavený, bez prestávky. Ha, ha!“

Matne som si na ten počín začal spomínať, no nešlo to tak rýchlo.

WOREST: „Zdá sa, môj mladý kamarát, že si mal bludy, ale o tom až neskôr. Určite si už hladný. Takže poďme sa najesť a potom sa o tom porozprávame, dobre?“

Tak sme všetci traja vyšli z miestnosti. Ďalšia miestnosť bola jedáleň, ako som zistil. Pekne osvetlená a čistá. V predošlej nebolo jediného okna, no tu ich bolo hneď zopár. Celá severná stena pozostávala z okien, jedno vedľa druhého. Cez ne bolo krásne vidieť končiare kopcov, stáli hneď blízko. Ich vrcholce sa vôbec nezdali byť tak vysoko, ako som to videl spred môjho domu. Výhľad bol úžasný. Celá horára stála v korunách stromov. Bola také niečo ako rozľadňa. Slúži aj ako pozorovateľňa na divú zver. Jej hlavnými nosnými piliermi sú štyri borovice, rastúce tesne pri sebe v tvare štvorca. To oni držia celú stavbu pokope, ako som sa neskôr dozvedel z rozprávania horára Woresta. Pri prestieraní na stôl neustále rozprával. Oboznamoval ma so situáciou. Takže som sa rýchlo a hneď všetko dozvedel. Stôl, na ktorý sme prestierali, pomáhal som totiž, stál hneď pod oknami. Bol omnoho dlhší ako ten môj, takže sa pri ňom kľudne posadí viacej ľudí. Bez toho, aby sa tlačili či sácali. Prestierali sme pre troch, z čoho som hneď usúdil, že žiadna pani Horárka tu nie je. Možno bola pred nejakým časom, ako tá z fotky ale bolo by drzé sa na to pýtať. Takže som si to nechal pre seba.

Po celej horárni boli povešané rôzne lovecké trofeje. Jelenie hlavy a kožuchy, diviacie kly a medvedie hlavy s kožuchmi. Všetko vypchaté a vyčistené. Horár Worest si najviac cení hlavu grizlyho. Zastrelil ho ešte keď bol mladý ako ja, čo podľa neho bolo už pred storočím. Z toho usudzujem, že musí byť poriadne starý, lebo na storočného dedka vôbec nevyzerá a určite sa svižnejšie pohybuje. No možno je to tou horárčinou, že človek musí zostať čulý po celý život aby bol neustále v strehu.

„V lese sa môže prihodiť hocičo, naozaj hocičo!“ tak vravel on sám. K tomu grizlymu mi viac toho povedať nechcel, tak som sa zbytočne nevyptoval. Po stenách okrem trofejí viseli aj rôzne zbrane. No Liam mi vysvetlil, že sú všetky falošné, sú len na obranu. Skutočné lovecké zbrane má horár Worest schované v skrini. No je stále zamknutá a jediný kľúč od nej má on. Takže bez neho sa k nim dostať nedá.

„Sú to nebezpečné veci a tie nepatria do rúk deťom!“

Vysvetľoval, keď sme sa ho na to opýtali.

Celá horáreň sa skladá zo štyroch miestností. Z hosťovskej, kde som spal ja, z kuchyne, z obývačky a zo spálne. Obývačka je prepojená s kuchyňou a so spálňou. To je jediná miestnosť, ktorú mi ešte neukázali. No vraj okrem posteli a starého šatníka tam nič zaujímavé nie je. Z každej z izieb vedú ešte jedny dvere von. Von na terasu, ktorá sa tiahne okolo celej horárne a vlastne ich spája. Okolo terasy je vysoké zábradlie a nad ním drevená strieška. V lete je to výhodné, no v zime je tu naozaj chladno. Je to len drevo, obhajuje sa Worest. Keď sme prestreli posadali sme si všetci k stolu. Každý si nabral z dobrej slepačej polievky a pustil sa do jedla. Rozvoniavalo to naozaj pekne. Po polievke nasledoval druhý chod, sviečková zo zajaca.

„Kráľovské jedlo.“

Tak tomu hovorieval horár Worest. Keď sme dojedali aj posledné zvyšky zajaca, dali sme si všetci za malý pohárik páleného. Nám dvom ponalieval len na jazyk ale sebe plný pohár. Vraj je to dobré na trávenie, povedal a nalial si druhý, keď prvý dopil. My sme už mali dosť. Mňa ešte stále páliło z toho prvého. Potom si horár Worest zapálil fajku. Vytiahol ju z vrečka na zelenej košeli, ktorú mal neustále na sebe. Bola vyrezaná z diviacieho kla a natretá lesklou hmotou. Naplnil ju tabakom a už aj bafkal. Spomenul som si na otca a jeho nedeľný zvyk. On mal čiernu fajku z dreva natretú lesklou trblietkou a zlatým pásikom pri hlavičke. Presne takto isto fajčieval aj on. Bože, ako mi len chýbala tá vôňa fajky, pomyslel som si. S úžasom som hľadel na kruhy, ktoré spriadal z dymu. Vyšli z jeho úst a preleteli izbou. Až kým sa nepotrhali a nerozplynuli. Potom, keď sme len sedeli a odfukovali pre stole, spustil. Začal rozprávať historky zo svojho detstva. No najprv začal vetou:

WOREST: „Na tomto mieste som prežil celý život!“

A začalo sa dlhé rozprávanie o zážitkoch. Ako zastrelil toho grizlyho, v tom čase ešte s jeho otcom. Ako prvý krát ulovil veľkú rybu, ako sa naháňal s malými diviakmi a mnoho ďalších. Liam len neustále prevracal očami. Asi tie príbehy nepočuje prvýkrát, pomyslel som si. Po chvíli sa ku mne nahol z miesta, kde sedel a vraví:

LIAM: „Tie historky sú naozaj dobré, ale keď ich počuješ už siedmy raz, ide ti z toho hlava prasknúť.“

Zdalo sa mi to smiešne. Stále počúvať to isté dokola. Bol som rád, že ich počujem len po prvýkrát. Po dlhom a únavnom počúvaní, z ktorého mi už klipkali oči, zrazu nastalo ticho. Horár Worest dofajčil už aj druhú fajku a práve ju čistil, keď sa spýtal:

WOREST: „Odkiaľ vlastne prichádzaš, Canny?“

CANNY: „Môj dom stojí na lúke, na rozhraní dvoch lesov a divokou riekou.“

WOREST: „A čo vlastne hľadáš tak ďaleko od domova? Máš niekam namierené?“

CANNY: „Vybral som sa hľadať si lepšie miesto na bývanie. Chcem si nájsť miestečko, kde budem šťastný.“

WOREST: „A tam kde si žil doteraz, prečo nie si šťastný?“

CANNY: „To je dosť zložitá. S tým domom a miestom ma spája mnoho spomienok, dobrých aj zlých a tie mi nedovolia lepšie sa

zahľadiť do budúcnosti. Keď som v tom dome, neustále premýšľam o minulosti. O mnohých veciach, ktoré sa stali a nemuseli.“

WOREST: „A – ha, asi tomu chápem. Nejakú podobne je to aj so mnou. V tomto dome som prežil celý život. Každý deň z môjho detstva sa spája práve s týmito miestom. Tu som sa narodil a tu aj zomriem. Striedali sa šťastné dni s tými nešťastnými. Jeden z nich bol aj keď mi zomrela žena, Liamova teta. No potom prišli tie lepšie, keď sa Liam narodil a začal ku mne chodiť a navštevovať ma. Teraz tu trávi skoro všetky dni. Ale na rozdiel od teba, sa nesnažím utekať pred tým, čoho sa bojím alebo vzdychám. To jednoducho patrí k životu!“

Ustarostenými očami sa na mňa zahľadel, až mi z toho nabehla husia koža. Vedel by som si ho predstaviť v úlohe môjho dedka. Jeho prívětivá tvár by ma dokázala uklasť. Liam len mlčky počúval náš rozhovor a premýšľal o každom slove, čo padlo do vzdychu. Očami preskakoval z horára Woresta na mňa a späť.

WOREST: „Čo tvoji rodičia, nechýbaš im, nehľadajú ťa? Vedia vôbec o tvojom zmiznutí?“

CANNY: „Nie, lebo už zomreli.“

Dodal som s povzdychom a zahľadel sa do zeme.

WOREST: „To mi je ľúto. Prepáč, nevedel som.“

Na chvíľu nastalo hrobové ticho ako posledná spomienka na oboch rodičov. Zrazu sa nechcelo nikomu rozprávať. Horár Worest si uvedomil svojej chyby, tak začal znovu ale opatrnejšie.

WOREST: „Ty tam vlastne žiješ sám, v prázdnom dome. Určite to musíš mať ťažké ...“

Nadýchol sa a spolu s výdychom dokončil myšlienku.

WOREST: „... teraz už chápem tvoj odchod.“

Na chvíľu znova nastalo ticho, akoby triedil myšlienky do slov a tie do viet.

WOREST: „Išiel si sám alebo bol niekto s tebou?“

CANNY: „Zo začiatku som šiel naozaj sám. Len ja a ešte môj pes Charlie. Ale potom keď som prechádzal po moste cez divú riekou, som o neho prišiel. Spadol do zúriacej vody a asi sa utopil, lebo od vtedy som ho nevidel. Bola to moja chyba, nemal som tadiaľ vôbec chodiť.“

Zosmutnel som a nechcelo sa mi pokračovať. Neustále som ho mal pred sebou, ako padá do vody a stráca sa pod hladinou. Vtedy sa mi vynorila slza a spadla mi rovno do dlane. Pevne som ju zovrel aby som pocítil jej trpkosť, ktorá ma sprevádza životom. Po chvíli sa mi rozplynula v dlaniach. Zmizla, presne tak ako aj Charlie.

WOREST: „Nemúsiš pokračovať, ak nechceš. Viem, aké je to pre teba bolestivé.“

CANNY: „Potom ma niekto prenasledoval. Všimol som si toho už skôr a párkrát som sa o tom presvedčil, no teraz som ho aj zazrel ...“

V pamäti sa mi vynorila spomienka na ozajstny dôvod mojej cesty preč. Únos Charlieho a mŕtva veverička, to všetko ako výstraha. No o týchto veciach musím pomlčať, nesmiem ich prezradiť nikomu.

Mohol by ich ohrozovať, prípadne im ublížiť. Vtom ma napadlo, kde môže byť v tejto chvíli?

CANNY: „...tak som sa mu snažil ujsť, no po chvíli naháňania ma zrazil k zemi. Prebral som sa až večer pri ohni s kamarátom Darrenom. On ma tam našiel ležať na zemi a priviedol k ohňu do bezpečia. A teraz som tu.“

WOREST: „Kamarát Darren, kto je to?“

Opýtal sa zvedavo a rozhodil rukami.

CANNY: „Je to chlapec v mojom veku s rozstrapatenými vlasmi. Žije samotárskym spôsobom života niekde v lese. Tiež nikoho nemá, ako ja. Poznám ho už veľmi dávno, od smrti otca. Často sme sa zvykli stretávať na jednom vyvýšenom mieste uprostred lesa. Mali sme odtiaľ krásny výhľad na celé údolie. Cítili sme sa tam slobodní. Snívali sme o lepších časoch a o dobrodružstvách. Viacmenej je vždy so mnou a navzájom si pomáhame. Jednoducho je to môj kamarát. Zostal tam pri ohni, ak si dobre pamätám.“

WOREST: „A kde je ten oheň?“

CANNY: „To presne neviem. Viem len to, že potom, ako ma našiel, ma zobral na bezpečnejšie miesto, kde založil vatru, kvôli teplu. Spomínam si, že to bolo niekde pri jazere.“

WOREST: „A ako si sa cezeň dostal?“

CANNY: „V tej veci si nie som celkom istý.“

WOREST: „Dobre, tak začnime ináč. Povedz mi všetko, na čo si spomínaš od doby, čo si sa ocitol pri vatre.“

Zamyslel som sa a hľadal tie správne myšlienky.

CANNY: „Prebudil som sa pri vatre a zazrel ho. Mal som predtým nočnú moru a hrču na hlave po úteku, takže som sa necítil veľmi dobre. Začali sme sa s Darrenom rozprávať. Pýtal som sa ho, kde to som. Odpovedal mi, že na severovýchod od cesty, neďaleko jeho príbytku. Ale ten neviem kde je, tam som ešte nebol. Potom sme sa začali rozprávať, myslím, že o Bohu ...“

Vtom mi svitlo a spomenul som si na Darrenove slová o jeho existencii Boha. Teraz s odstupom času mi pripadali smiešne.

CANNY: „... a trochu sme sa poškrípili.“

WOREST: „A čo sa stalo potom?“

Opýtal sa nedeľkovo a zahľadel sa na Liama, ktorý chcel asi položiť tú istú otázku.

CANNY: „Odišiel na chvíľu do lesa a ja som si zatiaľ zdiemol. Keď som sa prebudil, bol už nazad a varil v kotlíku guláš, ktorý dobre rozvoniavalo. Keď to bolo skoro dovarené, znova odbehol na chvíľu do lesa, vrátil sa a na koniec tam pridal poslednú prísadu, že vraj nejaké korenie.“

WOREST: „Aké korenie tam pridal? Pamätáš si ako to vyzeralo?“

CANNY: „Áno, jasné, pamätám. Vyzeralo to ako miazga z borovice. Doniesol to vo fľaštičke a jej obsah tam nalial.“

WOREST: „Hovoríš ako miazga, čo?“

CANNY: „Áno, prečo?“

Horár Worest sa oprel o stoličku a neveriacky krútil hlavou, keď povedal:

WOREST: „Vieš čo to bolo? Bol to Latex!“

CANNY: „Latex?“

Prekvapene som vykoktal.

WOREST: „Presne tak! Je to jed. Mliečna kvapalina plná jedov. Vyteká z konárikov stromu, ktorý rastie na mnohých miestach

d'aleko od civilizácie, ale tu pri rybníku pár takých stromov je. Vyzerá tak trochu ako kaučukovník, má s ním mnoho spoločného.“

Zostal som zdesený. Krv mi prestala prúdiť telom a mozog sa neokysličoval. Náhle ako by sa život zastavil a jednoducho nepokračoval ďalej. Nechápal som tomu. Ale prečo? Spýtoval som sa seba.

WOREST: „Latex obsahuje zmes viacerých jedov. Menšie množstvo dokáže skoliť aj medveďa...“

... mal som obrovské šťastie, že si to vôbec prežil!!!“

CANNY: „Ale prečo? Prečo by to robil?“

WOREST: „Ja neviem, chlapče. Ja ho totiž vôbec nepoznám. To si tvrdíš, že je to tvoj kamarát. No kamaráti si takéto veci určite nerobia!“

Bolo mi nanič, úplne najviac. Miešala sa vo mne zlosť s odporom. Ak by som sa s ním teraz stretol, zabil by som ho vlastnými rukami. No najviac ma hnevalo, že som nechápal, prečo by to robil? Prečo by to robil? Opakoval som si a vtom ma napadlo:

„Možno je to on!“

Zaťal som päste a znova prebehol celú tú myšlienku. Mohol by to byť naozaj on, čo ma prenasledoval a zrazil k zeme. Ako som sa na to snažil dívať z každej stránky, vyzeralo to reálne.

WOREST: „Tak potom je jasné, čo sa stalo potom. Tej jed ti spôsobil tie bludy, o ktorých si hovoril. Ale jedna vec je istá tiež, to nie bludy ti chcel spôsobiť...“

Všetci sme sa na seba pozreli a tušili čo príde.

WOREST: „... on ťa chcel zabiť!“

Všetci sme od ľaku prestali na chvíľu dýchať. Ja som mlčal a hľadel do prázdna, ponorený do vlastných myšlienok. Bol som ako bez duše, prázdna schránka. Tá zloba, ktorá vo mne vrela sa nedala opísať. No snažil som sa sugestívne uklidniť. Hnev nič nerieši ale predstava, že som mohol byť už mŕtvy a ležať na zhnitej studenej zemi bola silnejšia.

WOREST: „Môžeš to považovať za zázrak. Bludy namiesto smrti by prijal každý človek. A čo sa stalo potom?“

Chvíľu som ešte predýchaval vzduch, ktorý v izbe tak zredol a snažil sa rozpamätať na všetko.

CANNY: „Ak si dobre pamätám, po jedle som na chvíľu zadriemal. No keď som sa prebudil, začalo sa peklo. Všetko sa mi pred očami točilo, menilo tvar a farbu. Potom si len matne pamätám, ako som v noc bežal lesom. Pred niečim neznámym, ale mal som strach. Potom si nepamätám nič. Až neskôr to, ako som vyliezol na borovicu a skočil do jazera, ktoré som hneď celé preplával. No a potom...“

Začal som úporne premýšľať. Vedel som, že tam bola ešte nejaká dôležitá vec, len ju musím vyloviť z pamäte. Rozmýšľaj Canny, rozmýšľaj, vravel som si. Autosugescia v takýchto prípadoch zvykne pomáhať. Obaja mlčky čakali na pokračovanie príbehu, keď vtom som si spomenul.

CANNY: „... už viem!“ vyhlásil som.

„Keď som mal bludy, zazrel som pred sebou krík. Ten krík bol niečím zvláštny. Žiaril ostrým bielym svetlom. Bol nádherný a cítil som sa pri ňom bezpečne, ako voľakedy

s otcom. Strašne som sa ho chcel dotknúť, aby som pocítil to teplo svetla. Ale niečo mi v tom zabránilo, niečo ma prehovorilo, aby som to nerobil. A potom, keď som zaváhal, krík zrazu zmizol a spolu s ním aj žiara a teplo.“

LIAM: „Ja som tam žiaden žiarivý krík nevidel, strýčko.“

Dodal zrazu Liam a pozrel sa Worestovi do tváre. No on ho vôbec nevnímal, len premýšľal o niečom hlbokom.

WOREST: „Takže žiarivý krík, vravíš.“

CANNY: „Áno, strašne žiaril takým prenikavým svetlom.“

WOREST: „O niečom takom som už raz počul, ale musím sa pozrieť.“

Povedal a vybehol z izby. Šiel rovno do obývačky a my za ním. Zastal pri polici s knihami a niečo úporne hľadal. Pritom si neustále mrmlal nejaké slová. Hľadeli sme na neho a čakali čo bude. Po krátkej chvíli vykrikol.

WOREST: „Konečne!“ a otočil sa k nám. V rukách držal hrubú a zaprášenú knihu. Bleskovo v nej zalistoval. Na jednej dvojstránke zastal a oči sa mu rozšírili. Pohľadom prebehol po stránkach a spustil.

WOREST: „Kreozotový ker. Rastie veľmi pomaly, no žije večne. Z jeho koreňov vyrastajú nové rastliny okolo materskej. Vyrastajú v kruhu. Keď vyrastú nové, priemer rokov sa pravidelne každých päťsto rokov rozširuje o jeden meter. Kvôli jeho vlastnostiam sa mu pripisujú nadpozemské sily, úzko spojené s mágiou. Často sa dostane do snov tulákom a pocestným na ich ceste dlhým lesom. Stretnúť, alebo len zazrieť tento ker, prináša obrovské šťastie. Na svete jestvuje len jeden jediný exemplár. Nesie meno Kráľovský ker a má vyše jedenásť tisíc rokov.“

Zabuchol knihu a prívetиво sa na nás usmial.

WOREST: „V tých bludoch, ktoré si mal si videl Kreozotový ker. A to je veľmi dobré. Prsnil sa naozaj len vyvoleným.“

CANNY: „Mne sa nezdá, že by som bol vyvolený.“

WOREST: „Možno ide o niečo úplne iné. Možno si len iný ako ostatní a práve preto si ho videl...“

Iný! To slovo ma desilo. No možno nie to slovo, ale veci s ním spojené. Ten kto býva iný, je aj zvláštny alebo desivý, a to je zlé. Ja nechcem byť iný, nechcem byť vyvolený. Som len chlapec na ceste za svojim šťastím, na ceste za samým sebou.

WOREST: „Ako dieťa mi otec rozprával príbehy o Kreozotovom kri. Bolo to príbehy o zatúlaných horároch, ktorý stáli zoči-voči beznádeji a zúfalstvu. Ocitol sa v situácii, keď ostali sami a nenachádzali pomoc. A vieš kto im pomohol? Bola to viera v Kreozotové kry. Znie to bláznivo, ale je to pravda, sú o tom aj knihy, napísané ich vlastnými rukami. Prsnil sa im v snoch a ukázal správnu cestu. Mój otec to nikdy nezazrel a ja tiež nie, i keď som vždy veľmi chcel. Nejakú dobu som ho aj hľadal, ale márne. No potom som pochopil, že ho nemôžem nájsť, pretože on si vyhľadáva nás. Je naozaj skvelé, že si ho videl. Určite ti prinesie nádej a šťastie, ktoré hľadáš.“

Pohládil ma po vlasoch a žmurkol na nás, tak isto ako to robievajú dlhoroční kamaráti. Pousmial som sa nad tým. Do duše mi prenikal príjemný pokoj, ktorý som už veľmi dávno necítil. Ani si nepamätám, kedy to bolo naposledy. Vrátili sme sa nazad do kuchyne a ja som dokončil rozprávanie. Horár Worest si zapálil ešte jednu fajku a vychutnával si ju ako nikdy pred tým. Ako by bol spokojný sám so sebou. Ako by ten Kreozotový ker uzrel on a nie ja. Liam len pohodlne sedel a počúval.

CANNY: „Keď všetko svetlo zmizlo, nastala tma. Cítil som sa sám a stratený. Potom si už pamätám len malého trpaslíka s lampášikom v ruke, ktorý ma priniesol až sem.“

LIAM: „Pamätám si, že si bol celý mokrý.“

Ozval sa zrazu, keď som skončil. Obaja sme sa na neho zaďívali.

LIAM: „Tieklo z teba prúdom, akoby si práve vyliezol z vody.“

CANNY: „Asi aj“, dodal som.

LIAM: „Večer som sa bol trochu prejsť, lebo som nevedel zaspáť. Šiel som smerom k rybníku. Bol spln mesiaca, takže som sa tešil na trblietavú hladinu vody. Len tak si kráčam, keď zrazu počujem nejaký hluk. Najprv ma napadlo, že je to divá zver, tak som sa skryl. Ale potom som začul aj ľudský hlas. Tak som vyrazil za ním a stretol teba, samého v tme.“

Ukázal na mňa prstom a potom vzápätí pokračoval.

LIAM: „Stál si tam ako zmyslov zbavený. Mokrý a s triaškou na tele. Najprv si hľadel niekam do prázdna, nič si vynímal. Myslel som si, že si v šoku. No keď si ma zazrel, divne si sa na mňa pozrel. Ináč, ako sa dívaš teraz. Ako by si to nebol ty. Netušil som, že si mal bludy. Len ma napadlo, že možno potrebuješ pomoc.“

CANNY: „A ďakujem ti za to, cením si to, naozaj!“

Pri jeho rozprávaní som aj zabudol na starosti okolo mňa. Na Darrena a jeho tajomstvá, na jeho úmysel zabiť ma. Hľadel som len do ich usmievaných tvári, keď Liam napodobňoval môj smiech lesom. Naozaj ich to bavilo. Cítil som sa medzi nimi ako skutočný člen rodiny. Bol to krásny pocit. Po chvíli, keď ich smiech už prešiel, horár Worest povedal.

WOREST: „Liam, čo keby si šiel uloviť pár rýb k rybníku na večeru? Môžeš so sebou vziať aj Cannyho, ak bude chcieť.“

LIAM: „Jasne, Canny chceš ísť so mnou na rybačku?“

Spýtal sa nadšene.

CANNY: „To by bolo fajn,“ odvetil som.

Potom sa Liam rozbehol preč a o chvíľu sa vrátil s dvoma udicami v rukách.

LIAM: „Táto tu je pre teba.“

Povedal a podal mi udicu.

LIAM: „Bola to moja prvá udica. Je už o niečo staršia, no stále funkčná. Práve s ňou som chytil svoj najväčší úlovok, sedemdesiatpalcového pstruha. Bol to nádherný deň s ešte krajším koncom.“

Premeral som si udicu a poťažkal si ju, bola perfektná. Na jej starší vek ako tvrdil Liam, mala nádherný hnedú farbu natretú trblietavým leskom. Miestami bola zošúchaná. Liam držal v rukách novú udicu, jeho druhú, ktorú dostal od horára Woresta.

Taktiež bola hnedá, ale bez známok starnutia. Bola o niečo užšia a o moc pružnejšia, ako sa mi zazdalo. Liam si ešte vzal malý batôžtek s krmivom, ktorý mu visel v skrini a mohli sme vyraziť.

WOREST: „A dávajte na seba pozor, obaja!“

Zakričal na nás, keď sme vykročili na balkón. Ten úžasný výhľad ma prekvapil. Práve bolo poľudnie a slnko stálo na najvyššom bode oblohy. Ponad vrcholce stromov som s diaľke zazrel trblietavú hladinu jazera. Žiarila ako krištál. Keď vtom ku mne pristúpil horár Worest a pošepol mi do ucha.

WOREST: „Daj prosím ťa pozor na Liamu, je to ešte len dieťa, dobre?“

CANNY: „Jasné, dám na neho pozor.“

Odpovedal som mu potichu a pozrel sa do jeho ustarostených očí. Jeho slová ma trochu vyľakali.

Z balkóna viedli dolu na zem dve cesty. Obe po rebríkoch. Boli umiestnené pod podlahou. Jeden na severnej a druhú na južnej strane. My sme išli rebríkom na južnej strane. Horáreň stála pomerne vysoko, tak nám to trvalo trochu dlhšie, ako som zo začiatku predpokladal. Strach z výšok nemám, takže som so zliezaním nemal problém. Keď sme stáli už obaja na zemi, pobrali sme sa k jazero. Ja som cestu nepoznal, kráčal som rovno za Liamom. Ešte som sa zahľadel na stavbu v korunách stromov a vyšliapol rýchlejšim tempom za Liamom. Cestička, po ktorej sme sa poberali, nebola vyšliapaná tak sa chvíľami zdalo, že kráčame naslepo. Všade navôkol bola vysoká tráva siahajúca po kolená. Stromy rastúce tesne blízko seba. Nič z toho nenasvedčovalo tomu, že vieme kam ideme. No potom sa znenazdajky Liam po dlhom mlčaní ozval a to hneď vetou, ktorá ma potešila.

LIAM: „Tamto medzi stromami stojí tristoročný dub.“ a ukázal tým smerom.

Pozrel som sa tam a naozaj. V húštine medzi burinou a kríkmi stál mohutný strom. Jeho priemer musel mať aspoň sto stôp. Bol obrastený množstvom lían, ktoré ho akoby objímali a škrtili navzájom. Jeho obrovská košatá koruna stála vysoko nad vrcholcami borovic, ktoré sa na ňu len so závišťou pozerali. Pripadalo mi naozaj zvláštne, že ako jediný exemplár tu stojí uprostred borovicového lesa. Nedalo mi a spýtal som sa na to.

CANNY: „Prečo tento dub rastie v tomto borovicovom lese tak osamote?“

LIAM: „Na tomto území vždy nerástol borovicový les. Ten dub je pozostatkom lesa, ktorý tu stál ešte pred tým. Je posledným členom spoločenstva, ktoré sa pred rokmi rozpadlo, najstarším stromom. Nevieť celkom, čo tie slová znamenajú, len som si ich zapamätal presne tak, ako mi ich strýčko povedal.“

CANNY: „A čo sa stalo s predošlým lesom?“

LIAM: „To neviem a možno nikto. Podľa strýčka jestvujú rôzne teórie. Veľký požiar, obrovská búrka, záplavy alebo dokonca aj tornádo. Každá verí tomu, čomu chce. Ale ten les tu určite bol, povedal mi to strýčko.“

CANNY: „A ako to tvoj strýko Worest môže vedieť s takou istotou?“

LIAM: „Pretože má dôkazy o tom, že v zemi zostali pozostatky po stromoch.“

CANNY: „Aké pozostatky máš na mysli?“

LIAM: „No predsa korene. Hlboko v zemi zostali suché a stvrdnuté korene, tie sú toho dôkazom.“

Už som viac prestal klásť sprosté otázky, lebo som sa po jeho slovách cítil trochu hlúpo. Povedal to takým samozrejším spôsobom, že o tom vie každý okrem mňa. Potom sme už väčšinu cesty mlčali. Onedlho som s ovzduší zacítil vlhkosť. Potešilo ma to. Vedel som, že o chvíľu dorazím na miesto. Prepukla vo mne radosť z pripravovanej rybačky. Nevedel som sa dočkať. Onedlho na to Liam povedal.

LIAM: „A sme tu!“

Predral sa hustým krovím, ktoré nám bránilo v ceste a hneď na to sme vystúpili na kamenitý breh rybníka. Pred nami sa rozprestrel v celej jeho kráse. Pofukoval mierny vánok, ktorý vlnil hladinu vody. Nebesá nad nami sa zlievali zo svojim odrazom na hladine do jedného veľkolepého obrazu. Jeho modrá voda zo žltkastým nádychom slnečných lúčov bola pri okrajoch pokrytá leknami z veľkých zelených listov. Bambusy rástli na jednom mieste, kde bola voda plytkejšia a pokrytá bahnom na jej dne. Týčili sa z vody jeden tesne pri druhom ako oštep stoviek vojakov. Miesto sme si našli hneď nablízku. Vystrojili sme udice, naložili krmivo a nahodili. Drevený plaváček dopadol na hladinu, zakolísal sa a postál. Obaja sme na neho hľadeli s veľkým očakávaním úlovku. Chvíľa predchádzala druhú a zo záberu nebolo nič. Oba prúty zostali nedotknuté. Po dlhšej dobe, keď už slnko prešlo značnú dráhu na oblohe, ma to prestávalo baviť. Sedeli sme tam už naozaj dlhý čas, mlčky ako tie ryby. Občas padlo nejaká slovo, občas pohľad jeden na druhého. No stále sa nič nedialo.

CANNY: „Čo všetky ryby uhynuli?“

Spýtal som sa nahlas.

LIAM: „Možno sa včera zľakli, keď ťa zazreli ako plávaš skrz ich rybník?!“

Odvetil ironicky, načo sme sa obaja zasmiali. Čas ubiehal a Liam mi zatiaľ porozprával o jeho prvej rybačke. Mal len šesť rokov, keď sa vybrali s horárom Worestom práve k tomuto rybníku.

LIAM: „Sedeli sme tamto na druhej strane.“

Povedal a ukázal na náprotivný breh.

LIAM: „... a tiež ako teraz nám rybolov veľmi nešiel. Ale k večeru akoby sa prelomila priehrada. Ryby zošaleli a vyskakovali samé z vody. Boli ich stovky a navzájom sa predbiehali. Nalovili sme vtedy toľko rýb, že sme ich týždeň jedli až kým nám prestali chutiť. Mal som vtedy strašnú radosť. Vždy sa sem rád vraciam. Čaká ma tu mnoho spomienok, ktoré vždy odznova prežívam.“

Potom mi porozprával ešte mnoho veselých príhod z rybačky ako aj o svojom detstve. Dozvedel som sa, že pochádza z dediny. Stojí za kopcami a lesom, ktorý ju obklopuje. V tej dedine sa narodil a ako dvojročný prvýkrát videl strýčka Woresta. Už v tej dobe bol horárom. Neustále rozprával historiky a dobrodružstvá, ktoré zažil. Liamovi sa to remeslo tak zapáčilo, že sa rozhodol byť aj on horárom. Tak u strýčka

začal prebývať až sa z toho stala rutina. Strýko Worest má z neho veľkú radosť. Potom zosmutnel a porozprával mi smutnejšiu príhodu, ktorá sa udiala len prednedávnom. V ten deň sa vybral na rybačku sám. Musel ísť lebo horár Worest ležal doma v horúčkach. Na rýchlejšie vyličenie potreboval rybaciú polievku.

LIAM: „... tá ho vždy postaví na nohy“ poznamenal. Tak sa vybral na ryby a potreboval uloviť aspoň jednu väčšiu rybu. No ako na just nezaberala ani jedna. Týpol a nedočkavo očakával prvý záber.

LIAM: „... keď vtom začujem ľudský hlas.“

Zdôraznil Liam. Prichádzal z druhej strany rybníka a následne potom šplechot vody. Zľakol sa či sa niekto netopí, tak sa rozbehol za hlasom. Keď dobehol na miesto, zazrel pováňané šaty po zemi. Nohavice, tričko, topánky a naokolo nikoho.

LIAM: „... tak som sa zahľadel na hladinu vody a hľadal som známku života.“

Nebolo tam nikoho. Dostal strach či sa neutopil, či neprišiel neskoro. Smutný sa vrátil k udici a vtedy zazrel niečo veľmi čudné. V košíku ležala živá ryba a trepotala sa. Prekvapene na ňu hľadel ako na zázrak. Znovu sa poobzeral naokolo, ale nikoho nevidel. Potom s radosťou vzal rybu a vrátil sa k chorému strýkovi Worestovi. Keď mu to porozprával bol dosť prekvapený. No vďaka tej rybe sa rýchlo vyličil.

Slnko pomaly klesalo dolu z oblohy a obloha postupne šeredla. Keď sme si mysleli, že to nemá význam, že sme na dnes s rybolovom skončili, prišiel prvý záber. Najprv jeden, potom dva. Pri ďalšom som trhol udicou a vytiahol z vody náš prvý úlovok. Bol to pstruh, krásnej lesklej farby so striebřistým nádychom a tmavými bodkami po tele. Nebol dlhší ako pol lakťa. Potom Liam vytiahol druhý úlovok. Tentoraz kapra, o kus väčšieho. Zrazu sa akoby vrece roztrhlo a my sme z vody ťahali jednu rybu za druhou. Bol to úžasný pocit - ako z Liamovho rozprávania. Obaja sme sa pri tom dobre bavili a náš smiech sa všade ozýval. Zrazu sme nevedeli, čo skôr. Začali sme triediť ryby, menšie sme púšťali naspäť do vody a väčšie hádzali do košíka.

LIAM: „Prídem si po teba nabudúce, keď dorastieš.“

Vravieval zakaždým, keď jednu z nich hádzal naspäť do vody. Po krátkom čase sme mali košík plný. Háčiky sme vytiahli z vody a rybám už dali pokoj. To už slnko zapadalo za kopec. Pokochal som sa jeho poslednými červenými lúčmi na oblohe a vyrazili sme domov.

LIAM: „Zdá sa, že si nám priniesol šťastie.“

Povedal, keď vzal do rúk plný košík rýb.

CANNY: „To je určite len náhoda“ odvetil som

Znova sme sa vracali tou istou cestou nazad. V lese ma prekvapilo tma, ktorá tam bola. Pri jazere sa mi nezdalo, že sem nepreniknú lúče, pomyslel som si. Poslušne som kráčal za Liamom, aby som sa nestratil. Keď sa práve rozhovoril, aby nám cesta lepšie ubiehala, niečo začul.

LIAM: „Psssst, ticho!“

Zastal a prikrčil sa k zemi. Vzápätí som urobil to isté. Zahľadel som sa do šera medzi stromy a natráčal uši, ale nič som nepočul. No

zdalo sa, že tie zvuky ho vydesili. Chcel som sa ho spýtať čo sa vlastne deje, no radšej som mlčal. Liam prezal okolie, keď vtom sa zvuky ozvali znovu. Tentokrát som ich zreteľne začul aj ja. Zneli hrôzostrašne. Strašne som sa preľakol. Znelo to ako psie vrčanie, no trochu divšie. Prichádzalo to z diaľky, z hĺbky lesa. Ale bolo to dosť hlasné, aby nás to vystrašilo. Dúfam, že to nie je to na čo myslím, napadlo ma. Liam sa vôbec nehýbal, akoby skamenel. Počul som len jeho napäté dýchanie. Čupel som tesne za ním a vôbec netušil, čo bude ďalej. Vtom sa ozvalo ďalšie zavrčanie, no toto k nám doľahlo z inej strany. Načo sme sa obaja v rovnakej chvíli obzreli.

CANNY: „Dúfam, že nepoľujú na nás!“

Vyjachtal som potichu Liamovi. Neodpovedal, len mlčky čakal. Začal som mať naozaj strach. Báł som sa klepaním tela ako prejavu strachu, ktoré by oni mohli začuť. Ak sú to naozaj vlci, tak nemáme šancu, blysko mi hlavou. Určite ich prilákala vôňa krvi zo zdochnutých rýb v košíku. Rozmýšľal som, čo robiť, no nič efektívne ma nenapadlo. A vtedy som ho zazrel, prvého. Jeho svetielkujúce oči sa vynorili z tmy ako príšera. Spolu s ním sa nieslo aj vrčanie, čo vydával. Stál asi sto stôp od nás v tieni kriku. Až do tejto chvíle ma ani nenapadlo že by sme sa s ním mohli naozaj stretnúť. A oni nám skrížili cestu. Vtom sa s hlasitým vrčaním ukázal aj druhý. Asi päťdesiat stôp na západ od prvého. Boli dvaja. Jeden na jedného, napadlo ma, predstava, že skončím ako večera v bruchu ma vôbec netešila. Vlci sa práve nehýbali, len stáli na svojich pozíciách a sledovali nás. Vtom sa Liam potichu ozval.

LIAM: „Keď ti poviem, začneš utekať do opačného smeru ako ja. Pôjdem doprava smerom k tým dvom krikom.“

CANNY: „Ale veď nemáme šancu utiecť!“

LIAM: „Len sa rozbehni a bež ako najlepšie vieš. Ostatné nechaj na mňa, s týmto tu šancu máme!“

Povedal a z vrecka na nohaviciach vytiahol malú kovovú píšťalku na motúziku.

LIAM: „Táto píšťalka im dráždi uši. Neznášajú ten zvuk, nebudú sa vedieť koncentrovať na nič iné...“

Pošepol a vložil si ju do úst.

LIAM: „... pripravený?“

Napadli ma slová horára Woresta, ktoré mi pošepol pred cestou sem:

„Daj prosím ťa pozor na Liama, je to ešte len dieťa!“

CANNY: „...dúfam!“ zašeptal som pochybne.

Zhlboka som sa nadýchol, keď fúkol do píšťalky a vybehol z miesta. Rozbehol sa spomínaným smerom. Vybehol som vzápätí za ním do opačného smeru. Srdce mi strašne búšilo. Mal som z toho veľmi zlý pocit, no snažil som sa myslieť len na beh. Bežal som tmou medzi stromami. Cez kríky, vysokú trávu a spadnuté kmene. Bežal som ako blázon do neznáma a nezastavoval. Každé zastavenie by mohlo znamenať smrť. Neustále som počul Liamovu píšťalku. Jej zvuk nás zachraňoval. Kým píska, je dobre. Šírla sa lesom a doľahla k ušiam vlkov. Keď ju začuli rozutekali sa cestou naspäť. Liamov

plán vychádzal a každou stopou som sa cítil čoraz bezpečnejšie, ďaleko od vlkov. Neviem ako dlho a kam som bežal, no zrazu nastalo ticho. Piskot píšťalky prestal. Zrazu sa pískanie neozývalo. Buď som zašiel až príliš ďaleko a zvuk píšťalky sem nedoľahol, alebo ...

Napadla ma myšlienka, na ktorú som nechcel myslieť. Zrazu ma pochytil silnejší strach. Čo ak sa vrátia? Spýtal som sa v mysli. Bežal som ešte rýchlejšie v nádeji, že žiadneho vlka nestretnem. Beh bol strašne náročný. V miestach, kde som sa nachádzal, rástla veľmi vysoká tráva. Siahala mi až po pás. Bola plná lepkavej buriny, ktorá mi zavádzala a bránila v behu. Ale za žiadnu cenu nesmiem zastaviť. Keď vtom sa ozvalo zavytie. Strašne som sa zľakol. Prichádzalo z okolia stromov.

CANNY: „Pane Bože je tu, je tu ...!!!“

A zrazu bol za mnou jeden z vlkov. Počul som ako sa každým skokom približuje. Snažil som sa kľučkovať medzi stromami v nádeji, že ho to spomalí, no nepomáhalo to. Vtom, keď som sa zmieril s osudom, po mne skočil. Skočil na mňa a nestihol som sa uhnúť. Skočil mi po nohe a zahryzol sa do nej. Zareval som od bolesti a zrútil sa k zemi. Vlk mi začal šklbať nohou a vyvalil sa mi prúd krvi. Cítil som ako umieram, ako zo mňa vyteká život v kvapkách krvi. Bolesť mi nedovolila myslieť na iné ako na smrť. Jeho zuby sa mi znovu a znovu snažili prehryzť kosť. Trhal a lomcoval mnou ako s úbohou korisťou. Bolesti a krvi pribúdalo, keď vtom vlk zmeravel.

Len na okamih prestal a vtom sa po ňom vrhla čierna postava. Odsotila ho preč z mojej blízkosti a zvalila k zemi. Vlk slabo zakňučal. Spustil sa zápas medzi ním a vlkom. Zápas na život a na smrť. Vlk prikliesnený tmavou postavou k zemi sa snažil ujsť zo zovretia. Celou silou a váhou sa zapieral. Vrčal a hrýzol. No zdalo sa, že nemá šancu. Nedokázal som nič povedať, len mlčky so zatajeným dychom sledovať zápas. Keď vtom sa zablysla čepeľ dlhého noža. Rýchly pohyb rukou a následná rana. Prvá a po nej ďalšia a ďalšia. Čepeľ noža neprestávala bodáť hrudník vlka. Pri každom bodnutí vytrysklo mnoho krvi. Svojimi kvapkami kropila ako i telo vlka tak i ruky tmavej postavy. Kňučanie a povzdychy sa šírili vzduchom spolu s pachom krvi. Keď vtom posledný pohyb ruky, ktorý znamenal vlkovu smrť. Vlk ostal ležať s nožom v hrudníku. Potešilo ma to. Bol som nadšený výkonom neznámeho. Keď sa ozvalo posledné zakňučanie, tmavá postava sa postavila nad jeho mŕtve telo. Nôž vytiahla z hrude a zasunula za nohavice. Vtom pristúpil ku mne bližšie a spýtal sa

????: „Si v poriadku?“

Ten hlas mi pripadal ako uspávanka, tak sladký a vrúcny. Hneď som vedel komu patrí. Hneď mi svitlo kto mi zachránil život. Osoba, od ktorej som to očakával najmenej. Bol to Darren. Nemyslel som si, že budem taký šťastný, keď ho znova zazriem. Na chvíľku som zabudol na bolesť. Len s úžasom a obrovskou radosťou som hľadel do jeho tmavej tváre. Ale krátky okamih uplynul a pri pohľade na moju nohu sa bolesť vrátila.

Silnejšia ako predtým. Krv mi neustále vytekala prúdom silným ako zdivočená rieka. Rýchlo som si uchopil ranu. Treba to obviazať, napadlo ma. Ani som to nestihol vysloviť a už si Darren vyzliekal tričko. Na niektorých miestach ho potrhla, priložil ku krvácejúcej rane a pevne zviazal.

CANNY: „Ááááághhr, sakra ale to bolí!!!“

Zareval od bolesti. Zuby som zatínal pri každej pulzujúcej bolesti. Bolo to akoby sa mi srdce premiestnilo do poraneného miesta a tam zúfalo bilo. A každým stehom, každým pohybom vyrážala pichľavá bolesť. Nič tak bolestivé som ešte nezažil. Nedokázal som to ani len prirovnať k nejakej podobnej bolesti, ktorú som už prežil. Ležal som na chladnej zemi obklopený tmou a čakal na koniec. Vtom Darren odbehol do tmy medzi stromy. Zľakol som sa, že ma tam nechá.

CANNY: „Neodchádzaj!!“

Vypustil som zo seba, keď sa stratil medzi korunami v tme. Nevedel som povedať, či to prežijem.

CANNY: „Pane Bože ...“

Zahľadel som sa na oblohu a pokračoval.

CANNY: „...ak si tam hore, upriam na mňa svoj pohľad a svojou všemohúcou rukou mi pomôž z tohto utrpenia.“

Plakal som. Nie preto lebo som tú bolesť nevydržal, nie preto lebo ma tu Darren nechal samého. A dokonca ani nie preto, že by som sa báł smrti. Plakal som, lebo odo mňa Boh odvrátil svoju tvár. Lebo mi nepomohol ani v tej najťažšej chvíli. Ani vtedy, keď sa to od neho očakáva, ani vtedy, keď to má byť samozrejmosť. Opustil ma a s ním aj moja viera k nemu. Jediné, čo ma v tej chvíli napadlo, bola ona. Možno som mal vidiny z horúčky, ktorá mi vystúpila. Možno som si ju len predstavoval v mojej fantázii, no zrazu stála tam. Stála nado mnou v bledomodrých šatoch ako anjel spásy. Stála a usmievala sa na mňa. Jej blond vlasy sa trblietali ako zlato. Báł som sa na ňu dívať, aby sa nestratila ako pred tým. Ale hrejivé teplo, ktoré som cítil mi vravelo, že môžem. Tentoraz naozaj môžem. Vtom mi podala ruku. Rozmýšľal som či sa jej dotknúť. Váhal som. Ešte stále som bol na pochybách, a ona to vycítila. Ale nehnevla sa na mňa. Naďalej sa usmievala, keď vtom mi pošepla tým najsladším hlasom na svete.

VÍLA: „Tvoj čas ešte len príde, ale nie teraz.“

Ako to dopovedala, rozplynula sa ako ranná hmľa. Bolo mi za ňou ľúto. No pochopil som, že ak by som s ňou šiel, bolo by to naveky. Niet návratu späť. Prišiel Darren. Vrátil sa. Vystúpil z tmy a čosi robil s mojou nohou. Niečo mi prikladal na ranu. Strašne to zabolelo a znova som musel zaťaf zuby.

DARREN: „Toto ti určite pomôže!“ prehovoril ku mne, aby ma potešil. Aj ma to potešilo. Snáď sa ma znova nepokúsi zabiť. Poriadne mi obviazal nohu napevno, aby krv prestala tiecť.

DARREN: „Bude to dobré, prežiješ to!“

CANNY: „Ďakujem ti!“ vyjachtal som zo seba.

DARREN: „Nerobím to len pre teba, robím to pre nás oboch.“

CANNY: „Tomu nerozumiem...“

DARREN: „Časom to pochopíš.“

Nechápal som jeho slovám. Čo tým myslel, čo mám časom pochopiť? Ale v tejto chvíli mi to pripadalo nepodstatné.

CANNY: „Ja som ju videl, znova som ju videl!“

Vyletelo zo mňa.

DARREN: „Máš bludy, to je v poriadku.“

Povedal a dokončil obväzovanie nohy. Pri istotu mi na nej spravil dve vrstvy.

DARREN: „Nie je to také zlé, ako sa na prvý pohľad zdalo. Jeho zuby nerozhryzli tvoju tvrdú kosť. Rýchlo sa to zahojí, uvidíš.“

Chvíľu som tam ešte ležal na tej studenej lesnej pôde. Bolesť začala pomaly ustupovať. Mal som pocit, že dokážem vstať na nohy.

CANNY: „Pomôž mi vstať!“

DARREN: „Nemal by si ešte chodiť, rana je čerstvá!“

CANNY: „Bud' mi pomôžeš, alebo vstanem sám.“

Odvetil som mu.

DARREN: „Ako chceš!“

Podoprel ma a pomaly zodvihol zo zeme. Presun do vertikálnej polohy bol strašne bolestivý, keď som ležal, bolo to lepšie. Ale dalo sa to vydržať.

DARREN: „Je to v poriadku?“

Spýtal sa nedôverčivo.

CANNY: „Zvládnem to. Už je to lepšie, naozaj. Čo si mi vlastne dal na tú ranu?“

DARREN: „Tvoju mastičku z plecniaku.“

CANNY: „Robí skutočné zázraky!“ vyhlásil som.

„Poďme!“ vtom som zavelil.

DARREN: „A kam chceš ísť?“

CANNY: „Musím sa presvedčiť, či je Liam v poriadku.“

DARREN: „Kto je Liam?“ spýtal sa nechápavo.

CANNY: „To potom, nemáme teraz na to čas.“

Tak sme sa pobrali naspäť k miestu. Podopieral som sa o Darrena. Lebo inak som kráčať nevedel. Ale skôr mi to pripadalo ako skackanie, pretože som sa len odrážal zdravou nohou od zeme. Šlo sa mi ťažko a pomaly. Po chvíli sme museli zastať, lebo bolesť bola na nevydržanie. Sadol som si, oddýchol a znova sme pokračovali. Takto sa to opakovalo mnohokrát, kým sme prišli k miestu. Hneď som si sadol na suchý peň, ktorý bol na blízku, a odfukoval. Snažil som sa bolesť ignorovať, no keď mi pohľad padol na krvácajúcu ranu, znova sa vrátila. Často som pregígal sliny v ústach, to potláčalo bolesť.

DARREN: „Tak ako sa to stalo?“ ozval sa po chvíli.

CANNY: „Tam na tom mieste za kríkmi sme sa ukrývali.“

Ukázal som na tmavé miesto pod stromami.

CANNY: „Z toho miesta sme vyrazili tam – tým smerom, až kým sa mi nestratil medzi stromami.“

DARREN: „Môže byť hocikde, ako ho nájdeme?“

CANNY: „Neviem! Jednoducho budeme hľadať po celom okolí.“

Rozpažil som ruky na znak nevedomosti. Bol som trochu zúfalý z tejto situácie.

CANNY: „Poďme už, nestrácajme čas!“

Postavil som sa a vybrali sme sa tade. Moje oči si navykli na tmú, tak som celkom dobre

rozpoznával okolie. Ale stopy po Liamovi som nevidel a Darren taktiež nie. Neustále sme sa obzerali či na niečo nenarazíme. Ale po Liamovi nezostali žiadne stopy. Vtom, keď sme boli obaja zahľadení do tmy, som zmeravel. Darren si toho všimol a zastal.

DARREN: „Čo je, čo sa deje?“

CANNY: „Vidíš to, čo ja?“

Vykoktal som zo seba a ukazoval na jedno miesto v tme. Upriamil tam svoj zrak a zarezal ho.

DARREN: „Myslíš, že je to on?“ spýtal sa nadšene.

Od prekvapenia som onemel. Je to naozaj on? Pýtal som sa seba. Je možné aby žil, po takom dlhom čase? Náhle som nedýchal. Nevedel som, čo mám od šťastia robiť, tak som zvolal.

CANNY: „Charlie! Charlie!“

Hnedý pes stojaci v tme, námramne podobný tomu môjmu, sa na moje zvolanie obzrel a zahľadel do očí. Bol to on!!! Keď som uvidel jeho tváričku, bol som si istý, že je to on. Mój Charlie!!! Od šťastia som začal plakať. Mój drahý Charlie stál teraz predou mnou, akoby sa vtedy na moste nič nestalo. Chcel som sa za ním rozbehnúť a vyobjímať ho.

CANNY: „Prečo ku mne nebeží?“

DARREN: „Možno ňá nespoznáva.“

CANNY: „Poďme za ním!“ vykrikoval som.

Šiel som najrýchlejšie, ako mi to bolesť dovolila. Darren mi pomáhal a poháňal ma vred. Charlie chvíľu stál a vyčkával, kým sa k nemu priblížime. Potom sa pohol vpred. Neutekal, iba klusal, aby sme stíhali.

CANNY: „Asi chce aby sme šli za ním.“ Napadlo ma.

Tak sme aj urobili. Viedol nás cez les. Poslušne sme ho nasledovali do tmy. Nevedeli sme, kam nás vedie a prečo, no pokladali sme to za dôležité! Vtom som na zemi zarezal rybu. Jednu z nášho spoločného úlovku s Liamom a svitlo mi.

CANNY: „Veď Liam bežal s košíkom rýb, skoro som na to aj zabudol.“

Uvedomil som si, že sme blízko, pretože rozhodene ryby ležali všade navôkol.. ležali v smere akoby jeho behu. Ale začal som sa báť. Čo ak ho nájdeme mŕtveho? Čo ak je už neskoro? Takéto otázky mi behali hlavou, no nechcel som si na ne odpovedať. Občas, keď sme museli zastať kvôli mojej bolesti v nohe, postál aj Charlie. Poslušne vyčkával v bezpečnej vzdialenosti od nás. Nechápal som, prečo nechce ísť bližšie, čo sa mu z nejakého dôvodu bojí. Mal som strach či na moste vo mne nestratil dôveru. Možno zápasil o holý život a keď ma potreboval, nebol som pri ňom. Prežil to a teraz má strach mať dôveru, aby o ňu znova neprišiel. Hlavou mi behali rôzne možnosti na rozuzlenie myšlienok.

Keď som si oddýchol pokračovali sme, no mlčky. Jednak z bolesti, ktorá mi zaväzovala ústa, jednak z myšlienok, ktoré ma trápili a rozžierali. Ako som sa obzrel po okolí, zarezal som pár kvapiek krvi. Trochu som sa vyplašil, či nepatria Liamovi, no keď som sa pozrel lepšie, zarezal som nohu. Vlečiu nohu ležiacu vo vysokej tráve. Bola celá od krvi, no pozostatok tela som nevidel. Ale potešilo ma to, až kým sme nenarazili na košík a pozostatkom rýb. Ležal odhodeny pri strome.

Napätie sa stupňovalo a moje obavy sa začali znásobovať ku šialenstvu. Kráčali sme ďalej, poslušne za Charlieom, až kým náhle nezastal. Najprv som sa preľakol, že sa niečo stalo. No hneď potom mi svitlo, dorazili sme! Priskackal som k miestu s vysokou trávou a zarezal ho, až keď som stál nad ním.

CANNY: „Liam!“ vykrikoval som od ľaku.

Ležal tam bez pohnutia. Ihneď som si k nemu kľakol a hľadal známky života. Báľ som sa aby nebolo neskoro, aby nebol mŕtvy. Ale dýchal, ako som sa hneď potom uistil. Všade navôkol bola krv. Pripomínalo mi to popravisko alebo oltár z mojej nočnej mory. S Darrenom sme ho prezreli a objavili dve krvavé rany. Jedna na jeho ľavej ruke, ktorou sa asi bránil pred čeľustami vlka. Hneď som ju obviazal kúskom z môjho oblečenia. Krv z nej prestala tiecť. Darren sa zatiaľ staral o druhú. Nachádzala sa na rebrách a bola dosť hlboká. Za ten čas sa Liam ani len nepohol. Ležal v bezvedomí a bojoval o holý život, bol na neho úbohý pohľad. Nateraz sme viac urobiť nemohli, iba zastaviť krvácanie.

DARREN: „Postačí to len na krátky čas. Možno iba na cestu do bezpečia.“

CANNY: „Liam! Pane Bože, pomôž mu.“

Znova som sa rozplakal. Nechcel som ho vidieť v takomto stave, akoby napoly mŕtveho. Chcel som, aby sa usmieval ako predtým pri vode. Aby prehovoril, aby bol veselý a plný života.

DARREN: „Pach krvi sa nesie ovzduším. Musím ho rýchlo zobrať niekam preč, lebo to môže privolať ďalších vlkov, možno celú svorku ...“

CANNY: „Neďaleko je horárňa!“

Cez slzy som zo seba vyjachtal.

DARREN: „Tak poďme!“ zavelil.

Podsunal ruky pod Liama a opatrne ho zodvihol zo zeme aby mu neublížil. Pevne ho držal a vykročil vpred.

DARREN: „Budeš ukazovať cestu, Canny.“

Šiel som napred tak rýchlo, ako som len vedel. No vtom som si spomenul na Charlieho a zastal som. Hľadal som ho po okolí, ale márne. Už ho nebolo. Zmizol bez stopy, akoby ani nejestvoval, len vo fantázii dvoch ľudí.

CANNY: „Charlie, Charlie!!!“

Kričal som na neho v nádeji, že sa ukáže. Nestalo sa tak. Mal som akoby predtuchu, že to bolo naposledy, čo som ho videl.

DARREN: „Poď už, nemáme čas!“

Zakričal po mne. Musel som ísť, šlo o záchranu Liama. Znova som nabeloh napred, aby som Darrena viedol k horárni. Občas som sa obzrel, zo zvedavosti či ho nezazriem. Kráčali sme naozaj rýchlo. Darren sa staral o Liama. Dbal na to, aby sa veľmi nehýbal a pravidelne dýchal. Ja som sa staral o cestu. Snažil som sa rozpoznávať okolie. Celkom som si nebol istý správnosťou smeru, ale len do chvíle, kým som nezazrel tristoročný dub. Pohľad na jeho drsnú kôru obrastenú lianou ma potešila. Od tej chvíle som si už bol istý správnosťou smeru.

CANNY: „Od tohto miesta to už nie je ďaleko.“

Povedal som Darrenovi aby sa trochu upokojil.

Pridal som na tempe, ale len do chvíle, kým ma bolesť v nohe neprinútila sadnúť si. Liam bol neustále v bezvedomí. Nepohol ani

len viečkom či prstom. Strašne ma to znepokojovalo. Mal som o neho príšerný strach. Ale jeho dýchanie ma tak trochu upokojilo. Vedel som, že žije, že je šanca na jeho záchranu. Ale pocitu viny som sa nezbavil. Je to tvoja chyba, všetko je tvoja chyba, prebehávalo mi hlavou. Keď som si dostatočne oddýchol, znova sme sa pohli a pokračovali. Už to bol len naozaj kúsok. Po vyčerpávajúcej ceste sme konečne dorazili k miestu. Zastali sme priamo pod horárňou.

CANNY: „Tam je horáreň, v korunách stromov.“

Ukázal som na svetlý bod nad našimi hlavami. Rozmýšľal som, čo robiť. Horár Worest ma isto bude za všetko viniť. Mal som strašné výčitky svedomia. Čo mu poviem? Ako sa mu po tomto všetkom pozriem do očí? Zrazu som mal z neho strach. Všimol si toho aj Darren, lebo na mňa zvláštne zazerá, akoby len jedným okom. Naozaj som nevedel, čo robiť, ale čas plynie. Vtedy sme začuli hluk, ktorý k nám doľahol z horárne. To horár Worest vybehol na balkón, aby vyčkal náš príchod.

CANNY: „Rýchlo, polož ho na zem.“ Zavelil som a ukázal prstom.

Darren opatrne položil Liama na zem a obaja sme sa ukryli za stromy. Potichu sme sledovali ako horár Worest zlieza dolu po rebríku. Skryli sme sa ešte lepšie do tmy. Nedokážem vysvetliť, prečo som to urobil. Prečo som sa skrýval. Iba som mal mrazivý pocit, že takto to bude pre všetkých lepšie. Keď horár zbadal ležiaceho Liama, rozbehol sa za ním. Podišiel k nemu a zobral ho na ruky. Jeho plač nad zuboženým telom, doľahol až k našim ušiam. Keď sa presvedčil, že Liam žije a dýcha, zobral ho so sebou. Vtom pri pohľade na tú scénu ma premožila úzkosť. Horár Worest ani raz nevyšloval moje meno. Ani raz si na mňa nespomenul. Len utešoval Liama vrúcnymi slovami, keď ho držal. Určite mal už oňho strach, kde sa tak dlho s Cannym túla. A keď ho teraz zazrel zakrvaveného, zaplakal. Možno si to vyčítal on, len ho zobral dovnútra a postaral sa o neho.

Mlčky sme tam stáli a dívali sa. Nikto nič nevyšloval, nikto nič nespravil. Keď sa dvere zavreli za horárovým chrbtom, celé sa to skončilo. Oddelil sa ich svet od nášho. Bolo mi za nimi ľúto. Cítil som sa tam dobre. Znova som pocítil, čo je to byť rodina. Bolo mi od toho do plaču. Mal som chuť rozbehnúť sa dovnútra a zostať naveky s nimi. Ktovie, ako by to dopadlo?

DARREN: „Nebol by si s nimi šťastný ...“

Ozval sa zrazu a dal sa na odchod.

CANNY: „Možno nie, možno že teraz naozaj nie ...“

Ale raz určite!“

Vykročil som za ním. Nevedel som kam máme namierené, naisto určite nie, ale tušil som to. Viedol ma cez hustú tmú medzi krikmi a stromami. Viedol ma niekam preč od všetkého, za čím by mi mohlo byť ľúto. A ja som sa nechal. Momentálne som aj tak nemal žiadny cieľ cesty. Ponorený do vlastných myšlienok, som si spomenul na Charlieho. Kto vie kde je? Bojím sa predstavy, že to čo sme videli, bol len prelud. Že možno nebol skutočný, len v našich myšlienkach. Po krátko dobre sme si museli

dať prestávku. Znova bolesť v nohe. Sadol som si a oddychoval. Darren nepokojne prešľapoval na mieste, akoby ho niečo trápilo.

CANNY: „Čo sa deje?“

Pozrel sa mi do očí a odvrkol.

DARREN: „Nič!“

CANNY: „Ty vieš.“

Po krátko prestávke som sa postavil a šiel ďalej. Darren znova napredoval, no očividne nebol vo svojej koži. Neustále sa obzeral a mrmlal si. Nerozumel som mu, no to bol odo mňa príliš vzdialený. Najprv zrýchľil v kroku a o chvíľu na to spomalil. Najprv som sa to snažil ignorovať, ale keď to už trvalo počas celej cesty, začal som byť nervózny aj ja. Začínalo ma to hnevať. Už mi Darrenova nervozita začínala liezť na nervy. Ani nie priamo nervozita, ale vec z ktorej pramení. Vec, ktorá mi pravdepodobne ušla.

CANNY: „Povedz mi, čo je s tebou, lebo odmietam ísť ďalej!“

Zakričal som na neho a dožadoval sa odpovede. Vtom zastal, obrátil sa ku mne a povedal.

DARREN: „Tak si tu zostaň, ja ťa nepotrebujem!“

A rozbehol sa preč. Vyplašene som hľadel na jeho postavu, strácajúcu sa v tme.

CANNY: „To ma tu po tom všetkom len tak necháš?“

Zareval som za ním.

Keď ozvena doznela, ostal som sám. Poobzeral som sa po okolí. Všade stromy, tma a ticho. Mojm jediným spoločníkom ostal mesiac. Poslušne mi svietil na cestu, aby som sa nestratil. Nevedel som, kade mám kráčať, tak som sa vybral Darrenovým smerom. Ten hlupák ma tu nechal, opakoval som si v duchu. Nahnevalo ma to. Čo budem teraz robiť? Človek si nemôže byť istý ničím, len sám sebou. Snažil som sa neustále kráčať, pretože stáť by bolo nebezpečnejšie. Často som sa obzeral a hľadel do tmy. Bál som sa, že znovu stretnem vlkov. Tie krvilačné potvory, ktoré mi tak ublížili. Spomenul som si na Liama. Znova som ho videl ležať v tej trávě. V bezvedomí a celý od krvi. Chudák Liam, povedal som si v sebe. Snáď bude v poriadku. Ešte stále ma to trápilo ako skončil.

Vtom sa moje myšlienky rozplynuli. Zrazu som nedokázal myslieť na nič, pretože môj zrak zazrel niečo v tme. Medzi konármi stromov a tmou som dovidel na vrchol kopca. Bol celý zahalený do tmavého závoja. No moje oči vedeli tmavú postavu, na ktorú dopadol svit mesiaca. Zastal som a pozrel sa pozornejšie. Teraz som ho videl zreteľnejšie, postavu, čo tam len tak stála. Ako som na ňu hľadel, začala sa hýbať. Trocha som sa zľakol, čo tam hore robí. Chvíľu akoby kráčala na mieste a potom sa pozrela smerom ku mne. Zdalo sa, že sa mi díva do tváre. Strašne ma to vydesilo, tak som sa rýchlo ukryl za strom.

Chvíľu som sa ukrýval, no keď ma strach prešiel, znova som vykukol. Pozrel som sa mu rovno do tváre. Bola zahalená v tme, no vedel som, že aj on sa díva. Vtom sa zvrtol a odkračal ku kraju, viacej do tmy. A potom, zrazu skočil.

CANNY: „...Niééééé!“

Vykričol som a v strachu si zakryl ústa. Jeho skok ma vydesil natoľko, že som prestal dýchať. Zrazu sa objavil, chvíľu sa na mňa díval a teraz jednoducho skočil do priepasti. Nevie, kto to bol, no smútil som za ním. Smútil som za ním, ako by som ho poznal. Nechápal som, prečo skočil, prečo svoj život ukončil tak tragicky.

Vtedy som sa ako by prebral, no nebolo to celkom tak. Stále som bol na rovnakom mieste a v rovnakom čase. Tma, stromy a ticho ako predtým. No zrazu sa mi to nezdalo ako skutočnosť. Zahľadel som sa na miesto na vrchole kopca, na ktorom stála postava. Nikto tam nebol. Celé mi to pripadalo ako prelud. Prelud, čo vyzeral byť taký reálny. Nezačínam blúzniť, nie som na pokraji šialenstva?

Vtom moje myšlienky prešlo svetlo. Nebol to záblesk ani nič podobného. Bolo to malé svetielko, čo sa rozžiarilo v tme medzi stromami. Sprvoti sa zdalo byť ako hviezda. Hviezda, čo spadla z oblohy na zem. Znova som si myslel, že mám bludy a stratí sa ako tá postava. Ale každým krokom bolo jasnejšie. Čo to môže byť? Spýtal som sa seba. Šiel som naozaj rýchlo. Kráčal som odušu i s bolesťami v nohe. Vtedy som si všimol tieň, keď som sa priblížil bližšie. Tieň, ktorý prebehol pred svetlom a na chvíľu ho pred mojím zrakom zastrel. Zrazu som bol na pochybách, či pokračovať alebo odvrátiť smer inam. Rozhodol som sa rýchlo. Šiel som za svetlom. I keď som mal strach, túžba dozvedieť sa bola silnejšia. No kráčal som obozretne, žiadne unáhlené kroky.

Ako som sa približoval, viacej som si všimol okolia stromov. Predstava, ako by niekto vyskočil z tmy na mňa, bola hrozivá. Vtom som tieň zazrel znova. No tentoraz som si ho už poriadne všimol. A vtom som sa upokojil.

CANNY: „... Darren!“

Vyslovil som jeho meno. Zdalo sa, že ma počul, lebo sa obzrel. Ešte stále som voči nemu cítil hnev. To svetlo, bola vatra. Oheň, čo ma prilákal až k nemu.

CANNY: „Prečo si odišiel?“

Zrúkol som na neho.

DARREN: „Šiel som pripraviť oheň!“

Odpovedal a pousmial sa.

CANNY: „A to preto si bol taký nervózny?“

DARREN: „Ani nie, ale nechajme to tak.“

CANNY: „Jasné!“ povedal som ironicky.

Chcel niečo povedať, tak som ho nechal. Vtom rozpažil ruky a zahľásil.

DARREN: „Vitaj v mojom dome!“

A ukázal prstom na príbytok, ktorý stál za jeho chrbtom, ukrytý pod rúškom tmy. Až keď odstúpil, som si ho všimol. Vagón. Veľký zhrdzavený vagón. Prekvapilo ma to. Nikdy som žiaden nevidel, iba o ňom počul. Môj otec mi o nich zvykol rozprávať príbehy, ktoré mu vravieval dedko. Jeho dedko bol totiž vodič takého vagónu. Hovoril o nich ako o „Hrkotajúcich mašinách.“ Dedko mu rozprával, že riadi hlavný vagón, ktorý ťahá tie ostatné. Môže ich byť až desať. A každý jeden je niečím naplnený. Drevom, uhlím, železom. Všetky vagóny majú železné kolesá, ktoré sa pohybujú po železných tyčiach. Tie ležia na zemi vedľa seba a ukazujú smer cesty. Dedko robil celý život vodiča a v tej kabíne aj zomrel. Dostal infarkt, keď prešiel

nejakého zatúlaného chodca. Obaja tú nehodu neprežili. Nikdy som si nemyslel, že jeden na vlastné oči uvidím.

DARREN: „Si prekvapený, čo?“

CANNY: „Úplne!“

Chcel som sa ísť pozrieť zblízka, tak som k nemu podišiel. Priamo v lese medzi stromami som hľadel na skutočný vagón. Nechcel som tomu veriť. Bol asi dvadsať stôp vysoký a päťdesiat dlhý. Bol naozaj veľmi starý a celý obrastený machom a lianami. Dodávalo mu to určité postavenie v prírode. Že sem jednoducho patrí. Neskôr som si všimol, že vlastne stojí na tých železných tyčiach, ktoré pretínajú les. Bolo to naozaj čudné. Nikdy som nepočul o vagónoch v lese.

CANNY: „Ako sa sem dostal?“

Opýtal som sa udivene.

DARREN: „Ja naozaj neviem. Pred nejakým časom som tadiaľto prechádzal. Len tak si kráčam a pospevujem, keď si zrazu spoza stromov všimam túto kovovú nádheru. Prišiel som bližšie a uvedomil si, že je to skutočný vagón. A bol prázdny. Tak som sa doň nastahoval a odvtedy tu bývam.“ Dodal víťazoslávne.

CANNY: „To je skvelé!“

Dovnútra vagónu viedol len jeden vchod. Cez veľké zhrdzavené posuvné dvere celé z ťažkého kovu. Odchýlené boli asi na päť stôp. Viac s nimi nešlo pohnúť, lebo za ten čas čo tu vagón stojí, dvere prirástli k zemi. No aspoň poskytovali voľný priechod dnu. Strecha bola zaoblená v tvare kupoly.

DARREN: „Pod', ukážem ti to vo vnútri.“

Ani to nedopovedal a vošiel dovnútra. Šiel som hneď za ním. Vo vnútri bolo na moje prekvapenie svetlo. No neprichádzalo vonka ale zo sviečok na stole. Poskytovali dostatočné svetlo pre celú miestnosť. Po zemi boli porozhadzované rôzne handry a kúsiky látok. Bol tam strašný chaos a pripadalo mi to ako bordel.

DARREN: „Je tu trochu bordel,“ povedal zahanbene.

Všade mnoho debničiek, ktoré nahrádzali nábytok a úložný priestor. Všade samé konáre a papiere a jedna posteľ. Tá sa zdala byť jedinou domácou vecou v originálnom stave. Spráchnivená a premočená, ale predsa.

DARREN: „Tak tu bývam.“

CANNY: „Pekné, veľmi pekné.“

Nevedel som, čo na to povedať. Všade neporiadok a ešte k tomu zvláštny hnilobný zápach. Vychádzal zo stien a šírila sa vzduchom. Potom mi začal vysvetľovať a ukazovať priestory vagónu. Ukazoval na rozbité debničky a prirovnával ich k sedačkám a stoličkám. Pritom pohľade som musel prekrúcať očami. Nič nenasvedčovalo tomu, že tu naozaj niekto býva. Len hromada smetí a rozbitého nábytku. No nechcel som uraziť jeho štýl bývania. Veď niekto žije ako myška a iný ako potkan. Nečudoval by som sa, ak by som natrafil aj na ne.

Vtom sa náhle objavila bolesť, ktorá mi viac nedovoľovala stáť. Bol som nútený sadnúť si do toho neporiadku. Oprášil som debničku, ktorá mi ležala pri nohách a sadol si.

DARREN: „Ešte stále to bolí, však?“

CANNY: „Len keď dlho kráčam, ale hojí sa to rýchlo.“

Pozrel som sa na ranu a obväz na nej. Presakovala cez ňu krv. No keď som sa jej dotkol, zistil som, že je zaschnutá. Potešilo ma to. Ešte stále som mal pred očami tesáky toho vlka. Dlhé zožltnuté zuby plné strachu, ktoré sa mi zahryzli do nohy.

CANNY: „Ani som sa ti nestihol poďakovať, že si ma zachránil pred tým vlkom. Ak by si neprišiel, určite by ma celého roztrhal.“

DARREN: „Ty by si spravil to isté.“

Odvetil a presunul sa k posteli. Potom sa na ňu zvalil a otočil chrbtom ku mne. Po chvíľke mlčania sa ozývalo jeho hlasité chrápanie. Aj na mňa prišla únava. Nedokázal som sa voči nej ubrániť. Tak som sa oprel a privrel oči.

Noc ubehla a ja som sa zobudil. Nejaké ostré svetlo mi začalo presvitať cez zavreté viečka. Keď som oči otvoril, zistil som, čo to bolo. V streche medzi spojnicou a stenou bol malý otvor veľkosti hrášku. Cez ten malý otvor presvietil lúč slnka priamo do mojich očí. Poutieral som si ich a povystieral sa. Celú noc som spal na debničke posediačky, z čoho mi stuhol každý sval na tele. A obzvlášť na chrbte. Keď som bol už úplne prebratý, vtedy som si uvedomil, že tam Darren nie je. Zostala po ňom len priehlbina v spráchnivenej posteli. Vybral som sa von na denné svetlo, ktoré ma po vykročení hneď aj oslepilo. Bol som z toho celý prekvapený. Vagón sa totiž nachádzal na mieste s redším porastom stromov. Vatra rozložená pred vagónom dávno vyhasla a ochladla. Uhlíky sa sfarbili do siva a iné sa rozpadli na popol. Darrena nebolo ani tu. Poobzeral som sa po okolí, či ho náhodou nezazriem niekde v diaľke. No vyparil sa. Sadol som si na blízko ležiaci peň, aby som skontroloval poranenú nohu. Opatrne, aby som si neublížil, som odväzoval obklady. Rana bola napodiv menšia, ako som si najprv myslel. Dokonca sa stihla pekne zahojiť. Bylinky starej mamy majú naozaj zázračné účinky, pomyslel som si. Aj bolesť skoro pominula. Keď si znova spomeniem na tú noc, behajú mi po chrbte zimomriavky. Obklady som si zaviazal nazad a rozhodol sa, že pôjdem pohľadať Darrena.

Pohľadom som prečesával okolie v nádeji, že na neho natrafím. Všimol som si cestičky, čo sa stáčala popri vagóne do lesa, tak som sa vybral po nej. Bolo skoré ráno a vzduch bol i napriek bezvetriu chladný a vlhký, akoby pred dažďom. Stromy riedené ihličnanmi rástli ďaleko od seba. Všimol som si, že cestička vedie priamo k hore. Keď som sa zahľadel na jej vrchol, spomenul som si na nočnú víziu. Ako som si to znova premietol v hlave, nedokázal som povedať, či to bola skutočnosť alebo ďalšie bludy. Pri pohľade do diaľky som si všimol agátové stromy rastúce v tieni borovíc. Pripomenulo mi to môj domov, ktorý je teraz opustený. Spomenul som si aj na Charlieho, za ktorým mi prišlo strašne ľúto. Zrazu som mal chuť vstúpiť do domu, ľahnúť si na moju posteľ a zaspať. Smútil som, že to urobiť nemôžem, tak som si aspoň predstavoval, ako by to vyzeralo. Určite by sa mi pri spaní sníval krásny sen a usmieval by som sa počas neho. Tá predstava ma nadchýnala. Ale realita vokol mňa ani trochu. Nikde môj domov,

moja posteľ a ani krásny sen. Len neznámy kraj a cesta akoby nekonečná. Vtom ma napadla otázka.

„Ak nájdem šťastie, budem s ním šťastný aj inde ako doma?“

alebo sa úplne mýlim a svoje šťastie mám doma. Zavreté za dverami za závorou.

Vtom cestička vyústila na lúku. Priestrannú lúku s vysokým košatým stromom uprostred. Na jej okrají som zastal a nadýchal sa voňavého vzduchu. Potom som sa pobral smerom k tomu stromu. Už z diaľky som si všimol povraz visiacy z konára. Na lane visel chlpatý predmet, ktorý mi padol do očí. Hojdal sa zo strany na stranu. Bol som zvedavý čo to je, tak som neprestával kráčať. Tráva na lúke bola posiatá burinou a rôznymi divorastúcimi kvetmi. Zacítil som hnilobný zápach. Pripomenul mi zdochnutú veвериčku, s ktorou som sa dostal do kontaktu. Zrazu som si bol istý, že na lane visí taktiež zdochnutá zviera. Ako som sa približoval menilo to podobu. Z diaľky mi to pripomínalo veveričku s dlhým chvostom, potom ďalšími krokmi sa to menilo na šedú líšku. No ako som bol čoraz bližšie, začínalo sa to podobať na vec veľmi známou, tak som spomalil v kroku.

CANNY: „Len to nie, to určite nie ...“

Počas mojich krčovitých nádychoch som neveriacky krútil hlavou.

CANNY: „To nemôže byť, to nemôže byť pravda!“

Až keď som stál pod ním, som tomu začal veriť. Začal som veriť v to, čo som videl. Visel tam Charlie!

Vyhĺkli mi slzy a padol som na kolená. Zrak som pri tom nespúšťal zo zúboženého telička môjho Charlieho. Visel tam so slučkou okolo krku a očami prevrátenými k nebesám. Bez pohnutia, bez známky života.

CANNY: „Niééé, Niééé!!!“ kričal som.

Reval som a plakal. Cítil som sa strašne. Akoby som tam visel ja. Bol som nahnevaný a smutný zároveň. Trúchlil som za tým, čo bývalo mojím verným priateľom. Úbohé visiace telo, čo sa hompáľalo na lane. Miešali sa vo mne náłady a pocity. Zúrivosť striedal žiaľ a plač hnev. Najprv som do všetkého kopal a každého preklínal a potom som kľučal s tvárou v dlaniach a nariekal. Znova som sa stal trúchliacim ako vtedy na cintoríne, ako vtedy na moste.

CANNY: „Prečo, prečo?“

Spytoval som sa cez slzy v očiach. Upieral som pohľad na oblohu a výhrážne ukazoval prstom.

CANNY: „Nenávidím ťa !!!“ vyšlo zo mňa.

Zafal som zuby a potľácal hnev späť do žalúdka.

CANNY: „Kto spraví takúto ohavnosť, takúto strašnú vec? To nie je človek, to je zviera!“

Vykrikoval som na celý les, aby každý vedel, čo sa stalo. Aby si každý lesný tvor na mňa dal pozor.

CANNY: „Toto nikomu neprejde, nikomu!“

Vyhrážal som sa. Zúrivo som pokrikoval na každý strom, čo sa len pohol vo vetre. Ukazoval na neho a kľučal. Nikdy predtým som neklial. Ten kto ublížil môjmu psovi akoby ublížil mne.

CANNY: „A za to ...“

... zomrie!!!“

Vyslovil som svoje želanie. Vyslovil som vec, ktorú chcem v najbližšej dobe uskutočniť. Začal som sa báť samého seba. Bol si utopený, potom si sa zjavil ako príznak a teraz tu mŕtvy visíš.

CANNY: „Je to ďalší prelud?“

Spýtal som sa pri pohľade na Charlieho. Najprv som plakal a vzápätí zúrila a vrčal ako vlk. Striedalo sa to vo mne a menilo. Ako by som to nebol ja, ako by som bol niekto iný. Ako Darren!

Pohľad na mŕtve telíčko ma zabíjal. Už som sa na to nedokázal pozerieť. Lavou rukou som si nahmatol tvrdý predmet vo vrecku nohavíc. Vopchal som ruku dnu a vytiahol nožík.

CANNY: „Ako dobre, že som ťa nestratil.“

Povedal som pri pohľade na jeho lešnúcu sa čepeľ. Spomenul som si ako som si vydýchol, keď som ho nahmatol pri ohni s Darrenom. Potom som s ťažkosťami vyliezol na strom a Charlieho odrezal. S rachotom padol k zemi ako suchý konár zo stromu. Ešte viac zo mňa slzy vyhrkli. Nevedel som, čo robiť. Beznádejne som mu plakal pri nohách, ako posledný príbuzný. Začal som konať inštinktívne, podvedome. Nemyslel som. Odtiahol som jeho telo ďalej od stromu. Zastal som na mieste s bujnou trávou medzi stromom a lesom. Kľakol som si na zem a nožíkom v ruke začal hĺbiť diery do zeme. Pláč mi prekryval zrak až na toľko, že som nedovidel pred sebou. Ale hĺbil som ďalej. Zemina bola suchá, plná korienukov a kameňov. Bránili mi v práci no nevzdal som sa. Neustále ma obklopoval zápach hniloby, čo sa šíril z jeho mŕtveho tela. Prechádzal skrz mňa a zvieral mi žalúdok v krč.

Keď bola jama dostatočne hlboká, prestal som s hĺbením. Postavil som sa nad ňou a uchopil Charlieho za lano do vzduchu. V tej chvíli sa mi roztriasli kolena a skoro som klesol v mdlobách k zemi. Pláč sa ozýval z každej strany. Počul som aj stromy a kriky plakať. Prestali rásť a smútili spolu so mnou. Tráva sa nevlnila a kvety zakvitli. Všetko akoby zastalo. Nič v tej chvíli nebolo dôležitejšie, nič okrem smútku. Pozviechal som sa a uložil Charlieho na večný spánok. Jeho oči zostali prázdne, bez myšlienok, prekrútené dohora. Bolo mi z toho nanič. Nemal som inú možnosť ako ho zakopať. Bol už mŕtvy, načisto mŕtvy. Už no neviem prebudiť, vravel som si.

CANNY: „Čo iné mám urobiť?“

Spýtal som sa s plačom v hlase. Ale nikto sa neozval. Každý strom odo mňa odvracal tvár. Vykopanú zeminu som si nabral do rúk. Zaželel som mu pokojný odpočinok a zahádzal ho. Plakal som pri každej hrude zeme, čo ho prikryla. Pri každom mojom pohybe, ktorý znamenal jeho koniec. Ukončil svoju púť tu na tomto „hnušnom“ mieste, prebehlo mi myšľou. Na tejto žltej trávě a v tejto tvrdej pôde. Obkolesený plačúcimi stromami. Už som blúdil. Nedokázal som rozpoznať rozdiel medzi fantáziou a realitou. Všetko sa mi zlievalo do seba.

CANNY: „Odpočívaj v pokoji!“

To boli posledné slová nad jeho hrobom. Už stačilo nariekania, už som nechcel plakať, no nešlo to zastaviť. Smútok, čo som cítil sa

nedal opísať, len nárek a plač nad jeho hrobom.

Keď vtom sa objavil on. Darren. Začul som jeho kroky, šiel rovno ku mne. Neotáčal som sa, ukazoval som mu chrbát. Všimol som si košík s hríbmi, čo niesol.

CANNY: „Malý hubár.“ povedal som potichu.

Zlosť začala vo mne vriieť. Pláč prestával, no zúrivosť začala vyvieriť na povrch. Začal som si uvedomovať, že za všetko môže len jedna osoba. Človek, čo stál neustále pri mne, čo ma prenasledoval a mienil usmrtiť. Osoba, ktorá teraz ku mne kráčala.

DARREN: „Stalo sa niečo?“

Opýtal sa kľudným hlasom, akoby sa nič nedialo. Zastal mi tesne za chrbtom a hľadel cez plece. Jeho kľudný tón hlasu ma veľmi hneval. Všimla si toho aj tráva. Zvlnila sa vo vetre. Potom si určite všimol čerstvú zeminu na jednej kope, pretože som videl jeho zapichnutý pohľad. V ruke som ešte stále zvieral nožík, bol celý od zeminy. Držal som ho ako nástroj záchrany. Hladkal ho, otáčal aby si na neho moja dlaň zvykla. Stále som premýšľal, či to urobiť alebo nie. Jeden hlas mi vravel: „Iné východisko nie je, musím to urobiť. Skôr než bude neskoro.“

Mám počúvať ten hlas? Pýtal som sa seba. Mám sa mu podvoliť? No začal som sa prikláňať tomu druhému a ten vravel: „To nie je riešenie, musí byť aj iná cesta.“ Aj som mu uveril a zovretý nôž uvoľnil z dlane. No vtom sa znovu ozval. Znova tým typickým pokojným hlasom.

DARREN: „Niečo si tu zakopával?“

Pohár sa naplnil. Rozzúrila som sa ako nikdy predtým. Všetkou nenávisťou v očiach som sa na neho zadíval. Teraz si uvedomil, že sa niečo deje. Zľakol sa a ustúpil o krok vzad. V očiach mi blľal oheň. Aj stromy naokolo sa zľakli. Skrývali sa jeden za druhým.

CANNY: „Nezakopával som nič, zakopával som niekoho.“

Zavrčal som na neho. Vzápätí som vystrel proti nemu nôž a pohrozil mu na krku. Preľakol sa. Začal slepo ustupovať. Jeho vyplašený hlas koktal.

DARREN: „Čo to – to ro – bíš?“

Cítil som spokojnosť pri pohľade na jeho zdesenú a zblednutú tvár. Jeho oči sledovali každý môj prudší pohyb. Každé strhnutie mohlo znamenať jeho koniec. Uvedomoval si to. Snažil sa byť veľmi opatrný. Myslel si, že ešte stále má šancu na záchranu.

CANNY: „Myslíš si, že sa môžeš zachrániť ...“

... nie nemôžeš!“

Nastalo chvíľkové ticho prerušované jeho klepotom zubov. Potom som pokračoval.

CANNY: „Za všetko môžeš ty. Určite kvôli tebe leží teraz Charlie v tej jame.“

Ukázal som na hrob. Prekvapene sa ma spýtal.

DARREN: „Tam leží Charlie?“

CANNY: „Nehovor, že si o tom nevedel!“

Zareval som na neho a prebehol mu nožom pred očami. Ešte kúsok a bol by som ho zasial.

DARREN: „Nevedel som to, naozaj som to nevedel!“

Vyjachtal zo seba a rozpažil ruky. Košík s hríbmi zhodil na zem. Tie sa rozutekali a odbehli preč do lesa.

CANNY: „Neverím ti!“ zareval som. „Si klamár. Taký istý ako všetci!“

DARREN: „Kto všetci?“

CANNY: „Všetci čo ste tu ...“

Darren sa nechápavo poobzeral po okolí, no samozrejme nikoho nevidel.

CANNY: „... ty, stromy a tráva. Všetci, čo sa tak okato dívate a navzájom si šuškáte.“

Myslíš si, že to nevidím, že to nepočujem?“

DARREN: „Neviem, o čom hovoríš?“

CANNY: „Drž hubu, lebo ťa zabijem!“

Šialenstvo som mal na krajíčku. Každú chvíľu na neho vybehnem a asi ho zabijem. Urobím to s radosťou.

CANNY: „Zabil si mi psa! Zabil si Charlieho!“

Znova mi vyhrkli slzy. Spomenul som si na neho ako na najvernejšieho priateľa. Jediného priateľa, ktorý zomrel rukou tohto človeka.

CANNY: „Nenávidím ťa! Teba aj Boha!“

Všimol som si prekvapenia v jeho očiach, keď som vyslovil nenávisť k Bohu. Pravdepodobne ho to potešilo. Čomu nasvedčovali aj jeho nasledujúce slová.

DARREN: „Konečne si to pochopil!“

CANNY: „Povedal som drž hubu!“

Už ma prechádzala trpezlivosť. Chcel som to čím skôr ukončiť.

CANNY: „Už ma prechádza trpezlivosť.“

Nôž som pevnejšie uchopil v dlani.

CANNY: „Jednoducho ťa podrežem!“

Vyhlásil som zrazu. Darren sa zľakol, no nespustil zo mňa oči. Zo mňa a z noža. Vtom som sa odhodlal. Zúrivosť zvíťazila nad umom.

Trhol som rukou švihom tak, aby som mu preťal krk. Urobil som to naozaj rýchlo. No na moje prekvapenie to vystihol. Stihol sa uhnúť, takže čepeľ preletela vzduchom. V tom krátkom okamihu ma z celej sily kopol do brucha. Zletel som na zem. Bolo to príliš prudké, aby som sa udržal na nohách. Ale nôž som nepustil z ruky, pevne som ho zvieral. Vzápätí sa na mňa vrhol a pristúpil mi ruku aj s nožom. Zareval som.

CANNY: „Áááááááááá!“

Utláčaná tráva pod mojím chrbtom stonala od bolesti a kričala o pomoc. Potom ma pritlačil k zemi. Šiel mi po krku. Obama rukami mi uchopil krk a začal ma dusiť. Nevedel som sa nadýchnuť. Tlak mi stúpil obrovskou rýchlosťou. Jeho nenávisť v očiach bojovala s tou mojou. Neotáčal som. Pritlačil som si kolena k hrudi. Zaprel sa do neho a vykopol nohy. Odkopol som ho zo seba ako špinavú zdochlinu. Pri páde na zem taktiež zareval.

DARREN: „Áááááááááá!“

Možno sa aj zranil. Vyskočil som na rovné nohy a rozbehol sa na neho ešte kým sa snažil vstať. Švihom a tvrdý úder. Kopol som ho do boku ešte na zemi. Znova zareval a prekotal sa. Jeho tvár sa skrivila do bolestnej grimasy. Uchopil si poranené miesto. Vzápätí som na neho skočil ako on predtým na mňa. Zatláčil som mu kolenami ruku v lakťoch. Uchopil som nôž pevnejšie a preložil mu ho ku krku. Chcel som to urobiť ale zastavil ma slovami.

DARREN: „Pro – sím nie!“ zachrapčal.

CANNY: „A prečo by som to nemal robiť?“ Odvetil som mu.

DARREN: „Nikdy sa potom nedozvieš odpovede na otázky, nikdy sa nedozvieš pravdu o sebe!“

CANNY: „Akú pravdu, odpovedz?!“

Zakričal som na neho a viacej pritlačil nôž. Darren zachrapčal a povedal.

DARREN: „Ešte stá – stále si to nepochopil?“

Bol som v pomykove. Stále som nevedel o čom hovorí. Začal som nad tým uvažovať. A to som nemal. Darren využil chvíľkové zaváhanie. Vyšmykol sa mi a odsotil ma. Uvedomil som si, že som urobil chybu. Obaja sme sa postavili. Stáli sme proti sebe vzdialení len niekoľko stôp, ako dvaja býci. Krv vo mne vrela a zúrivosť vytekala spod kože v podobe potu. Darren sa asi cítil rovnako, čo som usúdil z jeho vražedného pohľadu, ktorým ma prebodával. No mojou výhodou bol nôž, ktorý som ešte stále zvieral. Vystrel som ho proti nemu, aby si ho dobre všimol.

CANNY: „Týmto nožom ťa podrežem.“

DARREN: „Tým by som si nebol tak úplne istý.“

Odvetil ironicky. Vtom siahol do ľavého vrečka nohavíc a vytiahol nôž, náramne podobný tomu môjmu. Tiež ho vystrel proti mne. Prekvapilo ma to.

CANNY: „Ako to, že sú rovnaké?“ zabľabotal som.

DARREN: „Premýšľaj ...“ povedal s nadšeným výrazom. Oči mu priam žiarili radosťou. V tej chvíli som si uvedomil, že zo súboju nikto z nás neodíde. Nieкто ostane ležať. Nieкто z nás to neprežije.

V predstavách som sa videl ležať dolu tvárou a celý od krvi. Presakujúca krv spod môjho oblečenia bude zalievať trávu podo mnou, ktorá sa bude snažiť ujsť a rozostúpi sa podo mnou. Môj posledný výdych naposledy rozvlní trávu, čo nestihla ujsť. Už som si tak istý nebol, že to bude Darren. Premýšľal som, ako z toho vycúvať bez škôd. To bol môj druhý hlas, ktorý mi posúval tú myšlienku. Stál v tieni prvého, neveriacky krútil hlavou a hrozil vztyčeným prstom.

„Ja som ti to vravel, ja som to vedel.“

No bolo už neskoro, pretože sa Darren vzápätí vo mne vrhol. Len-len, že som sa uhol a čepeľ presvišťala okolo mňa. Chcel som zaútočiť, no Darren bol rýchlejší. Znova sa pokúsil o rýchly útok. Tentoraz ma aj zasiahol. Čepeľ noža mi narezala rameno.

Listy a ihličie na stromoch od prekvapenia skríkli.

CANNY: „Áááargh!!!“

Z rany ihneď vyletelo zopár kvapiek krvi. Na moje šťastie to bol len škrabanec. Viac som sa zľakol, ako to bolelo. Ustúpil som o hodný kus dozadu. Fučal som a z hlboko naberal dych. Darren na chvíľu zastal ako by mi dával čas na predýchanie. Vtom prehovoril.

DARREN: „Ešte stále ti to nedošlo...“

Spýtal sa nechápavo.

„... to ťa mám dokaličiť, aby si to konečne pochopil?“

Zrazu sa správaj ako šialenec. Strúhal rôzne grimasy a poklepkával si po hlave, na znak nechápavosti. Potom sa začal smiať. A spolu s ním sa smiali aj stromy, až z nich padali listy a ihličie. Smiali sa dlho, nechceli prestať. Ich smiech pomínul, až keď zostali

úplne holé, bez listov i ihličia. Pripomenulo mi to skorú zimu bez snehu. Jediné na strome uprostred zostali všetky listy, on jediný sa nesmiel. Súcitil so mnou, pretože na jeho konári visel Charlie. Nechápal som čo, sa to okolo mňa deje, čo vidia moje oči. Rozmýšľal som o tom, pretože to nemá logiku. Darren sa na mňa znova vrhol. Snažil sa urobiť to isté, čo predtým. Vystihol som jeho zámer a stihol sa včas uhnúť. A hneď som zaútočil naspäť. Šiel som mu po nohe. Zasiahol som mu vrchnú časť stehna, ale taktiež len okrajovo. Z rany vytekla krv na jeho nohavice. Na chvíľu zastal a prezrel si zranenie. Krv si utrel do rukáva a zrazu spravil niečo nečakané.

Vrhol po mne nôž s úmyslom zasiahnuť ma. Jeho ťah bol naozaj prekvapujúci. Ak by mieril presnejšie, aj by ma bol trafil. Uhnúť by som sa nestihol. Srdce mi priam vyskočilo, keď sa nôž zabodol do zeme. Len na krátky okamih som od neho odvrátil zrak a zahľadel sa naň, keď som ucítil tvrdý úder do ľavého líca. Zatackal som sa. Nôž mi od bolesti vyletel z ruky a dopadol niekam do trávy. Tráva sa okolo neho zvlnila a svojimi stebkami ho zakryla pred mojim zrakom.

Darren neatáľal a útočil ďalej. Zvrhla sa bitka na päste. Darren bol rýchlejší, takže mi uštedril ďalšie rany do oblasti tváre. Jeho údery boli naozaj tvrdé. Šlo mu o víťazstvo, takže do toho dával všetko. Ja som sa poväčšine musel brániť. A vtedy som zaútočil ja. Rýchly švih rukou a tvrdý náraz. Presne mierená rana nad oko ho prekvapila a po nej prišla druhá. Znova na to isté miesto. Po tretej sa už zatackal. Krv vyrážala a z rán po každom našom údere, či som dostal ja alebo on. Zranenia boli na oboch stranách. Striedali sa údery s výkrikmi bolesti. Trvalo to nejakú dobu, keď mi začali dochádzať sily. Objavila sa vyčerpanosť. Rany boleli viac ako predtým, krv sa liala prúdom. Obaja sme sa potácali a snažili sa dať všetku zvyšnú energiu do posledných úderov.

Boj bol vyrovnaný. Z vyrazených dvoch bočných zubov sa mi liala krv. Zaplavovala mi ústa a miešala sa so slinami. Nestíhal som ju vyplývať, tak som z nej občas niečo prehltil. Hlava mi po ranách búšila ako divá, srdce bilo dvakrát rýchlejšie. Darren mal rozbité obočie nad ľavým okom. Tiež z neho vytekalo mnoho krvi. Oko opuchnuté podliate krvou a zmodrané až k uchu. Počas bitky sme ani jeden z nás neprehovorili. Okrem výkrikov od bolesti bolo počuť len naše rany. Opieral som sa do kolien, keď sa zrazu ozval.

DARREN: „Už – už si to konečne pochopil?“

Vydralo sa z neho priam po slabikách. Nechápavo som sa mu pozrel do očí a krútil hlavou.

DARREN: „Tak počúvaj, ty imbecil!“

Vyštekol na mňa a vystrel sa.

DARREN: „Pamätáš si na tvoj posledný sen v tvojom dome?“

CANNY: „Čože, aký sen ...?“ nechápal som.

DARREN: „Sen s tvojim otcom. Ako si zapálil fajku a šli ste obedovať. A on prestrel pre troch, i keď ste boli len dvaja...“

Vtom mi začalo sviatať.

DARREN: „A potom vstúpil dnu nieкто cudzí, celý zahalený a sadol si k stolu k vám.

A tvoj otec povedal: „Najedz sa spolu s nami, synu!“

Vydesil som sa a stromy spolu so mnou. Konármi si zakrývali ústa, aby sme nezačuli ich zdesenie.

CANNY: „Ako vieš o tom sne...?“

Vyjachtal som zo seba.

CANNY: „... ako je to možné? Ved' som ti o ňom nerozprávaj!“

Potom Darren pokračoval.

DARREN: „V tom sne ten zahalený chalan, to som bol JA ...!“

Nastalo hrobové ticho ako pred búrkou.

DARREN: „Premýšľaj nad tým, ako môžem vedieť o tom sne, však?“

Zostal som ticho, lebo som bol v pomykove. Náhly zmatok, čo ma obklopil a prenikal do mysle, mi zväzoval jazyk.

DARREN: „Viem o ňom, pretože sa sníval v tom momente i mne!“

CANNY: „Čože, nechápem vôbec ničomu!“ Vyjachtal som zo seba. Darren sa znova zasmial, no tentoraz bez sprievodu stromov. Potom s úplnou vážnosťou v hlase odpovedal.

DARREN: „TY SI JA ...!!!“

Vypleštil som na neho nechápavo oči a nedostal zo seba ani slovko. Skamenela mi tvár a jazyk zdrevenel. Srdce mi búšilo v neuveriteľnom tempe. Jeho tlkot som cítil až v krku. Pripadalo mi to banálne hlúpe. Ako by to mohla byť pravda? Ako by sa to mohlo stať ...?

Za mojimi očami šiel neustály prúd myšlienok, ktorý nešlo zastaviť. Zmätenosť v mojej hlave sa nedala opísať. Nevedel som, či len klame alebo vraví pravdu. Možno ma chce len zmiasť na svoju stranu, no nebol som si istý ničím. Keď som sa prebral z myšlienok, skríkol som na neho.

CANNY: „To nie je pravda!“

DARREN: „Ty sám veľmi dobre vieš, že je!“

Nevedel som, čo robiť. Hlava mi šla prasknúť. Cítil som sa ako blázon, zavretý v kletke s banánom v ruke. Musel som niečo robiť, musím niečo urobiť, zavelil som si. Začal som ustupovať. Najprv len pár krokov smerom k stromu, kde to začalo. Potom až k hore. Darren šiel neustále za mnou. Ako som kráčal, tráva sa mi uhýbala. Nechcela sa ma dotknúť, bála sa ma.

CANNY: „Nie! To nemôže byť!“

Kričal som neustále a dožadoval som spravodlivosti. Snažil som sa to nejako zo seba dostať.

CANNY: „Toto je len sen ...“

... všetko je len sen!“

Je to sen, ja ho snívam doma v posteli. Ležím v nočnej more a jediné čo musím, je zobudiť sa aby to skončilo, presviedčal som sa. No ako sen to vôbec nevyzeralo. Plakal som a kričal zároveň. Tak nahlas, že mi naspäť do uší dofahla moja ozvena. Čo mám robiť? Pýtal som sa stále seba.

CANNY: „Nechod' za mnou!“

Zareval som na neho a pohrozil prstom.

DARREN: „Tvoj otec zomrel a ty si zostal sám. Bol si slabý, aby si to všetko prekonal. Plný utrpenia a bezcieľnosti...“

CANNY: „Buď ticho!“

DARREN: „... tak si si vytvoril mňa. Bol som presne taký, ako si chcel, silný a múdry. Plný chladnokrvnosti, ktorá tebe chýbala...“

CANNY: „Prestaň už, vôbec ťa nepočúvam.“

Zapchával som si dlaniami uši v nádeji, že ho už nebudem počuť.

DARREN: „... mal som ťa rád, ako si si to želal. Ja som bol odpoveďou na tvoje otázky, tak prečo mi to teraz robíš?“

CANNY: „Nechaj ma už konečne na pokoji!“

Rozbehol som sa smerom k hore krížom cez lúku. Dúfal som, že pred ním utečiem. Vbehol som do lesa a ešte viac pridral. Bežal som o život. V lese začalo stúpanie do kopca. Behal som medzi stromami ako splašená zver. Stromy sa mi vyhýbali, ako len vedeli. Svoju tvár odvracali do iného smeru, len aby sa no mňa nemuseli pozrieť.

V hlave mi zneli Darrenove slová, keď vtom som si spomenul. Spomenul som si na vec, akoby zabudnutú, akoby zatúlanú v mojej hlave spomienok. A teraz vyšla na povrch ako strašná realita. Videl som samého seba ležiac v listí medzi stromami. Zobúdzam sa a oprašujem. Beriem do rúk polená a volám na Charlieho:

„Charlie, ide sa. Ty jedna prašivá zdochlina!“

Potom kráčam späť po cestičke a Charlie ma nasleduje. Po krátkej dobe, ale únavnej chôdzi vychádzam von z lesa a ocitám sa na lúke pred mojim domom. Smerujem k domu. Charlieho uviažem k búde a z kurína vytiahnem násilím sliepku, ktorú následne zabijem a očistím od peria. To už stojím v kuchyni môjho domu. Očistenú dávam variť do kotla, pod ktorú prihodím polená. Sekeru, ktorú som neustále držal v ruke, zavesím na svoje miesto na stene a vychádzam z domu. Vraciam sa po ceste naspäť do lesa. Potom sa zrazu na lesnej ceste rozbehnem a bežím znova na to isté miesto. Udýchaný a vyčerpaný si ľahnem nazad na listie, z ktorého som vstával. A s úšľabkom na tvári zaspávam.

CANNY: „Nie! To nemôže byť pravda!“

Zdesene som vykrikoval a na chvíľu zastal. No potom som sa hneď zas rozbehol a pokračoval v stúpaní do kopca. Uvedomil som si, že je to pravda. Strašná pravda o mojej osobe, o duševnej chorobe, ktorú mám. Naozaj som sa vtedy vrátil naspäť, naozaj som to bol ja a nie niekto iný. Pamätám si, ako som obviňoval iných a nechápal, čo sa stalo. Teraz mi to došlo. Bol som to ja.

DARREN: „Nemôžeš mi utiecť!“ ozval sa zrazu. Stál pred mnou a opieral sa o jeden zo stromov, ktoré sa na mňa báli hľadiť. Bez slova som prebehol okolo neho. Strach a hrôza bola jediná vec, na čo som dokázal myslieť. Musím dosiahnuť vrchol kopca, vravel som si a dodával si sil. Rana na nohe sa stala nepodstatnou. Po dlhšej chvíli stromy zredli a zemina pod nohami sa stala prašnejšou. Všade naokolo sa objavili menšie skaly. Zhladel som sa na jeden z nich a spomenul si na ďalšiu vec, na ďalšiu zabudnutú spomienku.

Ako sedím na skale. Ako tam mnohokrát sedávam a vyčkávam na niekoho. Ale ten niekto neprichádza, pretože som to JA! Sedím tam sám a zhovárom sa sám so sebou, ako konverzácia medzi dvoma ľuďmi. Ale ja

som sám. Kladiem otázku za otázkou a odpovedám si. Aké bizarné.

DARREN: „Sme jedna a tá istá osoba!“

Znova sa ozval. Tentoraz sedel na skale, ktorú som práve minul. Objavil sa tam úplne náhle, ako duch bez tela, pretože ja som telo. Alebo je to naopak? On je telo a ja som duša? Ja som stvoril jeho alebo on mňa? Tie otázky ma desili. A vtom ma napadla ďalšia z tých spomienok.

Ako som na cintoríne a v záchvate šialenosti vytrhávam burinu. Vtom vstávam a predstavujem si, že sa raz zhovárom. Najprv plačem potom sa smejem. Na koniec odchádzam preč a bežím cez cintorín.

Nechápal som, prečo som si na to doteraz nespomenul, prečo som si myslel, že to bolo inak, že som nebol sám. Prečo som ho v mojej hlave stvoril? Bol som naozaj tak zúfalý, že som ho potreboval?

Zrazu stromy zredli až úplne vymizli. Ten posledný z nich s opadajúcimi listami a holými čiernymi konármi stál zakorenený za skalou a ukrýval sa. Ostali len holé skaly a prašná cesta s poslednými zožltnutými burinami, ktorým bolo jedno, kto po nich kráča. Zrazu akoby som bol v inom svete. Vo svete beznádeje a strachu zo samého seba.

Všetko sa mi rozpadlo. Všetko, čomu som doposiaľ veril. Šiel som po cestičke, ktorá viedla medzi skaly, vysoko hore až na samý vrchol. Vietor začal duť omnoho silnejšie. Bol strašne chladný a nepríjemný. Smútok a žiaľ boli moji dvaja bratia, ktorí ma pevne držali za ruky a viedli nahor k beznádeji, môjmu tretiemu bratovi, ktorý ma netrepežlivo vyčkával.

Cesta strmo stúpala, no i napriek strašnej bolesti v nohe, a ešte väčšej v mojej duši, som nezastavoval. Vtom sa znovu zjavil. Stál tam ako zakorenený strom. Opieral sa o holú stenu skaly a hľadel na mňa tým najčudnejším spôsobom.

DARREN: „O čo sa vlastne snažíš?“

CANNY: „S príznakmi sa nerozprávam...“

Zahlásil som mu a šiel ďalej. Už som nebežal, no neustále som rýchlo kráčal. Ani sa ma nesnažil zadržať. Vedel, že by to bolo márne. Viem to, pretože to vie Darren. Vystupoval som na vrchol naozaj rýchlo, pričom rozmyšľal o skutočnosti a fantázii. Neustále som počul hlasy ako vtedy pri bludoch v lese. To sa mi kamene škerili. Zatlávali pred mnou zrak.

Vzdych tu hore sa neustále menil. Najprv dul z východu, no neskôr sa otočil a fúkal zo severu. Zrazu bol ľadový, až mi sťažoval výstup. Holé skaly všade navôkol na mňa pôsobili depresívne. Nikdy som nezažil horšiu situáciu, akou bola táto, no pokraji šialenstva. Ale nestávam sa Darrenom čoraz častejšie? Nežúrím častejšie, nekričím častejšie?

DARREN: „Jednoducho sa strácaš...“

Povedal sediac na skale nado mnou.

DARREN: „...Si tak často mnou až raz mnou aj zostaneš. Už navždy.“

Jeho slová zazneli výhražne. Vtom som si spomenul na zdochnutú veвериčku, ktorú som našiel vo vrecku. A vtom som videl seba, ako ju lovím v lese. Vyčkávajúc pri strome s povrazom v ruke. Už ulovenú a zdochnutú ju pchám do vrečka vesty a vkladám na spodok bedne. A znovu mám ten diabolský úškrn na

tvári, keď debnu s rachotom zavieram. Čo som to za zviera? Zaznela otázka v mojej hlave.

CANNY: „Ale veď máš dom v lese, tvoj vagón?“ spýtal som sa Darrena.

DARREN: „To ty máš dom v lese. Nastahoval si sa tam prednedávnom.“

Povedal a vyšiel spoza rohu. Tváril sa sebaisto. Na tvári mal úškrn, ktorý som veľmi dobre poznal. Bol to len istý diabolský, ktorý som na sebe videl v spomienkach. Nezastal som pri ňom. Pokračoval som ďalej v ceste, akoby mala byť mojím vykúpením z tohto pekla. Všetko ma začalo nesmierne bolieť, všetky utržené rany. Bolesť v nohe pulzovala a prechádzala z tých miest na miesta na tvári. Z úst mi už krv netiekla, asi som ju všetku pohltal.

Zrazu sa pred mnou otvoril výhľad. Odbočil som medzi skalami na západ, takže celý les som mal priamo pod sebou. Stál som tam na úpätí hory a hľadel na vrcholce všetkých stromov. Na chvíľu som zabudol, kto som a zatajil dych. Na takýto pohľad som vždy čakal. Zazelenané vrcholce ihličnatých stromov s hnedými šiškami, ktoré sa kývali vo vetre. Zdravili ma s otvorenými očami ťažkých hnedých viečok. Na oblohe sa zhustili tmavé mračná a za krátku chvíľu ju celú zastrel. Nastalo šero. Vietor ustal a z tých oblakov sa spustili prvé kvapky dažďa. Za chvíľu už dažď bubnoval na skaly. Voda pokryla každú štrbinu a skaly sa stali šmykľavými. Nastalo zvláštne ticho, ktoré nevestilo nič dobré. Kvapky dažďa na sebe prezrádzali nepokoj. Nepokojne a padali z oblohy, plné nervozity a zmiešaných pocitov.

Čakal ma najťažší úsek cesty. Vyškriabať sa na holú stenu. Ak to zvládnem, budem na vrchole. Cítil som, že je to správne, že tam sa všetko rozuzlí. Tam ma čaká šťastie, ktoré som tak úporne hľadal. Začal som výstup. Prstami som sa zachyťoval o štrbiny v skale. Išlo to poriadne ťažko. Musel som dávať pozor, lebo sa všetko šmykalo. A vtedy pri výstupe som si spomenul na most cez rieku. Ako som sa chcel pustiť do vody za Charlieom, ale niekto mi to nedovolil.

DARREN: „Áno, bol som to ja ...“

Ozvalo sa zhora ako ozvena.

... nemohol som ti dovoliť, aby si to urobil. Zabil by si nás oboch!“

CANNY: „Aspoň by si mi dal pokoj, ty prelud!“

Zakričal som mu nazad.

CANNY: „Aj osoba, ktorá ma sledovala a prenasledovala, si bol ty však?!“

DARREN: „Nie! ...“

... to si bol ty! Predstavoval si si, že ťa niekto neustále sleduje a pozoruje. Vyrcholilo to tvojim útekom pred samým sebou...“

Zasmial sa a pokračoval.

DARREN: „...Bolo to úbohé a smiešne zároveň. Stačilo, ak by si si uvedomil jedinou vec, že si tam sám. Mal si uveriť svojmu vnútornému hlasu, ktorý ti to neustále vravel. Podvedome si tušil aká je pravda, no bránil si sa tomu.“

Jeho slová ma privádzali do šialenstva. Už som ho nechcel počúvať, nechcel som, aby bol na blízku. Chcel som, aby rovno zmizol naveky. Šplhal som sa čoraz vyššie i napriek ukrutnej bolesti v nohe. Znova mi z nej

vytekala krv a obtierala sa o skalú, na ktorej som zanechal krvavé stopy. Dokonca ani dážd' na ňu nekvapka, bál sa jej, pretože bola moja. Šplhal som sa kúsok po kúsok a snažil sa nemyslieť na nič, ale nešlo to. Spomenul som si na ďalšiu vec. Napadla ma nová spomienka. Ako som sa skopol na zem pri zbesilom behu, počas snenia o Bohu. To ma Darren vo mne skopol, on totiž nenávidí Boha. A potom som šiel obďaleč a založil oheň. Neskôr navaril a odbehol do lesa po latex. Vidím sa, ako ho zbieram z jedného malého stromu ukrytého za ostatnými. Úplne som prikrýty rúskom noci. S úmyslom zabiť druhého. A znova ten úškrn na tvári, ktorý veští zlobu. Potom si predstavujem ako vysvetľujem príbeh o Bohu a jeho vzniku. Boh, ktorého Darren nenávidí a ja zatracujem. To on ma zmenil, on je všetkej skaze na vine. Mal by zomrieť.

CANNY: „Prečo si ma chcel zabiť jedom?“

Vykrikol som do vetra.

DARREN: „Lebo mi tvoje neustále ňukanie už liezlo na nervy. Stále len plačeš a modlíš sa ako malé dieťa.“

CANNY: „Ale veď potom by si zomrel aj ty?“

DARREN: „Nie som blázon, Canny. Som múdrejší ako si myslíš. Do kotla som dal takú dávku, aby ti spôsobila klinickú smrť. Počas klinickej smrti jedna časť osoby naisto zomiera...“

Na chvíľu sa odmlčal, akoby triedil slová. Potom pokračoval.

DARREN: „Skús uhádnuť Canny, kto z nás dvoch by zomrel.“

Vydesene som hľadel nahor, odkiaľ hlas prichádzal. To nemôžem dopustiť, musím konať. Musím niečo vymyslieť, no napadá ma len jediná vec, ktorá mi môže pomôcť. Ale budem mať dosť odvahy, aby som to vykonal?

DARREN: „No prekvapil si ma, v tej chvíli po prvý raz. Mal som ti dať viac toho latexu. Asi som ťa podcenil. No viackrát sa to nestane, to ti sľubujem.“

CANNY: „Tak prečo si mi potom zachránil život, keď nás napadli vlci? Mohol si ma nechať umrieť.“

Hneď ako som to dopovedal som si na nich spomenul. Ako sme s Liamom skoro prišli o život. On bežal doprava, ja do druhej strany. Zvuk píšťaly nás mal zachrániť, ale nestalo sa tak. Keď ma jeden napadol a zvalil k zemi, chvíľu som ho nechal, nech si hryzie. S kľudom v očiach som sa mu pozeral do blčiacich očí. No keď nechcel prestať, rozzúrnil som sa. Najprv som ho začal kopať do hlavy. Mieril som na oči a nos. Potom som ho zdrapil za hlavu a odhodil. Vtedy už nemal šancu. Nasledovalo niekoľko bodnutí nožom. V zúrivosti som ho bodal a neprestával, kým z neho nevytiekla aj posledná kvapka krvi. Vtom sa vidím, ako stojím nad mŕtvym telom druhého vlka, ktorý napadol Liama. Všade plno krvi a roztrhané mäso s pachom smrti. S úškl'abkom na tvári si hľadím na ruky, z ktorých steká tmavá teplá krv na zem a kropí ju.

CANNY: „Zachránil si si život?“

DARREN: „Roztrhané telo by mi bolo nanič, Canny. Teba nepotrebujem, ale tvoje telo áno!“

V tej chvíli som to pochopil, pochopil som všetko.

DARREN: „Vieš, aké veci môžeme spolu dokázať? Už teraz sme toho mnoho dokázali. Môžeme byť jedineční.“

Pomalý som sa približoval k vrcholu. Dážd' všetko zalial a bol som celý premočený. Snažil som sa nepozerať dolu a ignorovať krv na nohe. Štrbiny v skale mi robili napriek, sťažovali mi výstup. Unikali pred mojou rukou a len sťažka som ich uchopil.

V tej chvíli som vedel, že môj dom už nikdy neuvidím, nikdy si neľahnem na posteľ. Strašne mi chýbali rodičia a ich vrúne slová. Ich objatie, ktoré by mi pomohlo. Vtedy som si spomenul na Liama, ako som ho niesol domov. Vidím seba, ako ho držím na rukách v mocnom objatí. Hľadím mu do tváre a sledujem dych. Potom ho v tichosti ukladám na zem pod horáreň a odovzdávam horárovi Worestovi. Bez slova miznem medzi stromami a mierim k vagónu. Kráčam úplne sám, len so sprievodom mesiaca.

DARREN: „Viem, na čo myslíš, viem čo chceš urobiť! A aby si vedel, nedovolím ti to!“

Znova sa ozvalo z hora.

CANNY: „Vôbec nič nevieš!“ odvetil som mu.

Už som mal pred sebou len kúsok. Krátka chvíľa a budem stáť na vrchole. Nahor sa mi ťažko hľadelo, pretože mi kvapky a voda z vlasov stekala do očí. No zazrel som tam tieň. Darren tam stojí a čaká na mňa. No nečaká ma s otvorenou náručou. Je tam, aby mi zabránil dokončiť úlohu.

CANNY: „Vieš, že si to najhoršie, čo ma kedy stretlo?“

DARREN: „Ja, že som to najhoršie? Dobre, ale čo horšie si potom ty...“

...veď si si zabil psa!“

Zmeravel som. Naozaj, má pravdu! Čo som to za zviera? Čo som to za ohavné stvorenie? Nezaslúžim si žiť, len trpieť ako on. Veď som si zabil Charlieho. Vlastnými rukami som ho zabil. Vtedy som si spomenul na najhoršiu spomienku. Vidím sa v lese. Nieкого sledujem. „To je Charlie!“ stojí kúsok odo mňa a kŕmi sa lesným ovocím. Prežil pád z mosta do rieky. Vyplával na iný breh a od tej doby sa túlal lesom. Už som sa s ním stretol, keď sme hľadali Liama. Charlie nám ukázal cestu. Vyňuchal ho. No teraz ho vidím pred sebou. Vtom po ňom skláčem a pevne ho držím za zadnú nohu. Šklbe sa a snaží sa ujsť. Nespoznáva ma. No nie som to ja, ale zase Darren. „Charlie, Charlie! Tichučko.“ Vravím mu pekne, aby sa upokojil. Beriem ho do rúk a vyťahujem z vrečka lano...

CANNY: „Niéé, niéé. To niéééé!“

Rozplakal som sa, lebo som to neznesol. Ja som ho zabil, zabil som ho. Nechcem sa na teba ani pozrieť. Nenávidím sa, nenávidím!!!

CANNY: „Môj Charlie nie!“

Spomienka pokračovala ďalej. Vidím ho, ako visí na strome. Prevracia oči dohora a šklbe sebou, aby sa nadýchol. Po chvíli sa trepoť prestane a s posledným znakom života odchádza aj smrteľný krč. Stojím pod konárom a s diabolským úškrnom ticho sledujem celé divadlo. Vôbec sa mu

nesažím pomôcť, práve naopak. Nechávam ho umrieť.

Plač mi prekryval zrak a zatemňoval myseľ. Nemal som chuť žiť. Bol som zhnusený zo seba samého. Vedel som, že taký tvor ako ja, tu nemá čo hľadať. Život pre mňa ďalej nemá význam.

Predo mnou bol posledný kúsok, niekoľko stôp a som hore. Zachytil som sa o štrbinu, ktorá nestihla ujsť a vytiahol sa o ďalšiu stopu vyššie. Nohy pokropené krvou sa mi od vyčerpania triasli. Prsty na rukách mi zvieral bolestivý krč, ktorý nešlo uvoľniť. Vtedy som ruku natiahol najvyššie, ako som vedel a chytil sa vrcholu. Z posledných síl som sa zaprel a vytiahol až nahor. Potom som sa prekotúľal na chrbát a lapal do dychu. Ležal som tam napoly živý, napoly mŕtvý. Z polovice Canny z polovice Darren. Ako som tam ležal so zavretými očami a cítil každú kvapku dažďa na tele, som sa zmieril s koncom. Zmieril sa s myšlienkou, na ktorú som už dlhšiu dobu myslel.

DARREN: „Už som si myslel, že to nezláadneš.“

Otvoril som oči a zazrel ho škeriť sa nado mnou. Ako diablov hrôzostrašný škriatok z nočných mŕ. Tak som vstal už premočený dažďom, aby som sa porozhliadol. Celý kraj mi ležal na dlani, tak blízko a predsa tak ďaleko. Vrcholce ihličnatých stromov pokrývali celú zem tesne pri sebe až po horizont, kde sa zlievali s oblakmi do jednej čiernej masy. Tam som uvidel trhlinu v oblakoch a v nej bledé slnko. Zvedavo vykukovalo spoza oblakov a na krátku chvíľu ma zakaždým osvietilo lúčmi. To jeho oči na mňa spočinuli, keď si ma premeriavalo. Nespoznávalo ma, i keď sme sa každé ráno vídali u mňa na dvore. Nespoznávalo ma, lebo som sa zmenil, už som to nebol ja, Canny Andrew Stewart. Skoro úplne som sa vytratil. Teraz som bol Darren Doyle.

Pozrel som sa na neho, do jeho tmavých očí, ktoré to všetko spôsobili. Ale boli to moje oči, do ktorých som hľadel. Bol som to ja, na koho som sa díval. A znova som si spomenul, tentoraz ako sme sa bili.

Ale bolo to úplne inak ako som si myslel. Bol som to ja, čo sa mlátil, alebo Darren vo svojej životnej faune? Videl som sa ako šialenec, čo rozdáva údery. Predstavoval som si, že sa s Darrenom bijem. Údery namierené proti sebe. Do brucha a do hlavy. Zrazu ako by ma niekto zhodil na zem, padám a škrťím sa. Lapám po dychu ako utopenec. Náhle vstanem a vyťahujem nôž. Jeho čepeľ sa zablysne. Namierim ho proti sebe a bodám jedna rana do pleca, druhá do nohy, ako dokonalý zápas o prežitie. Vtom sa mi nôž stráca v tráve a začína pästný súboj. Niekoľko rán do líca, niekoľko nad oko. Vyteká krv, ktorá mi zaplavuje tvár. No stále neprestávam až do úplného vyčerpania. Vtedy balansujem medzi životom a smrťou. Potom nastáva už len útek, ktorý ma priviedol sem.

Teraz stojím na vrchole hory a hľadím do zakrvavenej tváre svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Hľadím na samého seba.

A za ním stojí Beznádej, môj tretí brat, ktorý sa dočkal môjho príchodu. Opiera sa o

zakrvavenú sekeru a čaká na svoj čas. Tá krv na sekere je moja. Je to moja a Darrenova krv ako trest za nesprávnu odpoveď. Beznádej si na seba zobral podobu Osudu z mojej nočnej mory. Diablov služobník, ako som ho vtedy nazval. No teraz už viem správnu odpoveď na jeho otázku, už som to pochopil. Odpoveďou malo byť meno Darren Doyle.

Mysľou mi behala len jediná myšlienka, ktorá to všetko môže ukončiť. Nie som človek a preto si nezaslúžim žiť. Ale ak to viem ja, vie to aj Darren.

DARREN: „Canny, rozmysli si to, to nie je riešenie.“

Zrazu sa jeho diabolský úškrn vytratil.

CANNY: „Možno nie pre teba, ale pre mňa určite áno.“

DARREN: „Nedovolím ti to spraviť, jednoducho ti to nedovolím.“

Rozpažil ruky a snažil sa mi v tom zabrániť. Bol nahnevaný, no tentokrát som sa zahrával ja s ním.

CANNY: „A čo si myslíš, že môžeš urobiť?“

DARREN: „Sakra! Mysli na to, čo všetko by sme mohli spolu dokázať. Akí by sme boli úžasní ako dvojica. Aký by si bol úžasný!“

Ukázal na mňa prstom a snažil sa ma prehovoriť. Začal zúriť, pretože bol bezbranný. Nemohol urobiť vôbec nič. Jedným krokom som sa priblížil viac k okraju hory. Od hlbokaj skalnatej rokliny ma delil už len kúsok. Na jej úplnom dne ležali len holé ostré skaly a na nich smrť.

DARREN: „Stoj!...“ zakričal.

„... prosím ťa nerob to. Zabiješ nás oboch, zabiješ hlavne seba!“

Urobil som ďalší rýchly krok k rokline.

DARREN: „Nie! Len to nie...“

... takto Charlieho neuvidíš!“

CANNY: „Ty vrah! Zabíjaš si mi Charlieho. Donútil si ma k tomu!“

V jeho očiach som videl strach, ako nikdy predtým. Strach, aký som pociťoval ja. Beznádej, spojenú s kamenistým dnom rokliny. Ako mu rúcam všetko, čo si pripravil. Potom som sa zahľadel na dno. Nevidel som tam smrť či bolesť, videl som tam spásu. Videl som tam ju, moju lesnú vílu. Ako tancuje na lúke a spolu s Charlieom,

ktorý obhrýza vysokú trávu, čaká na môj príchod. Je šťastná, že konečne budeme spolu. Spolu sa smiať, spolu tancovať. Naveky zostať spolu.

Naposledy som sa zahľadel na lesnú krásu, naposledy na zamračenú oblohu. Naposledy do Darrenových očí, naposledy som sa zhlboka nadýchol.

V tom momente to vedel. Priskočil ku mne aby ma zadržal, no uchopil som ho za ramená a pevne držal. Nastalo ticho, aké nikdy nebýva. Dážď sa zastavil a tíško hľadel. Pochopil som prečo som tu, pochopil som, kto som. Už to vie každý. Každá kvapka čo mlčí, každý strom a list na konári, čo sa dívajú. Každá mokrá skala, čo zatína zuby. Som nikto a nikým aj zostanem. Som nikto a preto odchádzam tam, kde na mňa čaká moje šťastie. Šťastie, čo s Charlieom tancuje na lúke v dlhých blond vlasoch. V modrej sukničke a úsmevom na anjelskej tvári.

CANNY: „Som nikto!“

Vyslovil som nahlas a skočil. Skočil som za ňou a objal ju tak, ako ešte nikoho. Držali sme sa za ruky a s Charlieom v pätách a tancom v kroku, vykročili do večnosti.